

Túy Mộng

Contents

Túy Mộng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	10
4. Chương 4	15
5. Chương 5	19
6. Chương 6	24
7. Chương 7	31
8. Chương 8	37
9. Chương 9	42
10. Chương 10	49
11. Chương 11	54
12. Chương 12	58
13. Chương 13	63
14. Chương 14	68
15. Chương 15: Phiên Ngoại – Văn Thanh Dương	73

Túy Mộng

Giới thiệu

Thể loại:Đam mỹ, ngược luyến tàn tâm, ngược thân, cường thủ hào đoạt, hào môn thế gia, 1×1, SEĐây là một cuộc gặp

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-mong>

1. Chương 1

Cao Văn

Trên lầu cao, mỹ nhân như hoa như ngọc, đàn một khúc cổ cầm, đôi mắt thắm đắm vẻ u buồn sầu muộn. Gương mặt nàng qua lớp rèm châu hiện lên lại có vẻ không thật, gò má trắng mịn như ngọc phỉ thúy, đẹp đến hoàn mỹ, tiếng đàn réo rắt ngân vang, một điệu hoài niệm, tương tư, kết hợp với vẻ mặt kia thật là đầy mỹ cảm. Mái tóc đen dài tha thướt mềm mại như tấm lụa nhưng đen ôm lấy vòng eo nhỏ, trên nền y phục trắng tuyết của nàng càng phá lệ chói mắt. Xung quanh, không biết bao nhiêu nam nhân nghe được tiếng đàn mà ngẩn ngơ.

Ta thể nhưng lại không nhịn được mà nhăn mày, thoáng chốc đem cả chén rượu đang uống dở ném đi. Chén rượu đập trúng người mỹ nhân, văng ra rơi xuống nền đất một tiếng vang thanh thúy, rượu đổ ra thấm ướt một mảng y phục trắng bạch. Mỹ nhân thoáng giật mình, mặt biến sắc

“Không hiểu công tử đây có điều gì phạt ý?”

Ta một tay đỡ trán, một mắt nhắm mắt.

“Hôm nay tâm trạng đang tốt, đừng phá hỏng nhã hứng uống rượu của ta. Đổi điều gì vui vẻ hơn được không?”

Mỹ nhân lúng túng, dập đầu tạ lỗi, ôm cổ cầm rồi bước ra ngoài, hẳn chưa từng gặp ai đối với nàng mà không nâng niu như vậy. Tất nhiên nàng chẳng hề có lỗi gì.

Nhưng ta chính là như thế, bình sinh rất ghét thứ gì xinh đẹp.

Kinh thành vốn là chốn phồn hoa bậc nhất, quan lại quyền quý, hào môn thế gia, thế nhưng lại vốn chỉ có lớp vỏ hào nhoáng bên ngoài, tựa như thiếp một lớp vàng tinh xảo lên một khối gỗ đã hư thối, mục nát đến cùng cực. Ngay từ nhỏ ta đã biết rất rõ điều này, không phải sao, bọn họ đều vì hai chữ danh vọng mà phấn đấu tới chết đi, ngu ngốc đến không chịu nổi, nào còn biết tới tình thân, nhân nghĩa cùng liêm sỉ, cũng rất nhiều người vì thứ này mà đau khổ đến cùng cực. Không phải sao.

Ta chính là sinh ra trong một gia đình như vậy.

Cao gia gốc vốn là ở Hàng Châu, chuyển tới kinh thành đã được ba đời, chính là thư hương thế gia, đời đời văn nhã, đời đời làm quan. Phụ thân ta đã làm đến ngũ phẩm, ngoài ra còn có cậu ruột làm tể tướng. Thế nên gia tộc như vậy thì cần một đứa trẻ văn không tinh, võ không thông như Cao Văn ta làm cái gì. Mà xác thực, bọn họ không cần ta.

Ta từ khi còn rất nhỏ, vì không thể học thuộc thơ Đường như tam ca, vì không thể họa tranh như nhị ca liền bị bỏ đói, qùy một đêm trong từ đường. Lớn lên thì không thể nữa, bọn họ đã hết hi vọng liền mặc kệ ta. Lúc đó ta rất cao hứng, không bị ép học, không bị phạt đòn, không bị bỏ đói, mãi mãi đến mức nào, nhưng ta rất nhanh liền nhận ra, bọn họ chính là không còn nhìn đến ta nữa.

Mẫu thân hận ta, vì nàng sinh ra một đứa vô dụng như ta mà địa vị trong gia tộc liền không được đảm bảo. Có lẽ nàng cảm thấy chịu đựng ta suốt chín tháng trong bụng rồi vất vả sinh ta ra hoàn toàn là lãng phí thời gian, nên sau này nàng rất hiếm khi chịu dùng thời gian trên người ta, đa phần đều không gặp được. Các ca ca, đệ đệ thì khinh thường ta, một đứa trẻ sinh ra trong gia đình thư hương, không biết đọc sách, làm thơ, họa tranh thì có thể làm gì. Phụ thân thì chưa bao giờ nhìn về phía ta một cái, ông chỉ đơn giản coi như ta không tồn tại.

Ta đã từng muốn vì bọn họ mà phấn đấu, đạt được thành tựu gì đó có thể khiến bọn họ nhìn đến ta. Nhưng rất nhanh, nguyện vọng nho nhỏ kia liền chết yểu. Ta không ngu ngốc, thế nhưng, tại thời điểm ta

học thuộc được thơ đường thì ai mà biết được tam ca đã có thể múa bút thành văn rồi.

Vậy nên, theo nguyện vọng của bọn họ, đương nhiên ta trở thành một con sâu gạo, hơn nữa nhất định phải trở thành con sâu gạo cường đại nhất. Ai biết được tại thời khắc phụ thân trách phạt, quỳ trước toàn bộ gia tộc nhận mắng nhiếc, chửi bới cùng đòn roi, ta hã hê đến mức nào, còn vui hơn lần ta tự tay mình đốt quyển luận ngữ. Nhìn đi, ta chính là vết nhơ của các người.

Sau đó ta lại như cũ, đi uống rượu hoa, khi say tùy thời gây sự, đánh người.

Ta cứ nghĩ ta sẽ như thế này đến hết đời, chẳng nào Cao gia của ta cũng sẽ chẳng bao giờ hết tiền, đủ để cho ta làm con sâu gạo đến tận lúc già. Thế nhưng chen vào giữa những ngày nhàm chán vô vị kia, ta gặp được Văn Thanh Dương.

Ta lần đầu gặp hần tại Thanh Hương lâu, liền cảm ghét hần, tại vì ánh mắt hần giống y hệt những người khác, là khinh thường thuần túy mà nhìn ta. Văn Thanh Dương, nghĩa tử của Trần Bắc tướng quân, nghĩa phụ cùng các huynh trưởng của hần ngày ngày đóng tại biên ải, lập được không ít công trạng, binh mã nắm trong tay nhiều đến mức hoàng đế phải e dè. Thế nhưng, hần từ nhỏ đến lớn tại kinh thành, chẳng xông pha trận mạc, cũng chỉ là một kẻ vô dụng như ta thôi sao. Ta hừ lạnh, hần có cái gì hơn mà có thể khinh thường ta chứ, thậm chí còn không phải con ruột, thế nhưng hần vẫn điềm nhiên ngồi đây uống rượu, quây phá, tiêu dao tự tại mà chẳng ai quản nổi. Sự tồn tại của hần chính là cường đại, làm cho người ta thấy thật chướng mắt.

Thế nhưng con người của ta bình sinh chính là ngại phiền, mặc kệ hần có chướng mắt như thế nào, nếu hần đã không động tới ta thì ta cũng chẳng chủ động mà gây sự, rượu ai người đẩy uống, tiền ai người đẩy phá, không phải sao.

Vậy nên, ta ở quán rượu này, ngày ngày uống đến mềm người, ăn đến no căng bụng, nằm bẹp xuống bàn, động cũng không muốn động, nhìn hần đập phá, đánh người, trêu ghẹo tiểu cô nương.

“Văn thiếu gia, xin người nương tay, tiểu nữ còn nhỏ...”

“Văn thiếu, ngài say rồi, ... a, đừng đập nữa mà!”

“Đại nhân tha mạng! Ta về sau không dám thế nữa!”

“Văn Thanh Dương, đồ bại hoại, ta làm ma cũng không tha cho ngươi...”

Đủ nhộn nhịp. Đủ náo nhiệt.

Ta nhìn một màn này, đủ mọi loại người quỳ xuống chân hần, cầu xin hần, chửi mắng hần, hần vẫn điềm nhiên như không, miệng giữ tươi cười nhưng mắt thì độc địa, khinh miệt nhìn hết thấy. Một tiểu cô nương xinh đẹp ôm lấy chân hần mà khóc lóc đến lê hoa đài vũ, quả là sẽ rất thương tâm nếu không phải nàng cố

tình dùng bộ ngực mềm mại của mình cọ qua cọ lại. Nam nhân hiển nhiên cũng thấy chướng mắt, không nói lời nào, vẫn thản nhiên uống rượu, đem nàng một cước đá đi.

Tiểu cô nương ở trên mặt đất ủy khuất mà bò dậy, một cước này đau đến nàng phải nhíu mày, nhưng cũng không dám tái dây dưa, chỉ là không cam tâm mà lùi đi mất. Hẳn so với ta, đối với mỹ sắc càng tuyệt tình hơn, không phải các nàng đáng lẽ ra nên được nâng niu sao?

Ta cảm thấy một màn này thật buồn cười, liền rất nhỏ mà cười ra thành tiếng, phốc, chẳng phải bọn họ đều đáng cười sao. Một tiếng cười nhỏ nhoi này, Văn Thanh Dương chú ý mà quay lại nhìn ta, miệng cũng giờ lên mỉm cười, rồi đặt một ngón tay trở lên miệng.

Suyt.

Ta ngây ngốc nhìn. Nam nhân này ngồi cách ta mấy dãy bàn, cao cao tại thượng nhìn đến ta kính một ly.

Một màn như vậy cũng không làm cho chúng ta có thêm bất kì mối quan hệ gì. Ta vẫn như thế ngày ngày đến tửu lâu uống rượu, rồi nhìn hắn ngày ngày giở trò vô lại.

Cho đến một ngày ta uống đến say mềm người, lão đảo bước thấp bước cao rời khỏi tửu lâu, tầm mắt đã mơ mơ hồ hồ đụng không ít người, bị chửi không ít, ta cũng chỉ cười hì hì. Ta rất hay uống đến như thế này rồi mới trở về. Ra đến cửa liền không may đụng phải một người khác, thân thể lão đảo không vững, ta ngã ào vào người hắn. Một trận chuech choáng, ta không nhận được mà nôn ra, nam nhân bị ta đè lên người khê nhíu mày, không phòng bị mà bị ta nôn vào người, một mùi chua lôm khiến một kẻ đã say đến không biết gì như ta cũng thấy bẩn thỉu, tởm lợm.

Nam nhân ngay lập tức đẩy ta ra, lực đạo không nhẹ, khiến cả cơ thể vô lực đập thật mạnh xuống, ta cũng chẳng nhận ra mình đã ngã trúng cái gì, chỉ thấy thất lưng cùng ngực bị đụng ầm ầm đau, liền giương mắt lên, mơ mơ hồ hồ nhìn.

Nhìn rõ người kia là ai, ta liền không sợ chết, dùng một bình rượu uống đã say đến chéch choáng, hướng đến hắn, cười cười giả lả nói.

“A! Thật trùng hợp! Đây chẳng phải là Mã huynh sao? Hôm nay cũng có nhã hứng ra đây uống rượu nghe hát!”

“Biến đi!”

Đây có thể coi là cảnh báo, nếu ta còn tỉnh táo có thể sẽ nhận ra trong mắt Văn Thanh Dương sự nguy hiểm mà nhanh chóng lùi mất, thế nhưng rượu vào làm cho bản tính cẩn trọng cũng bay hết sạch, ta còn cười ha hả nói tiếp.

“Ta thế nào lại quên mất! Người không phải họ Mã, là họ Văn! Ha haha... Văn huynh!”

Rượu say loạn tính.

Hắn bị ta chọc tức điên lên, sắc mặt hóa âm trầm liền nói thêm gì nữa, trực tiếp đánh người.

Ta chỉ thấy cả người chao đảo phút chốc bị đè xuống mặt đất lạnh mà hung hăng đánh. Ngay tại quyền đầu tiên ta đã thanh tỉnh không ít, chỉ biết dùng hai tay ôm chặt lấy đầu mình. Cũng rất muốn la hét cùng khóc lóc xin tha gì đấy, nhưng ta chính là công tử thịt mềm, trời gà không chặt, nhanh chóng bị đánh đến ngất đi. Nam nhân ra tay có bao nhiêu tàn độc.

Ta nghe loáng thoáng thấy tiếng quyền cước dùng trên người mình, tiếng đồ đạc đổ vỡ cùng người người hò hét.

“A, đánh nhau rồi...”

“Văn thiếu gia, đừng đánh! Đừng đánh nữa, xảy ra án mạng mất!”

“Ngũ thiếu gia! Ngũ thiếu gia!...”

Đây chẳng phải là tiếng A Phúc, hạ nhân hầu hạ bên người ta sao. Nhưng lúc đó, ngay trước khi ta bị đánh đến ngất đi, thứ khiến ta chú ý nhất chính là đôi mắt hắn, tàn ác mà từ trên cao nhìn thẳng xuống ta, không nghi ngờ gì nữa, ta sẽ bị người này giết chết...

Con mẹ nó! Đánh thật không biết nặng nhẹ, ta vì một câu nói lúc say rượu mà phải nằm trên giường tròn một tháng, suýt nữa còn không dậy được. Quả thực lần này là bị đánh đến mềm xương, đau đến nhớ đời. Trong thời gian ta nằm bệnh cũng chẳng có ai để tâm đến ta. Thế nhưng ta tốt xấu gì cũng là ngũ công tử của Cao gia, bị đánh đến phải khiêng trở về cũng có chút mặt mũi, nghe nói phụ thân tức giận đến muốn đập gãy chân ta, nhưng về sau cũng đành mặc kệ.

Việc làm đầu tiên của ta sau khi từ trên giường chậm rãi hồi phục chính là cùng với phụ thân hưởng rượu quân phủ tạ lỗi, chỉ là thật tiếc, hôm đó lại không có duyên gặp gỡ Văn Thanh Dương kia...

Người hôm đó chúng ta gặp chính là Mã tướng quân, nghĩa huynh của hắn, đến bây giờ ta cũng chẳng nhớ mặt.

2. Chương 2

Ngày đầu đông, khí tức lạnh lẽo tràn về, ta chính là rúc sâu vào trong lớp áo choàng, chỉ để lộ ra mỗi gương mặt, nhanh chóng rời khỏi nhà, đến trình diện tại tửu lầu. Đằng sau chính là A Phúc lẽo đẽo theo.

“Thiếu gia của tôi ơi! Tổ tông của tôi ơi! Mau trở về, lão gia mà biết được sẽ đánh cậu què chân thật đấy!”

Phụ thân đương nhiên là sẽ biết, người nói mà đúng không. Ta hừ lạnh. Sau lần bị đánh đến long trời lở đất kia, mỗi lần ta rời khỏi nhà đều sẽ có tiểu tử này bám theo, vừa ngăn ta gây họa, tránh làm mất mặt Cao gia, vừa là tai mắt của phụ thân. Thế nhưng có người chịu mở mắt ra mà trông coi ta, ta cũng mừng lắm chứ.

“A Phúc!”

“Thiếu gia ngài cần dặn gì?”

“Người biết uống rượu không? Từng tìm kĩ nữ chưa?”

Tên này khê ngáp ngừng không trả lời ngay, trong cái ngáp ngừng này ta nhìn ra được rất nhiều chuyện liền cười một tiếng.

Một thời gian sau này, ta sống cũng khá là thoải mái bởi cái tên A Phúc mà cha ta đưa. Chỉ có duy nhất một điều, đó là Văn Thanh Dương không hề xuất hiện lại.

Lần tiếp theo ta lại nhìn thấy hắn đã là chuyện của vài tháng sau, đã là gần cuối mùa rồi. Văn Thanh Dương như cũ đến uống rượu tại tửu lầu, tâm trạng rất tốt mà cười đùa một cô nương. Nhìn bề ngoài hắn vẫn y si như cũ, mắt trắng, mày rậm, cằm vuông rất những râu, tay chân thon dài. Ta chợt nhớ đến cánh tay căng chân của người này có bao nhiêu sức mạnh, vì đã từng thể nghiệm qua, trong lòng không rét mà run. Nếu nói về khác, thì chỉ là bên cạnh có thêm một tên béo.

Trước kia, người bên cạnh Văn Thanh Dương luôn đông, lúc nào cũng một bộ dạng xum xoe nịnh nọt, đủ để biết người này có bao nhiêu ghê gớm. Mỗi lần đều đổi một đám người khác nhau tới, quây phá đã thành chuyện đương nhiên. Thế nhưng từ khi Văn Thanh Dương trở về, mấy hôm liền chỉ có một mình tên béo này, xum xoe lấy lòng còn không nói, còn luôn miệng một câu Văn đại ca, Văn đại ca. Mà ta quan sát hắn rất lâu, cảm thấy không khí quanh hắn có chút thay đổi, trầm hơn, cũng nguy hiểm hơn nhiều.

“A Phúc, tên kia là ai?”

Ta nhàn nhạt uống rượu, chỉ tay vào tên béo đi cạnh Văn Thanh Dương, hướng A Phúc hỏi.

“A! Thiếu gia không biết à? Đó là nhị thiếu gia của Đình phủ, Đình Nhất Tần...”

A Phúc không nhanh không chậm trả lời.

“Kiểu của Đình phủ là mấy người khiêng vậy? Nhìn như những người đẩy thật vất vả, Đình Nhất Tần kia trông chẳng khác gì con heo cẩ.”

Ta nói, A Phúc đứng bên cạnh nghe hết liền phụt cười. Buồn cười đến thế cơ à? Ta liền đưa chén rượu đang cầm lên môi uống cạn, nhưng kiểu gì cũng phải giữ cho bản thân mình một tia thanh tỉnh, miễn cho chốc nữa thực sự say nói cái gì linh tinh, làm cho tấm thân bạc nhược này phải chịu khổ.

Đúng vậy, thân thể ta rất bạc nhược, nhìn hẩn rồi lại nhìn lại mình, rất rõ để nhận ra, ta và hẩn quá khác nhau. Từ nhỏ rất yếu ớt, lớn lên không để tâm chăm sóc cùng thói quen lười biếng nên cả người ta đều khô gầy, gương mặt bọt bọt cùng mái tóc khô vàng như lông bò, có vài phần ẻo lả nhu nhược. Thế nên càng nhìn vào hẩn ta càng thấy bực mình, bực đến mức cảm giác rượu trong miệng ngày càng chua chất.

“A Phúc! Chúng ta đi chào hỏi một tiếng.”

“Hả?! Cái gì?! Tiểu thiếu gia... không nên....”

A Phúc ở bên cạnh gà gật, bị một câu nói của ta dọa tỉnh, lắp bắp muốn ngăn ta lại. Ta cũng không để tâm, trực tiếp băng qua tầng tầng lớp lớp các dãy bàn, thẳng tắp đi đến trước mặt hẩn.

Sau này, nếu có ngẫu nhiên nhớ lại thời điểm đó, ta cũng sẽ không hiểu được mình là nghĩ gì. Thế nhưng trong một đoạn quá khứ, ta cười tươi giả lả, cầm chén rượu giơ lên, hướng hẩn nói.

“Văn thiếu gia, biệt lai vô dạng!”

“Ngươi là...?” Văn Thanh Dương nhíu mày.

“Cao Văn.”

Ta không biết Văn Thanh Dương lúc đó đã nhớ ra ta là ai chưa, nhưng hẩn trực tiếp lơ ta đi, tiếp tục đùa giỡn với mỹ nhân trong lòng. Chén rượu ta giơ lên trong không trung cũng có chút ngưng ngừng, không biết nên thu về hay để nguyên. Ta đành tiếp tục cười cười.

“Lần trước đắc tội, được Văn huynh giáo huấn vẫn còn nhớ rất rõ. Lần này đến kính Văn huynh một chén tạ lỗi, mong Văn huynh nể mặt.”

Ta tự hạ mình như vậy, Văn Thanh Dương cũng rất nể mặt mà uống một chén rượu, xong đối với ta, diện vô biểu tình mà nói khách khí rồi. Ta sau đó cũng rất thức thời mà lui đi.

Bên ngoài, trời đang đổ mưa tuyết, đường lớn rất nhũn bùn. Ta vốn ghét loại thời tiết như thế này, vừa rét vừa bẩn. A Phúc một tay đỡ ta, một tay cầm ô, chặt vật dìu ta trở về, miệng lải nhải không thôi. Kỳ thực hôm nay ta không hề say, nhưng cảm giác làm khó được tên này khiến ta vô cùng vui vẻ.

“A Phúc!”

“Vâng thiếu gia”

“Bao giờ người định kể chuyện này cho phụ thân ta?”

Cầm nhận được bàn tay đang đỡ trên lưng mình khẽ run một cái, ta lại cười ha hả. Hôm nay tâm trạng ta rất tốt, ngay cả đồng bần nhào bắn lên đến tận đầu gối cũng không thể làm ta chán nản được.

Những ngày tiếp theo, ta mỗi ngày đều phải sang chào hỏi Văn Thanh Dương một lần, cùng uống với hắn vài chén rượu. Không sai, là ta đang muốn làm thân với hắn, kiếm một vị trí bên cạnh hắn như tên béo Đinh Nhất Tần kia. Tên Văn Thanh Dương kia đối với chuyện này rất hồ hững, cũng chẳng thèm để ta vào mắt, nhưng ta vốn mặt dày mà, đeo trên mặt mình một gương mặt cười tươi giả lả, cười cười nói nói, nhưng chỉ cần hắn khẽ nhíu mày thì sẽ thức thời lui đi. Hắn là trận đòn lần trước đã khắc cốt ghi tâm, ta rất rõ nam nhân này có bao nhiêu tàn độc, không đại mà trêu chọc vào.

“Văn huynh, nghe nói hôm nay tại Nghênh Hương lâu có một tiểu cô nương, gương mặt cũng không tệ, không biết huynh có nhã hứng đến, chúng ta ngoạn một chút!”

Văn Thanh Dương thoáng cái áp sát mặt ta, bàn tay to lớn niết chặt cầm ta, niết đến phát đau, đột nhiên hắn lại cười rộ lên nhìn thật nguy hiểm. Ta cảm giác được rõ ràng khí tức của hắn phủ trên mặt mình, nhưng cảm đã bị cố định lại một chỗ, muốn xoay người, tránh đi ánh mắt kia cũng không được, cảm giác đôi đồng tử sẫm màu, sáng như rọi thẳng đến linh hồn.

“Cao Văn, người đang rủ ta đi phiêu kỹ, không phải bình thơ, dùng cái giọng văn vẻ như thế làm cái gì?”

Bên cạnh tên đầu trư Đinh Nhất Tần cũng cười đến nghiêng ngả.

“Đúng vậy, đúng vậy! Ăn nói cứ như kiểu bọn công tử thế gia đấy!”

“Đương nhiên, ta dù gì chính là người của Cao gia hàng thật giá thật mà!” Ta nhếch miệng, cười chua chát nói. Đúng vậy, nên bộ dạng này là phải thôi.

Đôi tay Văn Thanh Dương đang niết chặt cầm ta, thoáng dùng lực, đôi mắt thoáng nhắm tối lại, ta ngã ngối trên mặt đất, đành lồm cồm bò dậy, bộ dáng vô cùng chật vật.

“Cút về Cao gia của người!”

Ta thoáng có chút tức giận nhưng vẫn giữa vẻ mặt tươi cười giả lả, hướng hắn nói.

“Hóa ra Văn huynh không thích bộ dạng này của ta. Cũng chỉ là một thói quen thôi!”

Hắn hừ lạnh, tiếp tục ngồi trầm ngâm uống rượu. Ta cũng cảm giác được không khí có chút sượng sùng, đáng lẽ ra nên đứng dậy cáo từ, nhưng chẳng hiểu sao chính mình cứ ngồi trơ ra đó, chằm chằm mà nhìn người kia.

“Người điếc à? Không nghe thấy Văn đại ca kêu cút mà còn ngồi đó làm cái gì? Đồ quái đản.” Đinh Nhất Tần chỉ vào mặt ta mà cao giọng mắng, ta vẫn không thèm nhìn hắn, mà có thể cảm giác được cái cảm có hắn theo từng từ thốt ra mà rung đến chảy mỡ. Tên béo này còn quay ra Văn Thanh Dương nói.

“Văn đại ca! Tên này cổ quái quá, có cần kêu người đuổi hắn ra. Ta nhìn thấy hắn là chóng mắt rồi...”

“Đến lượt ngươi nói à?”

Nói rồi hắn quay qua ta.

“Ngươi vừa rồi nói đến Nghênh Hương lâu? Nếu đã không muốn trở về thì đi, ta cũng muốn xem tiểu tử nhà ngươi có bản lĩnh gì?”

Nói rồi, liền kéo ta từ trên mặt đất đứng dậy, nhẹ như xách một con mèo con. Ta bối rối nói ra hai chữ Đa tạ, chọc cho hắn cười một trận, trong lòng thoáng chút bất mãn, ta nói buồn cười đến vậy sao?

Ngày hôm đó đến Nghênh Hương lâu cũng không tệ, ta cũng lâu rồi chẳng ghé qua, các nàng ở đây đều mềm mại như vậy, nhất là bộ ngực lớn, đôi môi cười như hoa. Ta nói, nữ nhân quả là bảo vật, dù cho các người có thất bại, yếu hèn đến mức nào, thấp bé đến đâu thì các nàng cũng vẫn sẽ nhỏ bé, dịu dàng nép vào người người, mãi mãi không chê trách. Ít ra khi ta còn là Ngũ công tử của Cao gia, các nàng cũng sẽ cười với ta. Đó cũng là một chuyện hết sức vui vẻ. Bọn ta ở Nghênh Hương lâu uống rượu, quây phá một đêm rồi mỗi người ôm cho mình một nữ tử. Ta, đối với người mình ôm trong lòng cũng rất tận hứng.

“Nhìn không ra tiểu tử ngươi lại quen phiêu kỹ đến vậy!” Văn Thanh Dương nói.

Ta cảm nhận lớp da thịt ấm áp qua lớp y phục mỏng, chằm chằm cười đáp lại.

“Đến nửa đêm có người ôm vào lòng vẫn tốt hơn là ngủ một mình đúng không?”

Nhoáng cái, ta ăn uống phá phách, tụ cùng bọn Văn Thanh Dương đã được một thời gian. Mặc dù lúc trước đã từng quan sát hắn một thời gian rất dài, nhưng khi thực sự tham gia vào những chuyện loạn thất bát tao của người này, chung quy cũng sẽ có chút khác biệt. Văn Thanh Dương rất hay đánh người, tựa có chút quen tay, chỉ cần khoong vừa mắt hắn là đánh, xem ra lần trước ta chọc đúng chỗ ngứa của hắn, chưa bị đánh chết vẫn còn là nhẹ. Hắn rất hung hãn, có thể trực tiếp phi ngựa trong phố, trực tiếp vì tranh người mà gây sự, không có gì là không dám làm, nhân sĩ giang hồ, quan lại trong triều chưa kể các thương gia, địa chủ, chọc đến không ít người, nhưng hắn vẫn có thể ở giữa kinh thành phồn hoa bậc nhất này mà gây náo loạn đến như vậy, tất cả là nhờ có tướng quân phủ chống lưng.

Đối với chuyện này, tên béo Đinh Nhất Tần chính là ngưỡng mộ không thôi. Hắn đi bên cạnh Văn Thanh Dương, xởi lởi nịnh nọt, nắng thì đưa nước, mưa thì che ô, hàng ngày hiến cho đồ ngon vật lạ, khi cần thì lên mặt, quát người, đánh người, hưởng sái phúc của Văn Thanh Dương mà đi ra đường không ai dám nhìn thẳng mặt. Kì thực ta cảm thấy Đinh Nhất Tần đối với Văn Thanh Dương cùng với tên A Phúc đi theo ta có vài điểm tương đối giống nhau. Ít ra tên A Phúc này nhìn còn thuận mắt, với lại biết nhìn sắc mặt người hơn nhiều. Đôi lúc ta cũng tự hỏi liệu mình có bộ dạng xum xoe nịnh nọt, đáng khinh như tên kia không?

So với Đinh Nhất Tần, ta đi theo Văn Thanh Dương nhàn nhã hơn nhiều, có đồ thì cùng ăn, cùng uống rượu, cùng trêu chọc tiểu cô nương, khi hắn gây sự ta cũng chỉ ở một bên đứng nhìn, thế nhưng khi ta gây sự, chọc đến người này người kia, chỉ tựa theo cái uy của hắn mà đỡ phiền toái hơn rất nhiều.

Văn Thanh Dương không có bằng hữu trong kinh thành, có thì chỉ là kẻ thù, ta tất nhiên không nhận là bằng hữu của hắn, chỉ là một đám phá gia chi tử tụ tập với nhau. Mà hắn, đối với cả ta và tên béo Đinh Nhất Tần tự nhiên cũng sẽ không coi là bằng hữu.

3. Chương 3

Văn Thanh Dương có một tòa nhà lớn ở phía tây kinh thành, về cơ bản hắn không phải về trình diện tại tướng quân phủ, cùng với người trong tướng quân phủ quan hệ không tốt, điều này làm ta không khỏi hâm mộ cùng ghen tị không thôi. Ngay cả khi ta và tên béo Đinh Nhất Tần ngày ngày theo hắn hồ nháo khắp kinh thành hắn cũng không để cho bọn ta tiến vào, phủ đệ không quá xa hoa, không có hồ sen nuôi cá vàng, cũng không có tầng tầng lớp lớp hoa cỏ diễm lệ, nha hoàn cung nữ thướt tha gì đó cũng không, so với Cao phủ thì hoàn toàn khá biệt. Nghe thì có vẻ nhàm chán nhưng kì thực đây chính là lãnh địa riêng tư của hắn, theo ý hắn, không để cho ngoại nhân can thiệp, cũng chẳng cần những thứ rườm rà cốt chỉ để trưng cho thiên hạ nhìn.

Ở lâu dần, ta bắt đầu phát hiện ra Văn Thanh Dương sẽ có một vài thói quen nho nhỏ, cũng không phải là một người quá khó thân cận, chỉ cần không đụng trúng nghịch lân của hắn thì đi cạnh hắn cũng tương đối an nhàn.

Giả dụ như tửu lượng của hắn rất cao, nhưng khi uống rượu sẽ rất dễ nổi điên. Bắt đầu từ lúc hắn uống chén thứ mười trở đi thì không nên nói chuyện với hắn làm gì. Hắn sẽ rất dễ không nói lý lẽ mà đánh người.

Giả dụ như hắn không để tâm người đến nịnh nọt, lấy lòng hắn, nam nữ dù xinh đẹp đến đâu, động lòng người đến đâu cũng đều không. Thế nhưng đêm nào cũng sẽ có một người lên giường với hắn, lại hiếm ai có thể leo lên giường của hắn được hai lần.

Giả dụ như hắn thực ghét người nào nhắc đến phủ tướng quân, cũng như ghét việc nhắc đến hắn được nhận là nghĩa tử. Cũng ghét luôn cả bọn văn sĩ hư tình giả ý. Về điểm này, ta cũng có thể suy đoán ra được hắn không ưa ta.

Cũng như hắn ghét việc ở trước mặt hắn nhắc một việc đến hai lần.

Hoặc việc thân thủ hấn cực kì tốt, nghe nói hấn học được từ một cao nhân trên giang hồ. Ta cũng không rõ thật giả, thế nhưng từ lúc biết hấn đến giờ, hấn chưa lần nào đánh nhau gây sự mà thất thủ cả.

Kèm theo rất nhiều những tin đồn loạn thất bát tao, hư hư thực thực về hấn nữa, ta cái thì tin, cái thì không tin, nhưng Văn Thanh Dương ở trong kinh thành đúng là một nhân vật truyền kì.

Mấy ngày này, ta đi theo Văn Thanh Dương cũng rất thoải mái, ăn no uống say, cũng tận lực bồi hấn, nhượng cho hấn thoải mái, không thấy chướng mắt mà đem ta thành cái nơi tập đánh. Ngày nhàm chán tiếp tục trôi qua.

Ta một ngày tại Nghênh Hương lầu cùng Văn Thanh Dương uống rượu tình cờ gặp được nghĩa huynh của hấn. Cũng không hoàn toàn là tình cờ, mà là nghĩa huynh của hấn đến tìm hấn.

Lúc đó, chúng ta vừa nghe hát xong, định đi đến sông bạc thử thời vận. Phải nói thêm, trò này Văn Thanh Dương cũng không tồi, mặc dù chả bao giờ thắng, nhưng cũng chẳng bao giờ thua. Gương mặt khi hấn chơi luôn là một vẻ dương dương tự mãn nhìn đến ta cùng Đinh Nhất Tần thua đến liếng xiếng. Hơn nữa, sông bạc này là tư nghiệp của hấn, so với chúng ta, thật là một đẳng cấp khác hấn.

Lại nói hôm đấy gặp được nghĩa huynh hấn, Mã Hướng, là một tên uy dũng, sắc mặt nghiêm cẩn, so với Văn Thanh Dương nhìn lại càng thêm chướng mắt. Người này vừa bước chân vào cửa, các cô nương đã sợ phát run, tự biết chẳng phải khách nhân bình thường, cũng sẽ không tự động chạy ra hầu trà rót rượu.

“Văn Thanh Dương!”

Nghe người này gọi, Văn Thanh Dương nhướng mày, có vẻ cũng không biết trước được chuyện người này về, sắc mặt thoáng trầm xuống, cười gằn.

“Nghĩa huynh, tìm ta có chuyện gì?”

Khóe miệng Mã Hướng khẽ nhếch lên.

“Đã lâu không gặp, so với lần trước ngươi lại càng ngày càng rác rưởi”

Xem chừng hai huynh đệ nhà này gặp nhau không phải là tay bắt mặt mừng gì, cũng là kẻ tám lạng, người nửa cân, ta yên lặng nép vào một góc, chuyên tâm uống rượu của mình, xem kịch vui.

“Ít lắm lời. Cũng không rảnh đến mức chạy từ Thanh Châu về đây để nói những lời vô nghĩa này chứ?!”

Mã Hướng chỉ huy một đội binh mã đóng tại Thanh Châu cách kinh thành ba trăm dặm, xem ra đúng là không phải tự dưng mà về. Hấn tiến sát về phía chúng ta, miệng cũng không cười, nói.

“Đương nhiên! Ta lần này ở kinh thành một tháng tròn, chỉ hi vọng trong thời gian này người liệu mà cư xử, đừng để mất mặt phụ thân cùng phủ tướng quân. Tửu lầu, kĩ viện, sông bạc đều không được tiến vào.”

“Nếu không thì thế nào?”

Mã Hưởng cái gì cũng không nói thêm, giơ tay cầm lên một chén rượu. Ta cũng không nhìn được là làm như thế nào, không nghe thấy một tiếng, hẩn nắm lòng bàn tay chặt lại, nước theo kẽ ngón tay chảy xuống, khi mở tay ra, chiếc chén đã bị bóp nát thánhf bụi.

Quả là một màn đặc sắc!

Nhìn đi, ngay cả diễn xiếc ngoài phố người ta cũng chẳng làm đến mức này đâu. Làm màu đến thế làm cái nổi gì. Ta thoáng cười nhạt, lại tiếp tục uống rượu của ta, trong lòng suy đoán xem liệu Văn Thanh Dương có sợ mà bỏ những tửu lầu, kĩ viện cùng sông bạc của hẩn không.

Mã Hưởng đã muốn bỏ đi, bỗng nhiên ngừng chân lại, quay sang phía ta.

“Đây chẳng phải là Cao Văn, ngũ thiếu gia của Cao phủ?”

Ta, vốn tự coi mình không có liên quan, đột nhiên bị gọi đến, thoáng giật mình, cũng giơ chén rượu trong tay lên, cười hì hì đáp.

“Đúng vậy, Mã huynh! Vào uống cùng chúng ta một chén chứ...”

Không biết Mã Hưởng đột nhiên nẩy ra hứng thú gì mà thoát cái đã tiến đến bên cạnh ta. Ta ngồi trên ghế, phải ngửa mặt lên nhìn hẩn đang cúi xuống, thật cao. Bỗng nhiên cảm của ta bị bắt lấy, gương mặt của nam nhân kia cúi càng sát, nhìn ta trừng trừng. Ta cảm thấy da mặt đều đã bị đốt cháy đến nơi rồi, nhất là cảm đã bị niết mạnh, cố định tại một chỗ, không thể quay đi đâu được.

Đau!

Ta thoáng nhăn mày, cổ gãy ra mà không được, sợ đến mức muốn hét toáng lên, thậm chí còn cảm nhận được mắt mình có chút ánh nước.

“Định làm gì?! Định làm gì?!”

Đột ngột, bàn tay đang giữ trên cảm ta bị một bàn tay khác đánh bay, Văn Thanh Dương đẩy cả người ta về phía sau khiến ta ngã ngồi xuống đất. Còn hẩn thì chắn giữa ta và Mã Hưởng, sắc mặt hung hãn như lang như hổ.

“Đừng có chạm vào!”

Ta lúc đó sợ đến nhũn người nhưng vẫn cố trấn tĩnh tinh thần mà lồm cồm bò dậy. Thấy ngay bên cạnh ta tên béo Đinh Nhất Tần còn đang run lấy bầy, ngồi im thín thít không dám ho he gì. Trong lòng ta thoáng khinh thường bộ dáng hần, thật không có tiền đồ.

“Cao huynh, có khi nào đánh nhau to không? Có khi nào thấy ta đi chung với Văn Thanh Dương, mà Mã Hướng đánh cả ta không?...”

Ta không trả lời, căn bản là không để ý tới tên béo vô dụng kia hỏi cái gì, chỉ chăm chăm nhìn tới hai người đang giương cung bạt kiếm kia. Vừa rồi, là Văn Thanh Dương đứng ra bảo vệ cho ta à?! Ta bỗng thấy trong lòng trào lên một cỗ xúc động mà chính ta cũng chẳng hiểu nổi. Đang ôm tâm lý xem kịch vui, đột nhiên lo lắng cho Văn Thanh Dương, rất sợ sẽ phát sinh gây gổ. Mà Đinh Nhất Tần kia cũng thừa dịp không ai để ý mà nhanh chóng lẩn mất dạng, nhanh còn hơn con thỏ.

“Mã Hướng, người rút về Thanh Châu, việc của ta tại kinh thành thế nào cũng đừng nhúng cái mũi chó của người vào.”

Thế nhưng việc ta lo lắng đã không xảy ra, Mã Hướng cũng không tái làm khó dễ bọn ta, trừng mắt nhìn một hồi rồi cũng nhanh chóng rời khỏi.

“Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã.”

Ta cũng chỉ nghe được Mã Hướng nói thêm một câu này, là nhắm vào Văn Thanh Dương. Không sai, đích thực ta cùng hần chính là ngưu tầm ngưu, mã tầm mã...

Buổi tối hôm đó bọn ta không đi đến sông bạc, hiển nhiên sau một màn này hứng thú đã tiêu tán sạch. Chúng ta, chỉ còn lại ta và Văn Thanh Dương, tại Nghênh Hương lầu uống rượu. Tâm trạng của Văn Thanh Dương không tốt, rất khó hầy hạ, bất kể cô nương nào tiến vào đều bị hần mắng chửi, đuổi ra. Một mình hần ôm bầu rượu, uống đến mức say mơ hồ, đứng cũng không đứng được vững, ngay cả ta ngồi bồi rượu ở ngay bên cạnh, có lẽ hần cũng chẳng để tâm.

“Mã Hướng!Đồ chó chết!... Cầu thí!..”

Nghe được hần khi say, nhỏ giọng lầu bầu mắng chửi người, không hiểu sao ta lại nghĩ hần giống một đứa nhỏ, chỉ là một đứa nhỏ xấu tính mà thôi, liền cười nhẹ.

“Văn Thanh Dương!”

Ta lại nhịn không được gọi thêm hai tiếng nữa: “Văn Thanh Dương! Văn Thanh Dương!”

Hắn say đến hoàn toàn không nghe được nữa rồi, cả người đổ gục xuống bàn, khiến chén rượu uống dở rơi trên mặt đất tạo thành một tiếng vang thanh thúy.

“Đồ đàn!” Ta nói, ngón tay vô thức chạm tới gương mặt, di chuyển theo hàng lông mày dày rậm, dừng nhứ chặt lại như thế.

Quá nửa đêm. Ta gọi ma ma của Nghênh Hương lâu lại, móc tiền trong hầu bao của Văn Thanh Dương ra trả, đồng thời nhờ nàng sắp xếp một phòng cho hắn. Ta thì không cần, vì ta định sẽ về Văn phủ luôn, tránh thêm phiền phức.

“Có cần chuẩn bị cô nương nào cho Văn công tử không?”

Ta nhìn Văn Thanh Dương mềm nhũn cả người, liền đối với nàng mà nói: “Không cần!” Ta đi uống với hắn nhiều như vậy còn chưa thấy hắn uông thành bộ dáng như thế này bao giờ, nhất thời có chút buồn cười.

Thật vất vả, ta cùng A Phúc mới khiêng được Văn Thanh Dương vào phòng. Tên này cao hơn ta cả nửa cái đầu, nặng như gấu vậy, cả cơ thể say rượu mềm nhũn đè lên người ta, cũng rất quá sức. Thả được hắn lên giường ta đã mệt đến mức thở hổn hển. Bên cạnh A Phúc cũng chả khá hơn là bao, thị đồng nhà giàu, trước giờ đều không cần làm việc cực nhọc.

“Người xuống trước chờ ta, ta an bài ổn thỏa cho Văn Thanh Dương đã rồi xuống luôn.”

A Phúc lo lắng đảo mắt qua Văn Thanh Dương đang bất động, lại ngập ngừng hỏi.

“Thiếu gia, Văn thiếu gia sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Chuyện gì được! Ít nói nhảm, biến đi!”

Ta không kiên nhẫn đáp, đẩy được A Phúc xuống lầu, hắn vẫn không quên ngoái lại nhìn bọn ta vài lần trước khi ra đến cửa. Ta khẽ thở dài, chuyện này lớn thật, xem ra khó lòng mà giấu được phụ thân.

Ta tiến lại giường, giúp Văn Thanh Dương cởi giày, dùng khăn nước ấm giúp hắn lau mặt, tay và chân. Khi mọi việc xong xuôi, ta đem chăn ghém vào người hắn, chuẩn bị rời đi.

“Nghỉ ngơi cho tốt! Văn Thanh Dương, ta về trước.”

Đột nhiên lúc đó, Văn Thanh Dương đáng ra say không cử động nổi, lại rất có khí lực, một bàn tay tóm lấy tay ta. Một cổ lực rất mạnh, cổ tay đau đến đến không tưởng tượng được, chưa kịp định thần ta đã bị kéo lên giường. Trợn choáng váng qua đi, ta thấy bản thân mình bị đặt dưới thân của Văn Thanh Dương, đối diện với một đôi mắt hắc mâu mờ mịt.

“Văn Thanh Dương!”

Ta thử gọi. Nam nhân đang đề lên người ta một điểm phản ứng lại cũng không có, tầm mắt mơ hồ, dùng bàn tay to lớn mà chạm vào gương mặt ta, theo hình dạng gò má mà vuốt ve, không rõ ràng mà nói ra.

“Nàng là ai? ...Người mới của Nghênh Hương lâu à?...”

Vào giây phút đó, ta ngạc nhiên đến chết lặng...

4. Chương 4

*Cảnh báo: có H

=====

“Văn Thanh Dương! Văn Thanh Dương!”

Ta lớn giọng gọi, buộc phải gọi cho hắn tỉnh nếu không muốn đem cái tấm thân bạc nhược của mình ra đùa. Đôi mắt của hắn đen đặc lại như thể một hồ nước tối, khe nhú chặt, trong một khắc ta đã nghĩ hắn tỉnh lại rồi nhưng hành động tiếp theo của hắn lại làm ta sợ đến ngất người. Bàn tay hắn trực tiếp với vào trong vạt áo, đi xuống, khe chạm đến khí quan vì sợ hãi mà mềm nhũn của ta.

“Văn Thanh Dương! Tỉnh lại... tỉnh! Nhìn cho rõ, ta là Cao Văn. Ta là nam nh...”

Những lời cuối cùng đã không thể thoát ra được mắc kẹt trong cổ họng.

Hắn... cứ nhiên lại hôn ta.

Môi và lưỡi của hắn đều rất linh hoạt, dù say đã thành dạng này nhưng vẫn rất xảo quyết ở trong miệng của ta mà liếm lộng, đảo qua răng, qua khoang hàm, rồi quấn lấy lưỡi của ta, một bàn tay giữ chặt lấy sau gáy, nắm lấy tóc ta đến đau. Cả ta và hắn đều đủ kinh nghiệm chốn phong hoa tuyết nguyệt, hôn môi với nữ nhân đã chán đến chẳng còn tư vị gì, thế nhưng cảm nhận mùi vị của một người nam nhân khác ở trong miệng của mình thật làm cho ta muốn nôn. Theo bản năng mà cắn lấy thứ đang không ngừng động đậy ở trong miệng ta kia.

Văn Thanh Dương thoáng ngừng lại, kéo ra một khoảng cách, trên khóe miệng còn vương theo tơ máu. Ta oán hận, rất hận, một tay giáng cho tên kia một cái bạt tai, một tay ra sức chùi miệng mình, thân thể ngay lập tức lùi về phía sau, dùng cả tứ chi mà trốn đi, thâm nghĩ phải cách xa hắn xa nhất có thể.

Thế nhưng ngay sau đó ta liền hối hận. Văn Thanh Dương là người nào, ta tát được hắn một cái thì ngay lập tức sẽ nhận lại đầy đủ. Ta vừa trở mình lết xuống giường, chưa kịp trốn đi, cũng chẳng còn đường trốn, đã bị hắn nắm lấy mắt cá chân kéo trở về, đôi mắt hắn ngày càng thâm trầm, càng tàn ác cùng độc địa, nhìn đến mà sợ đến run người. Hắn đánh ta một quyền ngay mạng sườn phải, đau đến mức như lục phủ ngũ tạng đều muốn vỡ nát. Không ngừng lại, hắn giáng thêm cho ta một bạt tai, đau đến mức phải rên lên những tiếng ư ư nhỏ vụn, nước mắt cũng trào ra, cảm nhận rõ ràng một bên má đã sưng lên rồi. Cái này để trả đủ cho cái bạt tai lúc này.

Con mẹ nó! Quá tàn độc rồi!

Ta vì sự bộc phát của Văn Thanh Dương mà khiếp sợ. Hắn như dã thú xé rách toàn bộ y phục trên người ta, để lộ ra lớp da vì thiếu năng mà nhợt nhạt, cả người ta không có chỗ nào không run rẩy. Đã vào giữa mùa đông, trong phòng đặt noãn sưởi cũng rất ấm áp, thế nhưng tầng tầng lớp lớp da thịt tiếp xúc với không khí đều lạnh băng, ngay dưới sự vuốt ve đụng chạm của Văn Thanh Dương cũng không thể ấm hơn được. Hắn dùng một tay, thuần thục dùng mảnh áo vừa xé được trói hai tay của ta lên đỉnh đầu. Một tay khác đã giải khai y phục trên người hắn xuống để lộ ra nước da màu tiểu mạch cùng cơ bắp khiến tất cả các nữ nhân phải phát cuồng. Ngay khi nhìn thấy khí quan kia, ta không nhịn được mà đánh rùng mình, kinh hồn táng đảm. Ta làm sao có thể chứa nổi thứ đó.

“Không được... Văn.. Văn Thanh Dương... Dừng!... dừng lại...”

Văn Thanh Dương cười đến thâm độc, mắt đã phủ một tầng dục vọng, ta tự biết ngày hôm nay quả thực sẽ không thoát, nhưng thứ kia lớn như vậy, có thể nào đem ta giết chết không!?

Một lần nữa, Văn Thanh Dương lại đưa môi của mình lên phủ kín đôi môi ta. Ta tận lực thả lỏng, còn hòa theo cái hôn của hắn, nhằm để cho bản thân mình đừng nghĩ đến những gì sắp diễn ra. Vào giữa chừng nụ hôn, Văn Thanh Dương đem cái kia cắm vào.

Không có dạo đầu, không có gì cả, chỉ trực tiếp đâm vào. Ta hét thảm lên một tiếng, cảm thấy bản thân đã bị xé ra làm đôi. Văn Thanh Dương đi vào cũng khó khăn, chỉ chưa được một nửa, hàng lông mày nhíu chặt lại như không hiểu tại sao, cả ta và hắn đều đổ ra một tầng mồ hôi, phủ kín người, ngay giây phút đó, ta bầu chặt vào bả vai hắn, móng tay miết vào thịt đến bật máu. Ta đau đến thế nào, người cũng cảm nhận một chút đi.

“Thiếu gia! Ngủ thiếu gia! Có chuyện gì?”

Ngoài cửa, A Phúc sốt ruột hỏi. Ta thấy bản thân mình cả người như con cá mắc cạn nằm dưới thân của Văn Thanh Dương, đã phủ kín một tầng mồ hôi, y phục hỗn độn mà mặc hắn bài trí, dưới cái chỗ đáng xấu hổ kia còn nhét vật của hắn. Bộ dạng này nói có bao nhiêu chật vật thì bấy nhiêu chật vật. Ta hoảng hồn, giật mình, cố sức lấp bấp nói.

“Không... không có chuyện gì... Mau trở về trước đi.”

“Thiếu gia có sao không? Tôi nghe giọng cậu có vẻ không ổn lắm, có cần tôi tiến vào?”

Ngoài cửa, tiếng A Phúc vẫn dồn dập không dứt, mà ta chưa bao giờ ghét sự lo lắng của hắn như lúc này, không thể nhẫn lại được nữa mà hét lớn.

“Người điếc à? Ta bảo người về thì cút ngay về, đừng xen vào chuyện của ta!”

Giọng ngoài cửa thoáng ngập ngừng.

“Vài nô tài về trước.”

Ta loáng thoáng nghe được tiếng bước chân của hắn đi xa dần, thoáng tuyệt vọng, có lẽ ta vừa bỏ lỡ cơ hội duy nhất đem mình thoát ra khỏi tình huống này. Thế nhưng da mặt ta vốn mỏng, bộ dạng chật vật đến vậy có chết ta cũng không muốn để người khác nhìn được.

“Sao nào? Không muốn gọi người vào cứu?”

Ta bỗng nghe được giọng nói khàn khàn của Văn Thanh Dương, nhiễm thêm một tầng hơi rượu, phả trên mặt mình.

“Người... người đã tỉnh.”

Đúng lúc tiếng bước chân của A Phúc khuất hẳn, chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, cũng chưa kịp chất vấn người đang đề lên mình thì vật trong cơ thể tôi bắt đầu động, điên cuồng động...

Ngày đó, tại Nghênh Hương lâu, Văn Thanh Dương uống rượu đến say mềm mà cưỡng gian ta, bất kể đến việc ta ở dưới thân có thể thừa nhận được hắn hay không, vẫn điên cuồng làm, rút ra rồi lại đâm vào tường chừng đến vô cùng vô tận. Ta đau đến mất cảm giác, nằm ngửa người, tầm mắt mơ hồ nhìn đến hoa văn chạm khắc tinh xảo cùng rèm lụa nơi đỉnh màn. Rèm lụa bay phấp phới thật chóng mặt. Ta rốt cuộc là tại sao lại phải rơi vào tình cảnh thảm bại này.

Khi ta trở lại Cao phủ thì đã là quá nửa đêm, ta cũng không biết là làm thế nào mà trở về được. Chỉ nhớ là hôm ấy Văn Thanh Dương cũng chỉ phát tiết đúng một lần, đó là điều may mắn duy nhất, vì quá say mà sau khi bắn được vào trong huyết khẩu của ta đã ngủ mất. Chỉ có ta là vẫn không tài nào ngủ được, dù cơ thể có mệt mỏi rồi đến thế nào thì mắt vẫn mở trừng trừng nhìn lên đỉnh màn, trong cơ thể còn lưu lại thứ kia làm ta khó chịu không thôi.

Văn Thanh Dương! Văn Thanh Dương!

Ta nằm ngay sát cạnh hắn, tay nắm chặt thanh đoản đao lẫn trong đồng y phục của hắn mà phẫn hận, ý định đâm chết hắn cũng có. Nhưng ta nào có lá gan đó, lúc đó rất tỉnh táo mà nghĩ rằng mình cần phải rời khỏi. Tránh xa cái tên này ngay lập tức, càng xa càng tốt. Bằng không có khi nào tỉnh dậy, phát hiện ra người mình vừa phát tiết không phải là một tiểu cô nương xinh đẹp của Nghênh Hương lâu, mà lại là một nam nhân, hắn có tức giận mà giết ta không.

Vậy nên, ta run rẩy trở về.

Nghe nói hôm đó ta ngất xỉu ở sau hậu viện của Văn phủ, một lão bá quét rác phát hiện ra ta còn tưởng là tên lang thang nào đó chết ở đây, còn muốn hô hoán người đem cái xác là ta khiêng đi. Lúc đó bộ dạng ta chắc là rất dọa người, toàn thân đều là vết bầm tím, quần áo te tua rách nát, lại bẩn thỉu.

Tất cả mọi người trong Cao phủ đều nghĩ rằng ta lại gây sự, đánh nhau với Văn Thanh Dương như lần trước, kì thực, tình cảnh lần này còn thảm hơn. Ta cũng chẳng giải thích lời nào. Đơn giản là để cho A Phúc dìu mình vào trong phòng. Đến tận lúc được A Phúc cẩn thận đặt đặt nằm xuống giường, trong người ta vẫn chứa đầy thứ dịch của tên Văn Thanh Dương kia, theo hai bắp đùi mà chảy xuống, khiến cho ta càng thêm phần hận.

Ta nằm bẹp xuống, động cũng không muốn động, đến cả đại phu cũng không muốn mời. Cả người ta lúc này, chỉ cần nhìn qua thôi cũng đã đủ biết những chuyện phát sinh. Đương nhiên, ta làm sao mà để cho người ta biết được.

Thế là ngày qua ngày, những ngày tiếp theo ta đều chọn biện pháp ngủ vùi trong phòng. Động một ngón tay cũng khiến cho cả người đau đớn. A Phúc vẫn đứng bữa ngày trôi qua ngày mang đồ ăn vào cho ta, duy trì được cái mạng tàn. Đối với việc ta không mang hân ra ngoài uống rượu thưởng hoa, A Phúc này vô cùng bất mãn. Cha ta như thế nào lại tìm được về cho ta một thị đồng cực phẩm, cùng một giuộc với ta thế này, uống rượu, phiêu kĩ, đánh bạc, những thứ ta từng dạy hân không thứ gì là hân không dính vào, lại còn lảm lời như gà mẹ.

“Thiếu gia, đáng ra hôm đó không nên đuổi ta về! Nếu bị đánh ta cũng có thể ôm thiếu gia mà chạy”

“Thiếu gia tốt nhất đừng nên giao du với cái tên Văn Thanh Dương, người yếu như vậy, bị đánh nhiều không tốt.”

“Sau này thiếu gia khỏe lại ta sẽ dẫn người đi Vạn Hoa lâu, còn hay hơn Nghênh Hương lâu nữa.”

Ta không nói gì, chỉ im lặng dựa vào tường, hờ hững nhìn ra ngoài cửa sổ. Cây mai ngoài viện đang nở hoa rất đẹp, trong tuyết trắng xóa mà còn trắng hơn cả tuyết, thật là chói mắt. Ngày mai có khi nào cho người đem chặt đi.

Suy cho cùng ta cũng chẳng phải nữ nhân, cũng chẳng có trinh tiết ngàn vàng. Tính ra, nếu không phải Văn Thanh Dương làm đến quá độc địa thì ta coi như cũng chẳng lỗ gì. Ta sau khi nghĩ đi nghĩ lại thì cho ra một kết quả như vậy. Thế nên, giống như nữ nhân mà oán hận, đòi sống đòi chết, ưu sầu phiền muộn mãi thì cũng chẳng ra làm sao. Sau khi bị Văn Thanh Dương cưỡng gian ba ngày, cái nơi tư mật kia dần dần tốt hơn, vết bầm trên mặt cùng trên người cũng tan, tay chân cũng chẳng có vấn đề gì, ta liền ngay lập tức xuống giường.

So với lần trước phải tĩnh dưỡng một tháng thì lần này cũng chẳng tính là gì đúng không.

5. Chương 5

“Trong núi có hang thỏ nhỏ

Thỏ trắng mềm

Ta bắt cho em con thỏ, con thỏ chạy mất rồi...

Con thỏ nhỏ chạy sâu vào trong rừng, con thỏ không tìm được mẹ...

Có ai bảo với em rằng ta cũng rất cô đơn...”

Ta biếng nhác dựa vào thành cửa sổ xe ngựa, một đường đi xóc nảy đã làm cả người ê ẩm, mệt nhọc không thôi. Kinh kì đã lùi lại đằng sau, nơi đây thôn dã thừa thớt, xa xa có tiếng hát vọng của một cô nàng giặt áo cạnh bờ suối. Ta hỏi A Phúc đang đánh xe.

“Cô ta đang hát cái gì vậy?”

A Phúc nghiêng đầu cười nói.

“Chẳng có gì cả, cứ thuận miệng thì hát, vậy thôi!”

Bỗng nhiên ta lại cảm thấy thích rồi lẩm nhẩm theo, câu được câu không. A Phúc ngồi đằng trước nghe được giọng của ta, tựa hồ như lần đầu, liền cười ngặt nghẽo không thôi, cũng chẳng khiến ta để tâm. Cô ta đã giặt xong đồ, bắt đầu trở về, tiếng hát cũng im bật, không hiểu sao ta lại cảm thấy hụt hẫng.

Nơi chúng ta đang đi là Kỳ Châu, cách kinh thành cũng không xa, chỉ mấy chục dặm về phía Nam. Hôm trước, ngay khi vừa xuống được khỏi giường, ta liền bảo A Phúc báo với phụ thân một tiếng ta đến Kỳ Châu thăm bằng hữu, hình như cũng chẳng ai để tâm ta đi hay ở. Vậy nên sáng sớm nay ta một mình mang theo A Phúc rời đi, một đường ra cửa thật thuận lợi.

“Thiếu gia! Người có bằng hữu thật à? Chưa từng nghe qua, vị bằng hữu này là người như thế nào?”

“Bớt phí lời!”

A Phúc chun chun mũi nói giận dỗi.

“Kỳ thực không có vị bằng hữu nào đúng không? Thiếu gia của tôi à, rốt cuộc hôm đó người gây chuyện gì với tên Văn Thanh Dương kia để đến nỗi nhà mình cũng không dám ở, phải chạy đông, chạy tây thế này.”

“Có phải thiếu gia người định đến Kỳ Châu quậy phá một bữa, quả thực cũng không tồi. Vừa không bị lão gia quở, chưa kể ở đây không ít các tiểu thư trắng trắng, mềm mềm, ăn rất hợp khẩu vị...”

A Phúc lải nhải không dứt, ta cũng lười để ý đến hắn, chỉ im lặng dựa vào thành xe ngựa, mệt mỏi nhắm mắt dưỡng thần, thật may mà trong xe ngựa có trải sẵn đệm, nhưng làm thế nào mà êm ái bằng trong Nghênh Hương lâu đây?! Nghĩ đến đây, không khỏi lại thấy trong lòng buồn phiền.

Xe ngựa đi rất lâu, cảnh vật bên ngoài cửa xe thay đổi vô cùng vô tận, mặt trời bên ngoài đã ngả về hướng Tây, đã sắp tối rồi. Ta ngủ gà ngủ gật trên xe cả một ngày, cuối cùng cũng được A Phúc đánh thức dậy, đã đến nơi cần đến, thành Kỳ Châu.

“Đêm nay ngủ ở đây?”

Ta nhíu nhíu mày hỏi, mắt đánh giá nơi A Phúc vừa dừng xe ngựa lại ngay trước cửa, một khách điểm ở ngay trong thành Kỳ Châu, xem vẻ ngoài cũng thật không tồi. A Phúc dịu ta xuống ngựa, cười cười, nói đến thật đương nhiên.

“Chẳng mấy khi thiếu gia đến chỗ này, còn chưa có dịp kể, ta quê gốc vốn là ở đây, chỉ bằng ở lại chơi vài bữa. Hôm nay thiếu gia đi đường xa mệt mỏi rồi, trước vào trong khách điểm nghỉ ngơi tốt, để ta đi thám thính tốt. Ngày mai dẫn thiếu gia đi chơi!”

Chính câu cuối này tên tiểu tử này cười đến là lém lỉnh. Ta cũng cười cười nhìn lại hắn khiến hắn ngượng ngùng mà gãi gãi đầu, cũng không nói gì thêm mà ném cho hắn ít tiền. Hôm nay coi như hắn vì ta mà vất vả không ít, để cho hắn chơi bởi một chút xem ra cũng là phải đạo. Chỉ thấy tên này dạ ran một tiếng, riu rít cảm ơn rồi ôm bạc chạy mất.

Một mình ta tiến vào khách điểm.

Buổi tối, thành Kỳ Châu rất đẹp, khác hẳn với kinh thành đèn đuốc sáng trưng, ban đêm cũng náo nhiệt như ban ngày, không ít chỗ buôn da bán thịt. Ở Kỳ Châu, buổi tối, trên đường có ít người hơn nhiều, các cửa hiệu thừa thớt, bày những đồ đạc cùng món ăn tinh xảo, người từ trong bóng tối đi ra, trên tay đều cầm theo một chiếc đèn lồng. Xa xa, trên sông có một chiếc thuyền hoa, nữ tử như có như không đánh một điệu huyền cầm, vang lên lúc trầm lúc bổng. Rõ ràng chỉ gần như vậy, cách chưa đến một trăm dặm, nhưng so với kinh thành thì đã là một không khí khác biệt hẳn rồi.

Ta chậm chậm mà tản bộ dọc bờ sông, vì lạnh mà càng co chặt người vào trong lớp áo lông thật dày, cảm thấy đây mới đúng là cuộc sống mà người ta lên ao ước.

Nếu được, ta tình nguyện chẳng quay về kinh thành.

Dần dần tuyết cũng đã rơi nhiều, trời chuyển về khuya, các ánh đèn từ cửa hàng cửa hiệu cứ tắt dần, tắt dần. Ta vội ghé vào một tiệm mì cũ kỹ ở một góc đường hẻo lánh, hơi nóng bốc lên, phút chốc làm ấm người.

Trong tiệm rất nhỏ, chỉ có một mình chủ quán, đã là một lão nương tuổi trên dưới bốn mươi, chậm chậm múc mì, đổ nước, vẽ mặt bình thản, khách nhân cũng chẳng còn mấy người.

“Một bát mì!”

Ta cũng chẳng ngờ mình đến đây, buột miệng gọi, xong cảm thấy bối rối, rất không tự nhiên mà ngồi xuống một vị trí khuất trong góc. Chủ quán nghe tiếng của ta khẽ ngược lên nhìn, thoáng cái ngạc nhiên, rồi lại cúi xuống làm mì. Lão nương này vẽ mặt già cỗi, quần áo thô ráp, tay áo có dính nước mì, trên trán được buộc khăn, chút gọn gàng cũng không ngăn được những sợi tóc đã bạc gần hết, lòa xòa xuống. Những khách nhân khác cũng nhìn ta chằm chằm, như thể bộ đồ đắt tiền mà ta mặc kiểu gì cũng không thể được chào đón ở đây.

“Mì của cậu đây!”

Chờ không quá một khắc mì đã được đưa lên, bàn tay người chủ quán rất gầy, rất những xương, ngay khi bê bát mì đến cho ta liền phát run, cũng không hề ngược mắt lên nhìn ta lấy một lần. Bát mì rất đơn giản, nhìn đã không được đẹp mắt, ăn vào cũng chả rõ là vị gì. Phút chốc, hứng thú trong một đêm văn cảnh liền tiêu thất.

Ta cứ ngồi trong quán, chậm chậm ăn mì cho đến khi từng người, từng người một rời khỏi, rốt cuộc chỉ còn ta và lão nương kia. Ta gấp nốt miếng cuối cùng, cái bát đã sạch bách, liền bê cái bát đã trống không ra cho chủ quán, rồi trả tiền.

Nhìn nguyên một nén bạc được đặt xuống, lão nương thoáng kinh ngạc, cả người lại càng run rẩy, đến lúc này vẫn không hề ngược nhìn ta, khiến ta không khỏi đau lòng. Ta khẽ gọi.

“Cô cô!”

“Tiểu thiếu gia này, người gọi cái gì vậy?!”

Người đó ngẩng phắt đầu, nhìn ta trừng trừng, đôi mắt thoáng cái đỏ hoe.

“Cô cô!”

Ta đau lòng gọi. Thế nhưng đứng trước mặt ta là một lão nương điển hình, quê cục, nào còn bộ dáng một nữ tài tử tiêu sái, ngày ngày ngâm thơ vẽ tranh. Tỷ tỷ của người còn hơn người những hai tuổi, năm nay đã hơn bốn mươi, không phải vẫn ngày ngày sống trong phủ của ta, an nhàn ngắm hoa, nuôi chim, vẫn giữ được nước da mịn màng như sứ cùng một đầu tóc đen sao. Vốn dĩ ta chẳng nên đến đây, để khỏi trông

thấy tình cảnh này của người, mà người trước mặt hiển nhiên cũng chẳng muốn đối diện ta.

“Cô cô, cần gì phải làm khổ mình như vậy?”

“Tiểu thiếu gia nhận lầm người rồi, ta làm gì có phúc phần quen được người như thiếu gia đây!”

Ta vỗ vỗ trán mình, ngửa mặt lên nhìn trời, hiểu ra được người trước mặt đã là người khác rồi, nhìn kiểu gì cũng thấy xa lạ, bỗng nhiên muốn cười cũng chẳng cười được.

“Đúng là ta đã nhầm! Lão nương, làm phiền rồi.”

Đứng dậy muốn ly khai, mà người kia cũng im lặng, đứng nguyên một chỗ, ta không dám quay đầu, nhìn lại phía sau một lần nào.

“À, mà này!”

Ta ngừng lại một chút.

“Ta đã gặp được hài tử của người rồi.”

“Vậy à?”

Thoáng cảm nhận được người đằng sau lưng giật mình một cái, mở tròn mắt ra nhìn ta, giọng nói cũng mang theo vài tia run rẩy.

“Chỉ mong hần được sống tốt!”

Lần đầu tiên trong cả buổi tối, gương mặt lão nương kia giãn ra thành một nụ cười, giọng nói cũng mang theo nhu hòa. Trong lòng ta nảy ra rất nhiều oán giận cùng ghen tị. Mẫu thân của ta, người sống tại Cao gia, sung sướng nhân hạ đến khi hơn bốn mươi tuổi vẫn giữ được vẻ xinh đẹp động lòng người, liệu có bao giờ vì nghĩ tới con nàng mà có được vẻ mặt như thế.

Ta vừa đi vừa nói, đầu cũng không hề ngoảnh lại.

“Người đừng lo, hần ta giờ sống rất tốt, ngày ngày ăn thịt, uống rượu... còn nữa, hần ta là tên khốn khiếp...”

Lời nói lọt thỏm vào màn đêm, theo gió, bay tứ tán. Khắp ngoài phố ngõ nhỏ đều chẳng còn hàng quán nào mở, tối om. Khi ta ngoảnh đầu lại thì ngọn đèn của quán mì nhỏ kia cũng được thổi tắt rồi, bỗng chốc cảm giác như mặc dù đêm nay chưa từng uống giọt rượu nào, nhưng trong lòng đã chuech choáng say.

Văn Thanh Dương! Văn Thanh Dương!

Buổi sáng hôm sau, ta lại đem theo A Phúc lên xe ngựa rời khỏi thành Kỳ Châu. Đêm hôm qua, tên này về rất muộn, hẳn là ăn chơi đủ, sáng ra đánh xe ngựa vẫn ngáp ngáp dài, cực độ oán giận mà nói.

“Tiểu thiếu gia ơi, tiểu thiếu gia! Người làm ơn đừng làm việc vô lý như vậy nữa đi. Nào có ai đi đường xa như vậy chỉ để ngủ một đêm rồi lại về!”

Ta như cũ không đáp, trên xe ngựa rất không tỉnh táo mà gật gà gật gù. Đêm qua rất khó ngủ, vừa mới chớp mắt thì A Phúc trở về phá hư mộng đẹp, thành ra lúc này ta đã mệt mỏi lắm rồi. Hơn thế nữa đi đường xa như vậy đối với cơ thể bạc nhược của ta cũng có chút quá sức.

Cảnh sắc vẫn y sì như ngày hôm qua, chỉ là xuất hiện theo thứ tự ngược lại. Khi đi qua thôn xóm nhỏ kia cũng không thấy ai lên tiếng, hát bài đồng dao nọ. Ta chợt nhớ hóa ra hồi nhỏ, cô cô từng hát cho ta nghe rồi.

“Ta bắt cho em con thỏ, con thỏ chạy mất rồi..

Con thỏ chạy sâu vào trong rừng, con thỏ không tìm được mẹ

Có ai nói cho em, rằng ta cũng rất cô đơn...!”

“Thiếu gia! Đây, thiếu gia!”

“Sao thế? Đã về đến nơi rồi à?”

“Không phải, nhưng còn bằng hữu của người, đã gặp được chưa?”

“Đã sớm gặp được rồi!”

Ta chập chờn ngủ, nửa tỉnh nửa mê đáp. Trong mơ nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp, vẻ mặt rất dịu dàng, nàng mặc áo màu hồng nhạt khẽ ôm lấy ta ngồi dưới một tán hoa đào. Nàng nói nàng có một đứa nhỏ bằng tuổi ta, rằng nếu bọn ta mà có gặp được nhau thì hẳn sẽ thích chơi với nhau lắm, nàng nói nàng rất sợ để đứa nhỏ một mình, nó sẽ cô đơn...

Ta ngủ rất sâu, vậy nên có cảm giác đoạn đường trở về, chớp mắt mà đã đến nơi. Mà khi ta trở lại kinh thành, người đầu tiên mà ta gặp cũng là người mà ta không muốn gặp nhất. Trong hai ngày này, ta cực lực nghĩ đến hẳn càng ít càng tốt, nhưng một khi đã về đến kinh thành thì chẳng còn cách nào có thể trốn tránh được.

Văn Thanh Dương, hấn lại chờ ta ngay tại phủ của Cao gia.

6. Chương 6

Nguyên lai khi ta vừa đi Kỳ Châu thì Văn Thanh Dương cũng đến tìm ta. Hấn có hỏi ta đi đâu cũng chẳng ai biết, mà hỏi khi nào ta trở về cũng chẳng ai hay. Lại nói, trong mắt người của Cao phủ, Văn Thanh Dương cũng chỉ là một tên hồ bầy cầu hữu của ta, một tên phá gia chi tử, không có tiền đồ không hơn không kém, mọi người không coi trọng ta, cũng hiển nhiên không coi trọng hấn. Mặc dù rất nể mặt tướng quân phủ, nhưng không khỏi đối xử với hấn có chút khinh mạn, thiếu đi một phần pha trà rót nước đối với khách nhân.

Ta đối với việc đó thập phần hài lòng. Nếu sau những chuyện hấn làm với ta mà hấn ở nhà ta vẫn được chào đón xởi lởi thì quả thật là một đả kích lớn.

Hấn ngày hôm qua ở trong phòng ta đợi cả một ngày mới trở về phủ, hôm nay lại đến tìm, ta thật không hiểu nổi người này có ý đồ gì. Thật may cho hấn là ta quyết định trở về sớm, cũng thật không may cho ta. Khi về đến nơi, Văn Thanh Dương đã đợi được một lúc lâu rồi, đôi chân mày đã nhíu chặt lại, con người này là như vậy, có điều gì không vừa lòng thì đều viết hết lên mặt. Lúc này, hấn đang nghịch chiếc nghiên mực bằng ngọc bích của ta, dù đã ném hết sách vở bút thước, nhưng vì tiếc thứ này đáng tiền mà ta đã cố tình giữ lại. Không hiểu sao lúc này có chút không vừa mắt.

“Văn thiếu gia đến đây là có chuyện gì?”

Ta mệt mỏi ngồi xuống một cái ghế còn trống, không còn hơi sức đâu mà giữ bộ dạng cười giả tạo.

“Lâu không thấy người xuất hiện, đến là để xem còn sống hay không?”

Trong phòng chưa mở đèn, hấn lại ngồi trong vùng tối khiến ta không thể nào nhìn rõ mặt, cũng không đoán ra được thái độ của hấn lúc này, liền đạm nhạt nói.

“Vậy bây giờ có thể thấy rõ ràng ta còn sống, người về đi!”

“Nói thế là có ý gì? Văn đại ca đã đích thân tới tận đây mà còn có thái độ đó, muốn chết à?”

Lúc này ta mới để ý thấy bên cạnh hấn còn có một thân hình to lớn béo múp míp nữa, là Đinh Nhất Tần. A Phúc cũng vừa châm đèn lên, để ta nhìn rõ trông mắt Văn Thanh Dương đã đục ngầu. A Phúc sợ đến ngậy người, liền lấp bắp nói.

“Văn thiếu gia! Đinh thiếu gia!... thiếu gia nhà chúng tôi đi đường xa, vừa mới trở về, còn mệt nhọc. Các vị thiếu gia thứ tội, hôm khác mời các vị sang chơi sau.”

“Hừ! Hấn vừa đi đâu?”

Văn Thanh Dương chỉ vào ta hỏi.

“Đi Kỳ Châu ạ.”

“Vậy à? Vậy Kỳ Châu có vui không?”

“Không... không hẳn, ... chúng ta tới đó thăm bằng hữu.” A Phúc lấp bắp đáp.

“Ta không hỏi người, hỏi hấn!”

Văn Thanh Dương lên giọng quát, khiến A Phúc im bật. Mấy hôm nay cơ thể ta được tu dưỡng thành quen, ngủ có chút nhiều, giờ đã nhú chặt mi lại, rất không kiên nhẫn nói.

“Văn Thanh Dương! Văn đại thiếu gia, nếu không còn việc gì thì về đi.”

Ngay lúc ta tưởng hấn sẽ nổi điên thì hấn chỉ ngồi một chỗ, im lặng mà đánh giá ta, ánh mắt đảo qua khiến ta thoáng rung mình.

“Vậy được, khi khác ta ghé chơi.”

Cứ như vậy, cuối cùng Văn Thanh Dương cùng đồng thất đằng sau hấn cũng rời đi. Ta mệt mỏi đến mức chẳng cần thay y phục, cũng chẳng muốn nghĩ nhiều, trực tiếp ngã xuống giường ngủ mất.

Dù hấn nói như vậy, nhưng mấy ngày hôm sau cũng không thấy hấn đến tìm ta nữa, tự giấu cột mình rằng những điều mình lo lắng là thừa thãi, cũng đã đánh giá quá cao địa vị của bản thân mình trong lòng hấn. Ta rút cuộc ngay sau hôm đi Kỳ Châu cũng đã trở lại nhịp sinh hoạt bình thường, ngày ngày ăn trắng mặc trơn ở trong phủ, đến tối mò ra ngoài uống rượu tìm vui, ngày cứ dài lê thê, cuộc sống đơn điệu, nhàm chán. Thế nhưng khác biệt lớn nhất chính là ta không bám theo Văn Thanh Dương nữa, tránh được thì tuyệt đối sẽ tránh.

Truyện hôm đó coi như một cơn ác mộng, tỉnh dậy thì xong đi.

Kỳ thực đã theo dõi hấn lâu như vậy, đối với hành tung sinh hoạt của hấn thập phần rõ ràng, muốn tránh không gặp hấn cũng không phải là chuyện khó gì. Dù sao kinh thành cũng thật sự rộng lớn, nhưng không được đến Nghênh Hương lâu nữa cũng thật là đáng tiếc.

Mà một thời gian ngắn sau, ta cũng không có điều kiện để mà đi ra ngoài, không phải là bận rộn gì, mà là Cao gia xảy ra chuyện. Ta trước giờ đối với Cao gia chính là một thái độ thờ ơ, mà chưa đến mức tán gia

bại sản thì cũng chẳng đến phiên ta lo. Chẳng qua, sự việc lần này có chút lớn.

Đầu tiên là tam ca của ta ở hoa lâu uống rượu say, đánh người bị thương. Với thể lực của nhà ta thì ngay cả đem người đánh đến chết cũng sẽ chẳng ai dám truy cứu, nhưng chuyện này tổn hại đến danh dự của Cao gia đến thế nào. Việc phát sinh trên người ta thì không nói, nhưng đây là tam ca, nguồ ngày ngày chỉ đọc sách thánh hiền, còn được trên dưới kì vọng rằng sẽ đỗ trạng nguyên. Việc hấn có đến hoa lâu đã khiến ta ngạc nhiên đến sớm rớt tròng rồi, nói chi đến uống say đánh người. Phụ thân ta vì chuyện này mà tức giận đến đổ bệnh.

Không dừng lại ở đấy. Việc trong triều của nhị ca cũng không thuận lợi, nghe nói bị người dèm pha, không hiểu sao mà bị cách chức một bậc, từ làm quan ngũ phẩm giáng xuống thành lục phẩm. Mà Trần gia, cũng là một gia tộc lớn, vốn có hôn ước với Cao gia, lại đúng lúc này từ hôn. Chuyện này có lẽ đối với ta là chuyện duy nhất may mắn, vì người mà Trần gia có hôn ước kia chính là ta.

Nói đi cũng phải nói lại, hôn ước được định ra từ nhỏ, lúc đó ta cũng chỉ là một hài tử nhu hòa, xuất thân danh môn, tương lai rộng mở rất đáng để kết thông gia. Trần lão gia cùng phụ thân ta giao tình vốn lại hết sức tốt đẹp. Giờ ta đã thành dạng gì rồi, từ hôn chỉ còn là chuyện sớm muộn, đối với vị Trần tiểu thư còn chưa gặp bao giờ kia, ta cũng không nỡ để cuộc đời nàng bị hủy trong tay một kẻ khốn nạn như mình. Nhưng đúng lúc này từ hôn cũng thật là tuyệt tình tuyệt nghĩa đi.

Hai chuyện của ta và nhị ca trên dưới trong phủ đều có ý giấu phụ thân, người đã vì tam ca mà tức giận đổ bệnh, không nên tái triều trọc người, sợ tuổi già chịu không nổi. Cuối năm gặp nhiều vận hạn như vậy, trong phủ đều xôn xao. Ta cũng vì thế mà tránh ra khỏi nhà, A Phúc theo ý của nhị ca mà càng coi sóc ta chặt chẽ, sợ lại gây ra chuyện.

Mỗi ngày ta đều ở trong phủ cùng A Phúc ngắm hoa, đếm lá, nhằm chán mãi không thôi, nói thật, đối với tai họa của Cao gia ta có chút hả hê. Cuối cùng sự việc cũng có chút ổn thỏa, bệnh tình của phụ thân cũng đã tốt hơn nhiều, ta lâu lắm không hề rời khỏi phủ, đem theo A Phúc đến một tửu lâu trong kinh thành, gọi một phòng riêng, uống rượu cùng ăn một bữa. Ta còn đỡ, chỉ sợ vị tam ca kia nửa năm cũng chẳng thể bước chân ra đến cửa.

Thức ăn cùng rượu ngon được bưng ra, ta cảm thấy như đã rất lâu rồi, trong lòng cảm khái, còn A Phúc vừa nhìn thấy đã nước miếng chảy ròng ròng, tên này chính là cùng một dạng đức hạnh với ta, không chịu được khổ.

“Ngồi xuống cùng ăn đi!”

“Thiếu gia, sao thế được?”

Hắn thoáng ngập ngừng, mắt vẫn không dứt ra được món vịt quay ngũ vị trên bàn.

“Ta ghét ngồi một mình.”

Bỗng nhiên lại có tiếng gọi.

“A, trùng hợp vậy, hôm nay gặp Cao huynh đi uống rượu.”

Đúng lúc này lại nghe thấy cái giọng nhào nhoẹt của tên Đinh Nhất Tần. Ta ngạc nhiên, ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn. Đi cùng hắn, dĩ nhiên là Văn Thanh Dương. Đinh Nhất Tần không dừng lại được, ngang nhiên tiếp tục móc mĩa ta.

“Cao gia gặp nhiều chuyện như vậy mà Cao huynh đây vẫn còn nhả hứng đi uống rượu được, tiểu đệ đây kính phục không thôi.”

A Phúc bên cạnh ta sợ sệt, đá đá vào chân ta, cúi xuống thì thầm.

“Thiếu gia, hay là hôm nay mình về đi!”

“Mặc kệ bọn hắn, người ngồi xuống, ăn đi!”

“Ha ha! Đúng rồi, về làm gì vội, hôm khác còn phải mời cả tam thiếu gia của nhà các người đi uống nữa nhỉ, nhìn hắn đỉnh đạc đạo mạo như vậy, ai ngờ cũng có sở thích này. Thật là làm tiểu đệ cười đến chết.

Ta mặc kệ châm biếm, đưa chén rượu lên miệng uống, bên cạnh, A Phúc lăm lét nhìn, không dám ngồi xuống, cũng chẳng dám đứng, bứt rứt mãi không thôi. Chẳng hiểu sao lại có thể cảm giác được mặt Văn Thanh Dương nhìn ta đã đen đi một vòng. Lúc này ta mới để ý sau lưng hắn có một vị cô nương tuổi còn nhỏ, xem ra vị này không phải dạng kỹ nữ, mà giống tiểu thư khuê các hơn, gương mặt cũng có phần xinh đẹp, đôi mắt lúng liếng đánh giá ta một vòng từ trên xuống dưới.

“Hắn! Hắn chính là Cao Văn sao?”

“Đúng vậy! Ta đây đã giữ đúng lời hứa đem muội đi gặp phu quân tương lai. Trần tiểu thư thấy thế nào? Bộ đáng không tồi đúng không?”

“Hắn sao? Phu quân cái gì chứ, muội thà chết không cưới hắn đâu, may mà huynh đã nói với cha muội, giúp hủy hôn ước với hắn. Gớm chết!”

Thì ra là vậy, ta cũng dần dần hiểu được vị Trần tiểu thư này là như thế nào. Cô nàng này cả người đeo lên người của Văn Thanh Dương mà nũng nịu. Đúng vậy, cô không nên lấy ta, lấy hắn kia, quả là cầu nam, cầu nữ. Hơn thế nữa, hắn ác liệt như vậy, hắn có thể đem cô làm thích đến muốn chết đi. Mà bộ dạng Đinh Nhất Tần bên cạnh nhìn vào vị Trần tiểu thư này cũng chẳng khác bộ dạng A Phúc nhìn món vịt quay ngũ vị là bao, nhìn đến mắt cũng sắp lọt ra ngoài. Ta cười đến quặn cả ruột rồi, Trần tiểu thư trừng lớn mắt nhìn ta, hùng hùng hổ hổ mắng.

“Người cười cái gì? Cười cái gì?”

“Đương nhiên nào dám cười tiểu thư. Nghe nói Trần bá phụ hủy hôn là muốn đưa cô vào cung, sau này làm vương phi, chức cao vọng trọng, một nhân vật tầm thường như ta nào dám ngáng đường.”

“Hừ! Người biết là tốt!”

Chỉ là con nhai ranh không hiểu sự đời, ta cũng chẳng buồn so đo đến. Nghe nói hoàng đế đã là nãi nhân ngoài năm mươi, lên triều còn rệu rạo, hậu cung giờ đã rối như canh hẹ rồi. Có thêm cái dạng như cô ta vào, chẳng chóng thì chày cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì. Văn Thanh Dương, này chủ ý của người rất cuộc là gì.

“Văn đại ca, muội nhìn đủ rồi, chúng ta đi thôi!”

Nữ nhân kiều mị nín góc áo của hần, nhẹ giọng nói. Xem chừng, nếu hoàng đế bệ hạ có sủng ái cô ta, không sớm thì muộn cũng sẽ mọc thêm một cặp sừng. Ta tàn độc nghĩ. Văn Thanh Dương rất nhanh gạt tay cô ta ra, ném về phía Đình Nhất Tần, hiển nhiên thấy nữ tử này phiền phức.

“Đúng là không còn sớm nữa. Muội theo Đình Nhất Tần về trước đi, ta còn việc phải làm.”

“Văn đại ca! Văn đại ca!”

Nữ nhân tức giận hét lớn, đổi lấy sắc mặt của hần trầm xuống, quét mắt về phía Đình Nhất Tần.

“Nghe không hiểu à? Đưa Trần tiểu thư về.”

Đình Nhất Tần thoáng cái giật mình, không ngờ được cái bánh to từ trên trời rớt xuống mặt mình, liền kéo cánh tay của cô nàng, thật thấp hèn mà nói.

“Tiểu... Tiểu Ngọc, để ta đưa muội về!”

“Đừng có gọi tên ta!”

Cô nàng tức giận mà giật cánh tay ra, ngúng nguẩy đi mất. Tên béo cúi đầu chào Văn Thanh Dương rồi lật đật chạy theo. Ngay khi hai người này vừa đi khỏi, không khí lại im lặng trở lại, cũng thật ngọt ngào. Ta không đoán được Văn Thanh Dương còn ở lại đây làm chuyện gì, không phải chỉ là làm ta bẽ mặt ư, cũng nên rời đi cùng bọn họ rồi chứ.

“Văn thiếu gia, còn chuyện gì sao?”

Hắn không trả lời, chỉ ngồi xuống đối diện nhìn ta chăm chăm, không khỏi làm ta lúng túng, không được tự nhiên.

“A Phúc, người ra ngoài đi!”

A Phúc này giờ vẫn im lặng, giật mình, ngạc nhiên hỏi lại.

“VẬY... vậy được sao? Sẽ không có chuyện gì chứ?”

“Có chuyện gì được!”

Ta cười khỏ. A Phúc cúi thấp người chào ta và Văn Thanh Dương cuối cùng, cúi xuống sát tai ta thì thầm.

“Tiểu nhân ở ngay ngoài cửa. Có gì thiếu gia cứ hô lớn một tiếng, ta sẽ xông vào.”

Đối với sự tận tâm này, ta thực lòng cảm kích, nhưng Văn Thanh Dương này nếu muốn làm gì còn để ta được gọi sao.

“Người so với lần đầu gặp vẫn chẳng thay đổi chút nào.”

“Có chuyện gì, nói thẳng?”

Ta nhìn thẳng vào Văn Thanh Dương, không muốn vòng vo mà hỏi.

“Cao Văn ơi là Cao Văn, người thông minh lắm cơ mà, đoán thử xem!”

“Ta trước giờ có khi nào là người thông minh, phiên Văn thiếu gia phải chỉ dạy rồi!”

“Tại sao lại đi Kỳ Châu?”

“Thăm bằng hữu.”

“Tại sao lại tránh mặt ta?”

Đến lúc này, ta ngạc nhiên đến không biết trả lời thế nào. Quan hệ của ta và hắn thân quen đến mức phải dùng từ tránh mặt sao? Sau chuyện phát sinh đêm đó, ta hận đến mức muốn giết hắn, mà chẳng thể giết được. Hắn muốn ta phải làm như thế nào nữa. Ta không trả lời, lại im lặng, tay theo thói quen mà đưa rượu lên miệng uống. Văn Thanh Dương cúi gằm mặt xuống, tay vẫn vờ theo đường miệng chén rượu.

“Kỳ thực ta vẫn có thể làm cho Cao gia tan tác hơn thế nữa.”

“Văn Thanh Dương. Người liền đang nói những chuyện này đều là do người làm à?”

“Người nghĩ sao?”

Ta thế nào nữa, là ngạc nhiên đến không hiểu nổi. Dù biết sự tình xảy ra với Cao gia rất kì lạ, cũng rất trùng hợp, hiển nhiên là có người ra tay đối phó, nhưng thật chẳng thể ngờ nổi, hắn làm thế rốt cuộc được lợi lộc gì.

“Văn thiếu gia, người cũng nhàm chán quá đi.”

Văn Thanh Dương một bộ dạng thờ ơ uống rượu, không nhanh không chậm nói.

“Ta luôn biết rõ người đối với Cao gia vốn chẳng có cảm tình gì cả, cũng chẳng quan tâm. Nhưng nếu Cao gia suy bại đến mức tán gia bại sản thì Cao Văn Cao thiếu gia người sẽ ra sao đây?”

“Người là đang đe dọa ta?”

Ta không tin vào tai mình, thận trọng hỏi lại. Cũng không nhớ rõ được rằng mình đã đắc tội hắn ở điểm nào khiến người này không ngừng tìm cách đối phó mình.

Văn Thanh Dương không trả lời, chỉ chậm chậm tiến sát về phía ta, đứng ngay đằng sau ta, hai bàn tay to lớn đặt lên bả vai đã run lấy bấy của ta. Hắn cúi gập người, đầu lưỡi mờ ám liếm lên thùy tai phải, cảm nhận cơ thể của ta càng run đến lợi hại. Ta ngồi im trên ghế cảm nhận hơi thở nguy hiểm của hắn phả lên gáy mình, như một con hổ, chuẩn bị một phát cắn đứt cổ họng con mồi.

Ta đã tưởng sau gần hai tháng không gặp hắn, sự tình đêm hôm đấy đã quên đi hoàn toàn, nhưng xem chừng chỉ là tự lừa mình dối người. Cả cơ thể đối với đụng chạm của hắn không nhịn được mà run lên, mềm nhũn. Hai tay hắn lúc đã này vòng qua trước ngực ta, cách một lớp áo, ám muội mà nắm siết.

“Làm ơn buông tha cho ta được không?”

Hắn khẽ cười, tiếng cười nhẹ như có như không làm ta tuyệt vọng đến chết lặng.

“Đêm nay, đến phủ của ta tìm ta!”

Đến lúc này mà ta còn không đoán được hắn muốn cái gì thì ta chính là thằng ngốc.

Văn Thanh Dương!

7. Chương 7

Phủ đệ của Văn Thanh Dương là một tòa trạch viện xơ xác tiêu điều. Trong đêm mịt mù nhân ảnh, xa xa có tiếng quạ kêu hững hờ, ngày đầu tháng, trăng mỏng như mảnh bạc, không nhìn được mà có phần cô tịch. Ta nằm trên giường lớn của hần, không biết được rốt cuộc bản thân mình là đang bước đi trên con đường nào. Văn Thanh Dương nằm ngay bên cạnh, bờ vai để trần hiện ra những đoạn cơ bắp chắc nịch màu tiểu mạch, hần khép mắt hững hờ.

Đối với việc Văn Thanh Dương dùng Cao gia để uy hiếp ta phải đến chốn này, ta không khỏi cảm thấy không thực. Thứ nhất, hần thực có bản lĩnh làm Cao gia tán gia bại sản sao, dù sao Cao gia cũng trụ lại kinh thành từ rất lâu rồi. Thứ hai, hần sẽ có hứng thú với ta?

Kì thực, tại kinh thành còn có thú chơi tiểu quan, dưỡng nam đồng từ rất lâu rồi, nhưng đều là các tiểu tử da trắng thịt mềm, so với nữ nhân càng tiêu hồn hơn. Văn Thanh Dương cũng đùa bỡn không ít. Nhưng có điểm giống ta sao?

Văn Thanh Dương thấy ta có điểm ngăn người, liền dùng bàn tay to lớn của hần nắm lấy cằm ta, ép ta phải quay mặt lại.

“Cao Văn! Người lại đang nghĩ gì?”

Ta đau đến nhú mào, cùng lúc, những chỗ khác trên cơ thể cũng bắt đầu đau, đặc biệt là nơi kia, dù không phải lần đầu nhưng kích cỡ cùng sức lực của Văn Thanh Dương ta vẫn không thể thừa nhận được.

“Ta đang nghĩ ta nên để mặc người muốn làm gì với Cao gia thì làm!”

“Hận ta lắm sao? Căm thù ta lắm sao?”

Văn Thanh Dương mỉm cười, hần kéo ngắn tú đầu giường lôi ra một con dao nạm ngọc, đặt vào lòng bàn tay ta, khẽ vuốt ve.

“Dùng cái này này, đợi đến lúc ta ngủ say, rồi đâm thẳng vào vị trí tim. Người không phải đến đây là để giết ta sao?”

Văn Thanh Dương đeo trên mặt mình một vẻ cười mơ hồ, ta không rõ hần nói là thực hay đùa, cũng cười.

“Ta không có gan làm vậy!”

Điều cười của ta có bao nhiêu khó coi. Đúng vậy, ta còn làm được gì nữa, ngoài thuận theo người này. Văn Thanh Dương vùng lên ôm chặt lấy cơ thể mềm nhỏ, cuốn ta vào một nụ hôn dài dằng dặc, một hồi kịch liệt mới. Vào thời khắc ta chao đảo mơ hồ liền bầu chặt lấy tấm lưng trần của hắn, mặc cho hắn đưa đẩy. Người sẽ nhấn chìm ta được đến mức nào đây.

Buổi sáng hôm sau, ta tỉnh dậy khá muộn, cả cơ thể đau nhức, mỗi nhử, ta theo thói quen gọi lớn.

“A Phúc! A Phúc!”

Thế nào đã quên, hôm qua chính mình đã đuổi hắn về Cao gia rồi. Nắng xiên qua cửa sổ thiếp giấy vàng, chiếu lên mặt, cũng làm cho ta phải nhú mày. Văn Thanh Dương đã chẳng thấy đâu rồi. Chỉ có thể nói may mắn là không như lần đầu, nơi dùng để tiếp nhận kia cũng không bị rách ra. Ta cố hết sức gượng đứng dậy, kéo lê thân thể rách nát rời khỏi phòng, thế nhưng ngoài cửa đã có một tên thị đồng, không phải chính là tên hay đi theo hắn sao.

“Cao thiếu, thiếu gia nhà chúng tôi đã dặn dò hôm nay người ở lại trong phủ nghỉ ngơi cho tốt.”

“Nói với hắn rằng ta cần trở lại Cao phủ, tránh ra!”

“Xin Cao thiếu gia thứ lỗi, chúng nô tài đã được căn dặn rằng không để cho ngài rời khỏi.”

Chân mày ta lại càng nhíu chặt.

“Nói như vậy là ta bị giam lỏng?”

“Không dám ạ!”

Thái độ tên này thập phần cung kính, nhưng không có nửa điểm để người thương lượng, ta đành nhận mệnh, từ bỏ ý định rời đi.

“Vậy đi lại trong phủ chắc không bị hạn chế chứ?”

“Mời thiếu gia cứ tự nhiên!”

Buổi sáng, ta viết một bức thư gửi về cho Cao gia, nói ngắn gọn việc mình ngụ tại chỗ nào, rồi không để tâm mà đi lại thăm thú khắp mọi ngõ ngách trong phủ. Xem chừng một thời gian tới Văn Thanh Dương cũng không có ý định thả ta về, biết rõ một chút về nơi mình sẽ ở lại cũng tốt. Đây chính là kim ốc tàng kiều sao?

Phủ của Văn Thanh Dương không lớn, chỉ bằng cỡ tòa nhà của một phú gia giàu có, thăm thú rất nhanh

liền chẳng còn gì để thăm nữa. Cấu trúc đơn giản, đồ đạc cũng chẳng có gì nhiều, ngay cả gia nhân cũng rất hạn chế, ngoài tên thị đồng bám theo ta cũng chỉ gặp thêm một a hoàn, một lão nương làm bếp cùng một gác cổng, ít người như vậy làm ta ngạc nhiên không thôi. Ngoài ra, người làm trong phủ đều rất trầm mặc, thấy ta đều cúi đầu. Cả phủ đệ này đều giống như Văn Thanh Dương, tỏa ra một khí chất cô độc băng lãnh.

“Văn Thanh Dương đâu?”

“Nô tài cũng không rõ.”

Nhàm chán.

Dưới gốc cây hồng ở trong viện, đặt một bàn đá, trên có một bàn cờ cổ bằng gỗ trầm, những con cờ đã cũ mòn. Khi ta tìm thấy hắc, Văn Thanh Dương đã ngồi trước bàn cờ trầm tư rất lâu.

“Không ngờ người cũng thích chơi thứ này. Không phải rất ghét những thứ văn nhã giả tạo của thế gia sao?”

“Cờ định kiếp, nhìn cờ là nhìn thời cuộc, cũng như tâm tư của bản thân mình, so với những thứ sáo rỗng, hào nhoáng kia thì thực tế hơn nhiều. Đáng tiếc đặt ở chốn này cũng chẳng tìm được người chơi”

“Người đang nói bàn cờ, hay là nói chính bản thân mình?”

Văn Thanh Dương kéo ta ngồi xuống cạnh hắc, thản nhiên dùng ngón tay trở nghịch một lọn tóc của ta, không trả lời câu hỏi của ta, cũng chẳng nói gì. Ta thoáng cười, bỗng chốc trở lên vui vẻ.

“Cờ vậy thực sự thú vị đến thế sao? Vậy bao giờ học, ta cùng người chơi cờ.”

Văn Thanh Dương cũng cười rộ lên, sắp lại bàn cờ, chia thành hai màu đen trắng.

“Vậy được, ta dạy người chơi, chấp người chín quân!”

Ta cầm con cờ đen tuyền lên ngắm soi dưới ánh nắng nhạt. Bàn cờ đã bày ra cả rồi, vậy để mặc cho số phận. Thời gian trôi, mặt trời rất từ tốn kéo lên đỉnh cây hồng, rồi chậm chậm trôi hờ hững về phía chân trời. Nam nhân ở bên bàn cờ mà chăm chú, chân mày vẽ lên nét đậm đặc khác với thường ngày. Qua hồi lâu, ta cũng chẳng thể thắng nổi ván nào, đối với Văn Thanh Dương như thế, ta đã định sẵn là không thắng được.

Văn Thanh Dương vượt đỉnh đầu của ta, hiếm có dịp ôn nhu mà nói.

“Người mới học, sao có thể thắng nổi ta ngay.” Dừng một chút, hắc lại nói tiếp. “Vậy chúng ta đánh cuộc

nhé, nếu người thắng được ta, ta sẽ để người đi. Còn không, ở lại bên cạnh ta, thế nào?!”

Ta ngăn người.

Sao có thể?

Văn Thanh Dương chẳng để ý nét ngạc nhiên sững sờ trong ánh mắt ta, chỉ ngược nhìn lên bầu trời đã sẫm tối, liền nói tiếp.

“Không nhìn bàn cờ này nữa, chỉ là hai màu đen trắng nhàm chán. Bỏ đi!”

Văn Thanh Dương cầm lấy bàn tay gầy gò của ta, đặt trong lòng bàn tay hắn, ủ chặt.

Bây giờ đã là cuối đông rồi, trời ở phía xa chỉ thoáng lọt những dải sáng mờ mờ, tuyết đã phủ một tầng, rất lạnh. Ta khẽ co ro, vẫn để mặc cho Văn Thanh Dương nắm lấy tay mình kéo vào trong nhà.

Văn Thanh Dương.

Văn Thanh Dương khẽ hừ lạnh, nắm tay ta lại càng chặt, hơi ẩm tỏa ra có thể đem cả người ta hun đến ấm áp.

Ta cũng hết hứng thú, cơn mệt mỏi kéo ta về lại căn phòng mà ngày đêm qua ta cùng hắn lăn lộn cả đêm. Lúc ta trở về, xem chừng chăn đệm đều đã được đổi cái mới rồi.

Đêm hôm đó Văn Thanh Dương không ở lại phủ. Ta một mình trong căn phòng xa lạ, bất an mà chấp chờ ngủ mất.

Thời gian tiếp theo, ta sống tại chỗ này cũng rất hài hòa, tạm thời quên đi lý do cũng như thân phận mình ở đây, ngược lại cũng chẳng khác gì ở Cao gia, thời gian gặp được Văn Thanh Dương cũng rất ít. Lịch sinh hoạt cũng như tâm trạng của hắn đều rất thất thường. Có khi sẽ cao hứng trở về dùng bữa cùng ta, cũng có khi sẽ dẫn ta đi ra ngoài uống rượu, nghe đàn hát. Cũng có khi hắn cả đêm không trở về, vài ngày không trở về cũng không quá lạ. Cũng có những lúc hắn bực dọc, uống rượu say, ta thường rất dễ nhận ra mà lẫn mất. Nhưng phủ của hắn, ta biết lẫn đi đâu, không tránh khỏi kết quả lăn lộn trên giường, sáng hôm sau ta thường rất thảnh. Đã qua bao nhiêu lần rồi, nhưng mà thứ duy nhất ta không thể chấp nhận được chính là chuyện này. Nơi tư mật kia bị ép nhận nhiệt tình cùng bạo ngược của Văn Thanh Dương lần nào cũng chỉ có hành hạ, thống khổ.

Thỉnh thoảng Văn Thanh Dương sẽ cao hứng mà bày biện bàn cờ, đó là lúc duy nhất hắn trở lên ôn nhu. Thường sẽ chống cằm nhìn chăm chú vào ta những lúc ta ngẩn ngơ suy nghĩ, những lúc ấy trong lòng không biết vì lẽ gì, thoáng run rẩy.

Dù đã chơi bao nhiêu ván, ta cũng không thể thắng hần một ván nào cả.

Vậy nên ta vẫn còn ở đây.

Khi ta ở phủ của Văn Thanh Dương vừa được khoảng hai tuần thì nhị ca có đến tìm ta, hần nói rất lâu, rất dài, đại loại là chữ bởi ta ăn cháo đá bát, ăn cây táo rào cây sung, không làm tròn chữ hiếu. Ngay khi Cao gia gặp chuyện, cha thì như thế, ta có thể bỏ đi, tụ tập cùng bọn Văn Thanh Dương một chỗ.

Ta nhú mày, thoáng nghiêng đầu không hiểu, ta ở hay không thì có ý nghĩa gì, thay đổi được gì. Nhị ca có nói nếu ta không biết hối cải sẽ từ bỏ thân phận của ta, từ giờ trở đi ta đừng hòng xin được của Cao gia một đồng. Thế nhưng ta làm sai gì mà cần hối cải. Ta thực sự không hiểu.

Chỉ là ta không thể trở về Cao gia được thôi.

Buổi tối hôm đó, Văn Thanh Dương hiếm hoi trở về, một hồi vận động kịch liệt. Hần nằm xuống bên cạnh ta, ta vẫn ngẩn ngơ, để mặc bàn tay to lớn của hần vuốt ve trên tấm lưng trần đã lấm tấm mồ hôi của mình. Có vẻ hôm nay tâm trạng hần không tồi, trên mặt hiện nét cười.

“Người nói xem, Cao Văn, tại sao đã làm nhiều lần như vậy, người vẫn không quen được? Mỗi lần ta chạm vào đều sẽ run rẩy.”

“Biết làm sao được, chỗ đó vốn để thải ra chứ đâu phải để đút vào.”

Văn Thanh Dương cười rộ lên, dùng ngón tay trở búng chóp mũi ta. Đau, ta ôm mũi của mình mà cảm hận lườm hần.

“Haha. Ở với ta, càng ngày người ăn nói càng thô tục rồi.”

Có gì đáng cười cơ chứ. Ngừng một lúc, Văn Thanh Dương đổi bộ mặt nghiêm túc, đã ngừng vuốt ve lưng ta, đổi lại thành những nụ hôn nhỏ vun rả xuống.

“Đang lo nghĩ chuyện sáng nay à? Muốn về Cao gia sao?”

“Có thể sao?”

“Tất nhiên là không thể, thế nhưng ta cũng sẽ không để Cao gia từ người.”

“Tại sao?”

Ta ngạc nhiên hỏi. Ta biết hẳn sớm muộn gì sẽ biết chuyện này, thị đồng bố trí bên cạnh ta sẽ bẩm báo lại với hẳn, nhưng sẽ không ngờ được hẳn để tâm, chuyện Cao gia từ ta có quan hệ gì với hẳn?

Văn Thanh Dương không nói gì, lại kéo ta vào một hồi hoan ái mới. Ngay tại thời khắc đỉnh nhập ôm chặt lấy ta, say sưa hôn môi, dây dưa không dứt. Ta bỗng nhiên có lỗi giác có phải hay không người này đã đánh cắp tự do của ta, còn đánh cắp tâm của ta nữa rồi.

Vài ngày sau A Phúc có lên đến gặp ta một lần, ta mới biết tình hình bên ngoài. Mọi chuyện của Cao gia đều đã ổn thỏa, Nhị thiếu đã khôi phục lại chức quan cũ, còn được tăng thêm bổng lộc. Lão gia cũng đã hồi tỉnh, thiếu gia cũng nên trở về.

Hắn nước mắt ngấn nước mắt dài một hồi hỏi Văn Thanh Dương có làm khó ta không, có đánh ta không?

Ta lắc đầu, lại hỏi thời gian này Văn Thanh Dương có đến Cao phủ làm gì không?

A Phúc nói là có đến gặp nhị ca hai lần. A Phúc kể rất nhiều, ta nghe cũng không vào. Rồi hẳn nói mặc kệ Văn Thanh Dương, mặc kệ Cao gia, muốn mang ta trốn đi. Ta sợ đến ngây người, hẳn đã biết những gì rồi, rất nhanh liền hiểu, tên này ở bên ta nhiều vậy, cũng đã chăm sóc ta sau khi bị Văn Thanh Dương cưỡng bức, không lẽ nào không thấy, không hiểu.

Ta liền nhìn hẳn, ánh mắt phức tạp nói.

“Người đừng nói gì cho phụ thân.”

“Thiếu gia không cần dặn. Chuyện... chuyện như thế này ta làm sao dám nói.”

Mặt hẳn đỏ ửng lên, mắt cũng hồng hồng, cả gương mặt ửng nhợt vẻ thương tâm. Đây là người đầu tiên thực tâm lo lắng cho ta, cũng đau lòng vì ta. Ta thực sự cảm kích, liền vỗ vai hẳn, khẽ cười.

“Đa tạ!”

“Thiếu gia, ta có thể mang người trốn đi mà, rời xa cái nơi chết tiệt này.”

Ta đối với quan tâm của tiểu tử này chỉ có thể cười, ta còn có thể rời đi sao, trốn đi đâu?

A Phúc trở về Cao gia, sau đó người của Cao gia không có bất kì ai đến tìm ta nữa, cũng không ai nhắc đến chuyện từ ta, ta vẫn tiếp tục ở lại Văn phủ làm một tên bại thiếu gia sâu gạo.

Văn Thanh Dương, người rốt cuộc đã làm gì?

Ta đặt một viên cờ xuống bàn cờ, vang lên một tiếng cạch, trên bàn cờ thừa thớt, chỗ nào cũng là đường chết.

8. Chương 8

Hồi nhỏ cô cô thường nói rằng đứa nhỏ như ta mệnh sau này sẽ khổ vì bản thân vốn không có tâm kế, nhưng lại suy nghĩ quá nhiều. Thêm vào đó đôi mắt của ta hẹp ở đuôi, lại xéch xuống khiến cho cả khuôn mặt ngay cả khi đang cười nhìn cũng không khác gì đang khóc.

Như lúc này, ngay cả khi Văn Thanh Dương ôm ta, ta cũng không thể ngừng lo lắng được.

“Cao Văn, ngươi lại đang ngăn người ra vì cái gì?”

Văn Thanh Dương nhíu mày quở trách, tay đặt xuống một quân cờ đen khiến cho quân trắng của ta bị ăn một mảng lớn. Ta bị tiếng vang của quân cờ làm sực tỉnh, nhìn xuống.

“A! Đã thua nhanh như vậy?”

“Thôi bỏ đi, ngươi cứ như vậy khiến ta thấy thắng được ngươi cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Ta lúng túng không biết nói gì, Văn Thanh Dương vẫn điềm nhiên mà thu quân cờ lại, chẳng để ý đến ta nữa.

“Ngươi làm như thế sẽ làm ta nghĩ rằng ngươi muốn ở cạnh ta, nên mới không hề cố gắng để thắng ta như vậy.”

“Sao thế được?!” ta nhìn hẩn chằm chằm.

“À đúng rồi, từ hồi ngươi vào phủ cũng chưa từng đi tới đâu! Sắp tới ta có việc đi Kỳ Châu, muốn đi cùng chứ?!”

“Có thể sao?”

Ta hỏi lại, không chắc lắm đây có phải chỉ là một hồi cao hứng của hẩn. Trước giờ hẩn vẫn luôn thỉnh thoảng phải rời phủ, nhưng đều là đi một mình, có khi nào thì muốn mang ta đi cùng.

Văn Thanh Dương càn rỡ dựa sát vào người ta, mờ ám nói, hơi thở nóng rực phả vào thùy tai phải khiến ta rùng mình.

“Tất nhiên là có thể, chỉ cần đêm nay người biểu diễn đáng giá một chút.”

“Vây thật sự phải cố gắng rồi. Nghe nói con gái Kỳ Châu đều xinh đẹp như hoa như ngọc, không đến nhìn một lần thật có lỗi với bản thân.”

Văn Thanh Dương cười đến không ngừng được, ta hất cánh tay đang bám trên người mình xuống, im lặng đi về phòng. Đêm đó, trái với phán đoán, hắn không hề đến phòng tìm ta.

Thế nhưng, vài tuần sau, hắn vẫn đúng hẹn mang ta rời khỏi kinh thành.

Lần này ta cũng gặp lại một người đã khá lâu rồi không gặp, Đinh Nhất Tần, hắn ngồi trong cùng một xe với ta, trong khoang xe ngựa chật hẹp, vì hắn mà lại càng chật hẹp. Ta ngồi sát vào một góc, yên lặng nhắm mắt dưỡng thần. Chuyến đi này dù có bất ngờ, cũng chẳng phải mong đợi của ta, có cũng được, không có cũng xong, mà phải ở cùng tên này suốt một ngày đường, nghĩ thôi cũng làm ta chán ghét.

“Này! Này, tên mặt trắng!”

Đinh Nhất Tần hiển nhiên cũng chẳng ưa ta, vừa lên xe đã bắt đầu hục hặc. Ta giả vờ không nghe, vẫn tiếp tục nhắm mắt ngủ, tên đó vẫn không ngừng lải nhải.

“Gọi người đó, đừng giả chết, nghe nói người đang sống tại phủ của Văn đại ca, có thật không?”

“Im lặng!”

Ta bực bội rít lên, đêm qua bị Văn Thanh Dương gây sức ép quá nửa đêm, ngồi xe ngựa xóc nảy cũng đã làm ta phiền muộn không thôi, thất lưng cùng chỗ dưới đó đều đau nhức mệt mỏi. Vây mà tên béo trước mặt này thật chẳng biết điều.

“Đừng tưởng có Văn đại ca chống lưng mà lên mặt. Chắc chắn người giả thủ đoạn gì đó nên mới được Văn đại ca coi trọng. Sớm muộn gì Văn đại ca cũng nhận ra bộ mặt tiểu nhân giả dối nhà người...”

“Ta nói người im, người điếc à?!”

Ta gầm nhẹ, trừng hắn. Văn đại ca, Văn đại ca, nói mãi, tên này thực sự làm ta phát điên rồi, Đinh Nhất Tần bị ánh mắt của ta dọa sợ, sưng người. Hắn vì đã thất thố, tên này mặt đỏ gay gắt, chửi đổng.

“Người là cái thá gì? Cao Văn, người là cái thứ chó má gì?”

Ta nhìn hắn chán ghét.

“Đinh Nhất Tần, ta là cái gì? Người thực sự muốn biết ta là cái thứ gì?”

Lưỡi dao mảnh xé gió, lướt qua ngay sát đồng thịt trên mặt hắn, cắm ngọt vào ván xe ngựa đằng sau, một tay ta vẫn nắm cán dao nạm bạch ngọc. Đinh Nhất Tần bị dọa sợ, ú ớ một hồi, sắc mặt thoáng cái xám ngoét, tiếng chữ bị tắc trong cổ họng. Ta gần từng tiếng một.

“Ta nói cho người biết, ta ở với Văn Thanh Dương vì chúng ta vốn dĩ là cùng một loại người. Hắn ta làm được cái gì thì ta làm được cái đấy.”

Ví như một dao kia, không phải ta đâm chuẩn xác, mà ta căn bản không hề quan tâm có đâm chuẩn xác hay không, chưa lấy mạng hắn hoàn toàn là may mắn của hắn.

“Người ... người ... người điên rồi.”

Phải, phải, ta cùng Văn Thanh Dương có khi nào bình thường.

Không để tâm tên này lấp bắp, ta ngả người ra phía sau nhắm mắt nghỉ ngơi. Đinh Nhất Tần vốn là một tên hèn nhát, một màn mày quả nhiên đủ dùng, cả hành trình này cũng trở lên an tĩnh hiếm thấy.

Trời vừa chập tối, chúng ta tới Kỳ Châu, Văn Thanh Dương vừa đặt chân xuống đã không thấy mặt, ta cũng chẳng để tâm, mệt mỏi kéo tên béo Đinh Nhất Tần vào trong một trong những khách điểm sang trọng bậc nhất.

Lần trước đến đây ta từng nghĩ sẽ không bao giờ quay trở lại.

Vậy mà bây giờ đã lại lần nữa đặt chân lên chốn này rồi, ta thoáng thở dài, đêm trở lên chán nản. Văn Thanh Dương vẫn không trở lại, bao giờ ta lại mong hắn nhiều như vậy. Kéo theo Đinh Nhất Tần, chúng ta cùng tìm hoa thuyền, uống hoa tửu.

Ở kỳ châu về khoản này vốn không bằng kinh thành nhưng mỗi nơi lại có một phong vị riêng, ta nói con gái Kỳ Châu đều xinh đẹp như hoa như ngọc cũng chẳng phải nói ngoa.

Ngay trong thành nhiều nhất chính là kênh rạch, hồ lớn hồ nhỏ lên chốn này nổi tiếng nhiều hoa thuyền, chỉ chớm dừng lại đón khách rồi trôi dạt vào một đêm phong lưu.

Đã đến Kỳ Châu một lần nhưng vẫn chưa từng thử qua, ta đối với thứ này vô cùng mới mẻ. Ngồi trên một chiếc thuyền phủ hoa gấm, lắng nghe tiếng đàn của mỹ nữ ưu thương qua lớp lụa mỏng, trên môi nhấp một chén rượu nồng.

Đinh Nhất Tần mới đầu đối với chuyện đi cùng ta rất cố kị nhưng chỉ một hồi đã uống đến say khướt, nhìn chằm chằm vào các cô nương thướt tha, tay chân cũng bắt đầu động.

“Cao Văn huynh, không ngờ cũng biết hưởng thụ nha! Các nàng này so với ở Nghênh Hương lâu mới thấy chúng ta trước giờ chỉ nhìn qua rác rưởi. Con mẹ nó, toàn là rác rưởi...”

Xem chừng hần đã say đến mềm người. Ta chán ghét, chậm chậm uống rượu.

“Người bảo Văn Thanh Dương đến Kỳ Châu là đang tính làm gì?”

“Văn đại ca... Văn đại ca à?! Không phải là cũng đang ôm mỹ nữ như chúng ta sao...Mọi lần cũng thế mà...”

Giọng của tên này vang lên lè nhè, vì say mà ngắt quãng, lại càng khó nghe. Ta nhú mày, lại xích ra đằng sau một chút nữa, kéo khoảng cách giữa chúng ta thêm một khoảng.

“Ý của ngươi là hần đến đây nhiều lần rồi, chỉ để đi phiêu kỹ à?”

Đinh Nhất Tần vừa nắc cục vừa trả lời.

” ... Ta chính là cánh tay phải của Văn đại ca, đi đâu cũng dẫn theo ta. Kỳ châu tính là gì? Phong châu, Đằng Châu, Trầm Châu, ...chỗ nào mà chúng ta chưa từng đi...Ai bảo chúng ta chỉ đi phiêu kỹ...”

“Vậy các ngươi đang âm mưu làm gì?”

Ta gắng hỏi, không nhịn được cũng khấn trương lên, đưa đầu dựa sát vào mặt hần, rất mong moi từ trong miệng tên đàn này ra một ít tin tức thú vị. Ví như Văn Thanh Dương đang âm mưu gì. Thế nhưng, phụ với kì vọng của ta, tên đàn này chỉ nắc cục, vui vẻ nói một tiếng.

“Còn có... có đánh bạc nữa.”

Ta bực bội đẩy hần ra, khiến hần ngã chống vó ra đằng sau, bộ dạng không khác gì một con lợn. Tên này cũng chẳng buồn ngồi dậy, trực tiếp ôm đùi một nữ tử, cười hề tiện, miệng liên tục gọi mỹ nhân, mỹ nhân. Nàng ta cũng bị làm cho hoảng sợ không ít, chân tay lóng ngóng.

Ta liền từ trong y phục của tên này moi ra được một đồng bạc lớn nhỏ, không cần nhìn trực tiếp ném cho nàng.

“Lôi hần đi đi!”

Nữ tử chân tay lóng ngóng hỏi lại.

“Lôi đi, lôi đi đâu được?”

“Các người làm nghề này còn muốn hỏi ta lời đi đâu, chẳng lẽ là ném xuống sông?”

Ta nhú mày, nữ nhân rất nhanh hiểu được lập cập mang theo Đinh Nhất Tần lui xuống. Còn lại, đeo trên người ta là một nữ tử xinh đẹp khác, thân hình mềm mại quần trên người ta như rắn, bàn tay mờ ám đã với vào trong ngực ta.

“Công tử, họ đã đi cả rồi. Đêm nay, công tử có muốn chiếu cố đến tiểu nữ không?”

Giọng nói vang lên mười phần phong tình, đủ để làm cho nam nhân mê mẩn dưới chân nàng. Con gái Kỳ Châu trăm nghe không bằng một thấy, đủ sắc đủ vị. Ta đem nàng kéo ra trước mặt, cẩn thận nhìn rõ. Đôi môi nàng mềm mại, thân hình nhỏ nhắn, ấm áp cùng đôi gò má ửng hồng, cùng ánh mắt ẩm ướt như chứa lệ.

Thế nhưng ta lại không làm cách nào động tình được.

“Đi ra!”

Ta thả nàng ra, hờ hững một mình uống rượu. Những hoa thuyền kiêu này thường rời đi vào chập tối, chỉ cập bến khi đêm đã qua. Suốt một đêm dài ta bị vây hãm trong không khí đậm mùi nhục dục này, xung quanh đều là những âm thanh truy tìm hoan lạc, không khỏi cảm thấy phiền lòng.

Sáng hôm sau, Đinh Nhất Tần tỉnh dậy vô cùng thỏa mãn, đến mức còn muốn bao nữ tử kia thêm vài ngày.

Ta chán ghét kéo hấn rời đi, một đường trở về khách điểm, điều không ngờ là thái độ của hấn đột ngột thay đổi, thân thiết đến mức có thể xưng huynh gọi đệ rồi. Hấn đối với ta liên thiên không dứt làm đầu ta đau đến nứt ra, đêm qua vốn đã thức trắng đêm uống rượu, đến lúc tổng được hấn về phòng, chính mình cũng trở về phòng mình thì đã mệt đến không chịu nổi.

Thế nhưng ta thế nào cũng không ngờ được trong phòng của ta đã có người đợi rồi.

Văn Thanh Dương.

“Tìm ta có chuyện gì?”

Ta hờ hững đứng quay lưng lại với hấn, cởi ra áo choàng.

“Thế nào? Nữ tử Kỳ Châu được chứ?”

“Cũng không tệ!”

Đột nhiên thấy mặt đất chao đảo, ta thoáng mất thăng bằng, bị một lực rất lớn, đến khi định thần lại được, đã thấy Văn Thanh Dương đè lên người mình. Đây là có ý gì? Ta nhú mày. Nhanh như chớp, hấn lột y phục của ta, tay cũng không an phận, tham nhập vào bên trong, vuốt ve từng tấc da thịt.

Ta nằm dưới thân hấn, y phục hỗn độn, nửa kín nửa hở, bị hấn mặc sức làm loạn đến run rẩy thở dốc.

“Văn Thanh Dương! Người đây là đang làm cái gì?”

“Đang kiểm tra người!”

Trái ngược với ta, Văn Thanh Dương ở phía trên vẫn thản nhiên như không. Hấn cầm lấy khí quan cũng đang run rẩy của ta, ác nghiệt mà niết nhẹ, giọng điệu thật vui vẻ nói.

“Xem ra đêm qua người còn chưa làm gì, thế nên chỗ này vẫn còn phần chấn lăm!” Lại kề sát vào tai ta nói nhỏ. “Cũng chỉ có ta mới thỏa mãn được người, đúng không?”

Ta uất đến nghẹn, rất muốn phản bác, thế nhưng cơ thể lại thành thật, mong chờ đụng chạm của hấn đến run rẩy. Kéo lại vạt áo của mình, ta đẩy mạnh hấn ra, cay nghiệt nói.

“Tại sao lại chỉ có mình người? Trong lòng người rốt cuộc nghĩ ta là gì?”

Mắt hấn sắc lại, khóe môi nhếch lên thành một nụ cười. Văn Thanh Dương cúi xuống, bàn tay hấn như gọng kìm bóp chặt cằm ta ép ta phải nhìn thẳng vào mắt hấn.

“Người muốn nghĩ là thứ gì thì chính là thứ ấy.”

Sức nặng trên người đột ngột biến mất, thoáng cái, Văn Thanh Dương dời đi, bỏ lại ta một mình nằm trong phòng, đầu óc trống rỗng.

9. Chương 9

Mấy ngày ở tại Ly Châu, Văn Thanh Dương đều là bận rộn không thấy mặt, cũng chẳng rõ là bận chuyện gì.

Ta thì trái lại cả ngày ở không đến thực nhàm chán, một mình tản bộ trong thành, một mực không dám ghé qua các hoa lầu tửu quán nữa. Ta không rõ mình đến đây rốt cuộc để làm cái gì. Cứ tản bộ không mục đích như thế, trong lòng rất nhanh xoay chuyển, từng lời nói, hành động của Văn Thanh Dương từ trước đến giờ đều lặp lại rồi lặp lại, khiến tâm can đều rối loạn không yên.

Ta vốn dĩ chỉ lên an an ổn ổn làm một con sâu gạo, tại sao lại phải lòi ta ra.

Ta vốn dĩ không nên vì một người mà suy nghĩ quá nhiều.

Ta vốn dĩ cũng không nên trở lại nơi này.

Cô cô, ta nên làm gì bây giờ...??!

Đi trên đường lớn của Ly Châu, ta đã chẳng còn hứng thú nữa, cả ngày chỉ ngủ vùi trong lòng, thời gian trôi qua cũng thật thất thường, có đôi khi chợt tỉnh, đã thấy đã gần qua một ngày rồi. Ta vốn dĩ còn muốn thời gian trôi nhanh nữa, tốt nhất là nên trở về kinh thành.

Một ngày, ta mơ mơ màng màng chợt tỉnh, lại thấy có người đang ngồi ở đầu giường ta, hướng mặt ra ngoài, từ vị trí của ta chỉ nhìn thấy một phần gương mặt hắc, im lặng, trầm ngâm.

Là Văn Thanh Dương.

“Đồ ngốc. Đến đây đã vài ngày rồi, sao lại nằm ngủ, người không muốn ra ngoài thăm thú à?”

Có lẽ tại vẫn còn mơ màng, ta thấy hắc mỉm cười ôn nhu rất không thực, thoáng cái ngạc nhiên đến lúng túng.

“Là mệt mỏi sao? Hay nhàm chán?”

Này là đang quan tâm ta à?

“Dù sao đã đến đây rồi, Kỳ Châu vốn có rất nhiều thứ thú vị, vừa vặn hôm nay là hội hoa đăng, cùng nhau ra ngoài đi!”

Khi nói những lời này, Văn Thanh Dương cũng không hề nhìn ta, gương mặt phẳng phất nét không được tự nhiên, ta tròn mắt đến tỉnh cả ngủ. Việc này khó tin đến thế nào.

Sau này khi nhớ lại buổi tối hôm đó, cảm giác lớn nhất đọng lại được, chính là không thực.

Như thành Ly Châu rực rỡ ánh đèn, sáng bừng lên, ồn ào và náo nhiệt. Điều không thực.

Xa xa, những chiếc thuyền hoa vẫn văng vẳng tiếng nữ tử chơi đàn, trăng tròn chìm nơi đáy nước. Trên bờ, bày san sát những gian hàng bán đủ thứ, màu mè lố lẹt, thấp thoáng trong ánh đèn đủ màu. Thế nhưng so với kinh thành thì đều không bằng.

Ta nghĩ thế, lại rúc sâu vào chiếc áo choàng cổ đính lông cáo tuyết tránh lạnh. Các bà các chị ở các sạp hàng đều nhìn hai người bọn ta dè dặt, đủ để biết chúng ta nhìn kì quái đến mức nào.

Lúc đó, Văn Thanh Dương đi đằng trước, mặc một thân y phục đơn giản, nhẹ nhàng tối màu, ta lẻo đẻo thay sau, theo thói quen vẫn ăn mặc một thân y phục trân quý không giống người, hai mắt dính chặt vào bóng lưng rộng của hắn, chỉ sợ sẩy ra một cái thôi là hắn sẽ để ta lại một mình.

“Này! Cho người.”

“A...? Ta...”

Văn Thanh Dương ném lại phía ta một bọc giấy dầu, ta ngạc nhiên tiếp nhận, mở ra là một thứ mềm mềm, dẻo dẻo.

Đây là cái gì?

Ta tò mò nhón một miếng nhỏ cho vào trong miệng, ngọt, gương mặt cũng giãn ra một chút. Lo lắng khi đến một nơi hoàn toàn lạ cũng mất.

“Đây là mứt quả hồng, đặc sản ở Ly Châu ấy, mùi vị thế nào?”

“Rất ngọt!” Ta thành thật đáp.

“Ha hã, ngon thế à? Vậy cho ta thử một miếng!”

Văn Thanh Dương thoải mái cười đùa.

Ta vẫn còn vị ngọt dịu kia làm ảnh hưởng, liền không biết sống chết cầm một miếng nhỏ, đưa lên sát miệng hắn. Khi ý thức được hành động của mình liền bối rối không thôi, mặt cũng đỏ lên, gương mặt đang tươi cười của hắn cũng cứng nhắc lại, thẳng tắp nhìn ta.

Không đợi ta kịp rút tay về, Văn Thanh Dương đã quay người, đôi mắt sắc lẹm, miệng trực tiếp cắn lấy miếng hồng rồi nhanh chóng xoay người đi mất, để lại đôi tay ta giờ lên cứng ngắc, lơ lửng giữa không gian.

Văn Thanh Dương đưa ta ra chỗ bến thuyền, càng đi lại càng đông người, xa lạ qua đi, ta bị những gian hàng bên đường làm cho lóa mắt, mỗi chỗ đều phải dừng lại một ít, mua cái này cái kia. Hắn bị ta làm phiền, nháo một hồi như vậy, cũng không ý kiến gì, chỉ khi thấy ta tươi cười ôm những thứ linh tinh xanh xanh đỏ đỏ, hắn mới tròn mắt, cười cười hỏi.

“Người xác thực người không phải là nữ tử?”

“Không phải người đã từng kiểm tra qua rồi sao?”

“Đúng vậy, cái đó của người cũng không nhỏ, nhưng bộ dạng bây giờ của người rất giống nữ tử.”

Ta lườm hắn đến rách mặt, Văn Thanh Dương bị cái điệu bộ này chọc cho cười ha hả, một tay xoa đầu ta như xoa một con mèo. Ta giận dữ đẩy tay hắn ra, một mình đi về phía trước bị hắn đơn giản kéo lại. Lại có một cảm giác rằng chúng ta không khác gì một cặp tình nhân bình thường.

Một cặp tình nhân ư?

Trời mấy hôm nay vẫn rất lạnh, ta vì thế mà luôn ở trong phòng ủ dột, không ngờ ra ngoài lại thú vị đến thế này. Rốt cuộc là lạnh đến mức nào ta cũng chẳng để ý nữa.

Văn Thanh Dương mua cho ta một xiên thịt dê nướng, một ít bánh bột lọc, chúng ta dừng lại ăn một bát tàu hũ, nhìn hắn thành thực dùng đũa xiên một góc đồ, ta thoáng hỏi.

“Người đối với nơi này rất quen thuộc? Mứt hồng, còn có những thứ này nữa.”

“Đúng vậy! Hồi nhỏ ta từng ở đây, nhưng đáng tiếc thời gian quá ngắn, không nhớ được nhiều. Đơn thuần là vì sau này đi lại nhiều.”

“Đi lại nhiều là vì cái gì?”

Ta gặng hỏi, chợt nhớ mấy hôm nay hắn thật sự rất bận rộn.

Văn Thanh Dương ngẩng lên nhìn ta, đôi mắt vẫn phẳng phát ý cười. Một chiếc muôi nhỏ, trong có chứa cái gì đó trắng trắng đưa đến gần miệng, ta theo bản năng mở miệng ra.

“A.. nóng quá!”

Ta rụt lưỡi vào, gương đôi mắt oán hận nhìn hắn, bỗng rồi sao. Văn Thanh Dương ý cười càng đậm.

“Nóng mới đúng kiểu. Nhanh ăn đi!”

Xung quanh chúng ta, có rất nhiều cô gái trẻ, mặc những bộ quần áo rực rỡ nhất, trên tay đều cầm một chiếc đèn lồng, màu sắc khác nhau, và vô cùng tinh xảo. Khiến ta vô cùng hiếu kì. Chuyện này là lúc ta và Văn Thanh Dương ở bến thuyền mua đồ lưu niệm mà nghe được thím bán hàng kể. Thì ra lễ này gọi là lễ Lai Vục, là đặc trưng của thành Ly Châu. Những đèn lồng ấy đều là của các nàng tí mẩn làm, trong ngày này, trước khi đèn tắt, các nàng có quyền tặng cho người con trai mình thích, nếu chàng trai đó nhận tức là cũng có tình cảm với mình, mà không nhận thì phải để lại cho nàng ấy một ít tiền.

Ta ngạc nhiên hỏi.

“Vậy không phải các nàng xấu một chút mà đem đèn lồng cho khắp nơi thì sẽ phát tài sao?”

Văn Thanh Dương bật cười, dùng bàn tay vỗ đầu ta như vỗ đầu trẻ nhỏ.

“Ngốc chết, các nàng đem đèn lồng đi tặng là gửi gắm cả tâm tư của mình, tuyệt đối là mong được người ta nhận, chứ không muốn nhận tiền đâu.”

Thím ở hàng lưu liệm cũng cười tươi phụ họa.

“Đúng vậy, đúng vậy, khoản tiền lẻ này làm sao mà phát tài được.”

Ta không đáp, chỉ nhìn vào dòng người càng ngày càng đông, những cô nàng trên tay cầm đèn lồng riu rít thì thầm to nhỏ, hoặc bên lên, ý nhị trông theo một người. Trong giây lát, ta bị tình cảm đơn thuần của các nàng làm cho cảm động, đột nhiên có một mong ước.

“Giá mà có ai đó làm đèn lồng cho ta?”

“Người nói gì?”

Văn Thanh Dương nhú mày.

“Không phải, không phải... chỉ là ta nghĩ ai được các nàng yêu thì thật là tốt... ta cũng muốn có người yêu mình...”

Ta bối rối, càng nói lại càng loạn, càng nói lại càng sai, cũng không dám nhìn vào mắt hắn nữa.

“Cao Văn! Cái con người này! Ngu ngốc!”

Hắn đang giận à? Nhưng giận cái gì? Ta ngu ngốc sao? Hắn đi thẳng, nhanh chóng hòa lẫn vào đám đông, ta ngơ ngác đuổi theo sau, thoáng chốc đã không thấy đâu rồi.

Ta đứng ở giữa đường lớn dỗi mắt nhìn bốn phía chẳng thấy bóng lưng của hắn đâu, cảm thấy hoang mang. Đám đồ lưu liệm trong tay ta cùng đồ ăn vặt linh kính phút chốc trở lên nặng trĩu. Bỗng nhiên nghĩ bản thân mình ngốc thật, vốn dĩ không có ai để tặng, còn mua nhiều thế này làm gì.

Vì vậy liền hướng tới một tiểu muội tử dọc đường, trút hết những cái gì có thể.

“Cho nàng!”

“Nhưng... nhưng mà...”

Nàng còn bối rối nói gì nữa, nhưng ta chẳng kịp nghe nữa rồi, phút chốc cũng chạy lẫn vào đám đông, mắt dôi vào từng lưng người một, đảo dác tìm kiếm.

Ta muốn hỏi hần rốt cuộc tức vì cái gì.

Ta muốn hỏi hần tại sao đang yên đang lành lại bỏ đi.

Ta muốn hỏi hần tại sao lại mua mút quả hồng cho ta.

Đêm trăng ở thành Ly Châu mờ mịt, vì đèn mà sáng. Ta đột nhiên bị thứ tình cảm của mình làm cho hoảng sợ. Văn Thanh Dương đâu rồi. Có thể hần đã về khách điểm trước rồi, ta cũng nên trở về. Hàng người thưa dần, ánh đèn cũng thưa thớt, từ từ chuyển thành những chàng trai trẻ cầm đèn lồng, bên cạnh là một nữ tử ngại ngần nép sát vào, họ cùng nhau trở về.

Ta bỗng dưng trở lên ghen tị không tả được. Vì cái gì chỉ mình ta phải trở về một mình. Vị ngọt của mút quả hồng vẫn còn đọng trong miệng khiến ta không làm cách nào trở về một mình được, cứ đứng trơ ra một chỗ. Ta đứng ở đó đợi liên vài canh giờ, lúc đó mới biết rằng đêm tháng chạp rất rét lạnh. Thực ra lúc đó đã rất muốn khóc, nhưng vì ta là nam nhân nên vẫn không thể nào khóc được. Tự nhiên thế nào lại quên, chúng ta đâu phải một cặp tình nhân.

“Huynh à! Huynh về muộn vậy?”

A.. Ta quay sang, là một cô nhóc bé xú, trên tay ôm linh kính đồ, đồng đồ cực kì quen thuộc, chính là những thứ ta vừa mua.

“Là muội à?”

Cô nhóc cười tươi lên nhìn vô cùng dễ thương, nghiêng nghiêng đầu, để hai búi tóc lúc lắc.

“Vừa rồi cảm ơn huynh đã cho muội nhiều đồ như vậy, muội cũng tặng lại huynh này.”

“A...”

Cô bé dùng bàn tay nhỏ bé đưa cho ta một lồng đèn được làm thủ công, không được khéo cho lắm, chỉ dán một lớp giấy trắng. Ta bối rối lục lọi trong người.

“Huynh đang tìm gì vậy?”

“Ta đang nghĩ kiếm chút tiền trả muối...” thế nhưng ta lại không mang đồng nào rồi.

Tiểu muối tử phụt cười.

“Huynh khờ thật đấy!” Dừng cười một chút, lại nói tiếp “... không phải trả tiền muối. Chỉ là thấy huynh cô đơn quá nên tặng thôi.”

Ta gãi gãi đầu, bối rối cầm.

“Ta nhìn thất bại vậy sao?”

“Huynh đừng buồn, người huynh chờ chắc cũng đang đợi huynh mà.”

Tiểu muối tử lại cười, chào tạm biệt rồi chạy lẳng xăng đi mất.

Khi ta trở về quán trọ thì đã quá nửa đêm rồi, đèn hai bên đường cũng tắt. Ta trở về phòng mình, thấy trong phòng thế nào lại sáng đèn.

“Như thế nào lại về muộn vậy?”

“Không phải là vì ở đó chờ người sao? Tại sao lại về trước?”

Ta nghi hoặc, lông mày của hắn thoáng giãn ra một chút cho đến khi nhìn thấy thứ ta đang cầm.

“Đây là cái gì?”

“A... cái này à? Đèn lồng của một nữ tử tặng.”

Ta phảng phất nghĩ có thể hắn ta hiểu nhầm gì rồi, vẫn muốn giải thích thêm, nhưng lại nhìn thấy thứ hắn cầm, một cây đèn lồng, so với cái ta cầm trên tay thì tinh xảo hơn nhiều, bất giác nhìn chăm chăm.

“Có gì ngạc nhiên. Cao Văn người được nữ nhân tặng đèn lồng, chẳng lẽ ta không thể?!”

Nói rồi, Văn Thanh Dương mân mê cái đèn lồng, ánh mắt vô cùng phức tạp, cũng không nhìn ta, cuối cùng cũng bỏ lại cây đèn, rời khỏi phòng, ta hấp tấp chẳng biết nên nói gì nữa.

“Còn... còn ... đèn của người?”

“Đem vứt đi!”

Hắn lạnh lùng nói. Ta si ngốc ngồi một mình trong phòng. Vào đêm hội hoa đăng ấy, tại một thành trấn xa lạ, ta lần đầu tiên cảm nhận tình yêu trong lòng mình, cũng lần đầu tiên trái tim ta đập khác đi, thế nhưng ta lại chẳng thể biết được nắm giữ tình cảm này thế nào. Trong lồng ngực, giấu những miếng mứt quả đào, rất nhiều năm tháng sau, để đến lúc hỏng rồi ta vẫn không dám ăn.

Có lẽ lúc đó nếu ta biết hắn cố tình tìm mua đèn lồng về tặng ta, mọi chuyện đã không đến nước này.

Hoặc mọi chuyện chỉ cần xảy ra khác đi một chút...

Hoặc ta và hắn, không cố chấp đến như vậy, có lẽ chúng ta đã có một cơ hội để có thể ở lại bên cạnh nhau...

10. Chương 10

Ta cuối cùng cũng đợi được đến ngày rời khỏi Kỳ Châu. Dù cho về lại kinh thành, cả ngày bị nhốt trong phủ của Văn Thanh Dương, ngồi bên cạnh bàn cờ đá dưới gốc cây hồng si si ngốc ngốc mà chờ hắn cũng vậy, ở đây cũng thế cả thôi.

Thế nhưng khi thật sự phải rời đi ta vẫn thấy luyến tiếc, liền vô thức rời khỏi phòng.

Mấy ngày này đều không chú ý, nguyên lai thành Kỳ Châu vào ban ngày vốn không có thuyền hoa, ca kĩ cùng đèn lồng giấy bạc, cũng chỉ là thành trấn bình thường, xa xa có tiếng người hò hét, rao bán, chuyện trò, mời mọc. Âm thanh của cuộc sống bình thường. Ta đi tản bộ, vốn là muốn mua một ít gấm lụa gửi về Cao gia cho mẫu thân, cùng một ít trà. Thư hương thế gia thường thích uống trà, thế nhưng ta lớn lên lại chỉ biết uống rượu. Hương trà qua một lớp giấy bọc, dù chưa pha vẫn ám lên đầu ngón tay, ngoài một mùi dịu ngọt, ta cũng chẳng cảm nhận được gì. Ngoài mỹ nữ ra thì trà Xuyên Ngữ chính là đặc sản của Kỳ Châu, hôm trước Văn Thanh Dương có kể ta nghe, phòng chừng chỗ này cũng gửi về Cao gia đi. Ở đó hẳn có người biết thưởng trà.

Khí trời hôm nay đặc biệt tốt, nắng cũng sáng nhẹ, ấm áp và thư thái hơn hẳn. Ta thả bộ, đi thật chậm, đi thêm một đoạn nữa rồi rẽ trái là về đến khách điếm. Phòng chừng buổi tối có thể kéo tên béo Đinh Nhất Tàn đi ra ngoài chơi một chút, dù gì cũng là ngày cuối cùng.

Đang nghĩ thế, ta lại thả tâm trí mình đi lơ lửng, ngay cả phía trước có người đang hò hét cũng không biết. Cho đến khi có một tiểu cô nương đâm sầm vào người ta. Ta bị bắt ngờ, loạng choạng, theo bản năng đẩy nàng ấy ra, cuối cùng, chính bản thân lại ngã ngồi trên đất.

“Huỳnh... huỳnh là...”

Nàng ta thở gấp, luống cuống nói, mắt phức tạp nhìn ta, bộ dạng cuống tới sắp khóc rồi. Ta nhú mào gạt bàn tay nhỏ nhắn đang muốn đỡ mình kia, còn chưa kịp hỏi đã thấy ba bốn tên cao to, mặt mũi dữ tợn xúm lại, một tên tóm lấy tóc nàng ta kia, ra sức giật.

“Con oắt, dám chạy à? Ông đây đánh què chân mi.”

“Khốn khiếp! Con chuột con này làm bọn ta tổn không biết bao nhiêu công sức rồi.”

“Nhanh đưa nó về không muộn mất!”

Tiểu nữ tử bị lôi đi mặt mũi trắng bệch, tóc bị thô bạo kéo hiên nhiên ăn đau không ít, liền ra sức giãy giụa.

“Bỏ ra, bỏ ra, ta không đi đâu hết!”

Ta vừa nhìn qua là biết xảy ra chuyện gì. Tiểu nữ tử kia chắc khoảng mười ba, mười bốn, chắc chắn là thiếu nợ trả người, nhà nghèo thì có cái gì mà trả, chỉ có con gái thôi. Tuy vẫn còn nhỏ nhưng vài năm nữa sẽ là một cô nương động lòng người, số kiếp nàng ta là vậy không phải sao.

Những chuyện như vậy có rất nhiều, ta dù thông cảm với các nàng nhưng làm sao có thể cứu được hết, hơn nữa ta vốn là một kẻ thờ ơ, tình cảm nhạt nhẽo, có thể trông mong ta cứu ai.

Thế nhưng vào khoảnh khắc nàng ta bị lôi đi, chẳng hiểu sao lại có sức mạnh đến thế, giằng ra khỏi cánh tay của tên hộ pháp kia, ngay lập tức chạy đến chân ta, quỳ sụp xuống.

“Huỳnh, cầu xin huỳnh cứu muội đi mà! Cứu muội đi.”

“Là ...muội à?”

Tiểu muội tử nước mắt giàn dụa, ngẩng mặt, tuyệt vọng nhìn ta. Ta cũng nhìn nàng chăm chăm, thế nào lại quen vậy, chẳng phải là tiểu tử tặng ta đèn lồng... Đánh giá người trước mặt, vài ngày không gặp nàng đã gầy đét vào, tóc bết rối, mắt sưng húp lên, chẳng trách ta không thể nhận ra nổi tiểu tử có tiếng cười lạnh lạnh như chuông bạc kia.

Một tên to béo giật nàng ra khỏi tay ta kéo đi, tiện tay cho nàng một cái tát, trên gò má phần nộn hiện rõ năm dấu ngón tay, miệng vẫn mắng nhiếc.

“Ranh con, đi mau lên!”

Một tên khác quay sang ta hằm hè.

“Biến đi, ta khuyên đừng có xen vào chuyện người khác.”

Ta hết nhìn đám người xung quanh xúm vào xem kịch vui, mà không một ai có ý định đứng ra can thiệp, lại nhìn đến cô nhóc kia bị kéo đi, cả người rách nát như búp bê vải, chỉ có ánh mắt vẫn ngang bướng, thẳng tắp hướng ta.

“Muội không muốn mà! Cứu muội!”

Tên to béo lại giơ tay lên, định giáng xuống mặt nàng một cái tát nữa, ta vô thức tiến lại, cầm chặt cổ tay hắn. Tên đó ngạc nhiên sững người trừng mắt nhìn ta.

“Nói! Nàng ấy nợ các người bao nhiêu?”

Lúc đó ta cũng nhìn lại chăm chăm. Hắn ngạc nhiên trợn trừng mắt, lại lúng túng quay qua những tên còn lại, lén lút trao đổi cùng thăm dò.

Trong đây còn ẩn tình gì à? Không phải truyện này rất đơn giản, là dùng tiền chuộc người sao?

“Đưa hắn đi gặp Đông gia!”

Một trong ba tên nói, chính là cái tên nhìn có vẻ là cầm đầu. Ta cũng không cố kị gì, có lẽ bọn chúng cũng chỉ là đám lâu la không tự quyết định được. Chỉ là không biết vị “Đông gia” trong lời bọn chúng kia liệu có dễ thương lượng?

Bọn chúng dẫn ta cùng tiểu muội kia đi, len qua mấy góc ngách nhỏ, càng ngày càng thưa người, khiến ta cũng khẩn trương. Tiểu muội đi bên cạnh ta sợ đến run cầm cập. Ta âm thầm tính toán, có lẽ Văn Thanh Dương sẽ không đồng ý để ta dẫn người về phủ, phỏng chừng về kinh thành tìm A Phúc rồi nhờ hắn sắp xếp thôi.

“Đi nhanh lên!”

Tên to béo đằng sau thúc vào lưng chúng ta giục, ta liền trừng mắt nhìn hắn, tiểu muội bên cạnh len lén nói.

“Huynh... huynh định chuộc muội thật à?”

“Chẳng phải là muội cầu xin ta cứu sao?”

Ta nhìn nàng cười khổ đáp.

Đúng lúc đó đột nhiên ta bị đánh mạnh vào đằng sau gáy, lúc này mới cảm giác được không ổn thì đã quá muộn, ý thức dần trở lên mơ hồ, ngã bịch xuống. Chỉ loáng thoáng nghe được tiểu muội muội bên cạnh hoảng hốt gọi, trong mơ hồ được người khiêng đi.

Khi ta tỉnh dậy, không biết là đã qua bao lâu rồi, cả người đau ê ẩm, bị trói cứng, nằm trên mặt đất, mắt cũng bị bịt lại. Là có chuyện gì? Gáy của ta ần ần đau. Ta choáng váng, lại cảm nhận được dưới thân chòng chành, xung quanh có không ít người chen chúc, đều nhỏ giọng rên rỉ khóc lóc. Ý thức được bản thân có lẽ được đưa lên khoang thuyền, nhưng đây là tình huống nào? Đúng là cả đời làm chuyện xấu, vừa nảy sinh ý niệm làm việc tốt thì liền gặp quả báo, ta ngẩn ngơ suy nghĩ không biết tiểu muội kia có sao không. Nhưng xem chừng chính bản thân ta cũng khó mà thoát nổi.

Không rõ ràng, ta liền giả bộ như vẫn bất tỉnh, thầm trách bản thân quá xui xẻo. Đúng lúc này, ta nhận ra giọng một người, chính là giọng tên hộ pháp cầm đầu khi nãy, cùng với mấy giọng nói nữa.

“Tại sao lại mang hấn về? Không phải chỉ là đánh ngất rồi vứt lại sao?”

“Nhưng mà... nhưng hấn để ý chúng ta rồi, còn biết việc chúng ta làm...”

“Biết thì thế nào? Hấn làm gì được...”

Giọng nói ngày càng nhỏ, càng lo sợ, có một tên tiến tới đá đá vào người ta, ta nhin đau tiếp tục bất động, cả người khó chịu.

“Xử lý con nhóc kia chưa?”

“Xong rồi ạ, đã cho nó uống thuốc, phỏng chừng về đến kinh thành cũng sẽ không quậy gì nữa. Nhưng... nhưng còn tên mặt trắng này thì làm thế nào?”

“Còn thế nào nữa, ném xuống sông đi.”

Ta nghe mà rung mình, biết chắc bọn này không phải là dạng vừa, không biết mình còn có thể rời khỏi đây tồn mạng. Một tên nữa nói vào

“Khoan, hình như hấn cũng có chút vai vế, giết đi nhờ có chuyện gì thì sao? Thân cô thế cô thì dễ giết, nhưng nhờ ...”

“Chuyện gì là chuyện gì? Giết rồi hủy thi diệt tích, trời không biết, đất không hay. Chỉ ngày mai thôi chúng ta cũng rời khỏi chỗ này rồi.”

Lại thêm một tên nữa nói.

“Đúng vậy. Người sợ cái gì?” Dừng lại một chút, tựa như đang đánh giá ta, tên này lại nói tiếp. “Mà các người bắt được một tên nhìn cũng không tồi đâu, hay là bán đến quân doanh làm quân sĩ?”

“Chủ ý thối tha gì vậy? Còn chưa loạn sao, người im đi!”

Đúng lúc này lại nghe có tiếng cười khùng khục, một bàn tay dâm loạn vươn tới nâng cằm ta, sờ soạng đánh giá. Ta nhìn một trận ghê tởm muốn nôn ra, so với Văn Thanh Dương, động chạm của người khác nguyên lai lại kinh khủng vậy.

“Ta nói thật mà. Gương mặt này cũng khá đấy, giết đi thì tiếc quá, chi bằng để ta chơi chết hần.”

Ta cảm nhận thấy nguy hiểm bốn phía. Xem ra đây không phải là nơi buôn bán người thông thường, xem chừng có phần lớn là bị bắt cóc, bán đến đâu còn không biết, hơn nữa, đến tám phần là có buôn bán thêm cả thuốc. Hôm nay ta rơi vào tay chúng, liệu có thể toàn mạng, nhưng, nhưng ...

Ta đột nhiên nghĩ đến Văn Thanh Dương, ta không trở lại, có khi nào hần đã bỏ ta một mình, rồi rời khỏi Kỳ Châu rồi. Có khi nào hần cũng không biết ta ở đâu, ngay cả khi ta chết rồi cũng không biết. Rất không cam lòng.

Tên kia vẫn không ngừng dùng bàn tay dâm loạn trên mặt cùng ngực ta, hơi thở cũng kề sát vào tai ta, thở ồ ồ như tiếng lợn đực. Ta kinh hoảng, không chịu được liền cố giãy ra khỏi bàn tay hần. Mắt không nhìn thấy, miệng cũng bị bịt chặt, thế nên cảm giác lúc này của ta lại càng kinh hoảng. Vì sao ta lại phải rơi vào tình cảnh này?

Văn Thanh Dương, Văn Thanh Dương. Một cái tên lướt qua trong đầu, ngay lúc này, vì có thể không gặp lại hần nữa mà ta yên lặng rơi lệ.

“A, hóa ra mỹ nhân đã tỉnh rồi, lại còn rơi lệ.”

Một cái lưỡi dâm loạn liếm lên mặt ta, kèm thêm một tràng cười khả ố, tay cũng không ngừng ở trong y phục ta vẽ loạn. Ta chán ghét nghiêng người tránh.

Văn Thanh Dương, cứu ta!

Ta không muốn.

Đúng lúc này, ta nghe phanh một tiếng, cửa bị đá ra. Lại một tiếng động cực lớn, ta không nhìn thấy gì, không rõ tình huống gì, chỉ cảm thấy con lợn trên người mình bị đá văng ra, xung quanh tiếng hô hào toán loạn.

“Đồng gia! Đồng gia!”

“Tiểu nhân biết tội! Đừng ... đừng...”

Tiếng người kêu thét, kèm theo tiếng hét thảm thiết, chính là của tên lúc này. Ta tinh tường nhận thấy trong không khí có mùi tanh của máu, có mấy giọt chất lỏng bắn trên mặt ta. Mọi chuyện phát sinh quá nhanh.

“Đồng gia, cầu người tha cho hần! Cầu người tha cho hần!”

Một bàn tay tiến tới, có lẽ là của người gọi là Đồng gia kia, to lớn, kèm theo tức giận lau đi vệt máu cùng nước mắt còn dính trên mặt ta. Ta vô thức run rẩy. Hần vươn đầu lưỡi cách một lớp vải che liếm lên lông mi cùng cầu mắt của ta, nhẹ nhàng, tỉ mỉ. Ta cố gắng mở to mắt nhưng vẫn không nhìn thấy gì, xung quanh tràn đầy âm thanh hỗn loạn cùng kêu gào. Người đằng trước này tỏa ra khí tức vô cùng quen thuộc.

Văn Thanh Dương...

Thời gian trôi qua bao lâu rồi, ta bỗng nhiên cảm thấy một thứ xộc vào mũi, đầu óc thật nặng nề mà ngã xuống, dần dần trống rỗng. Cuối cùng chỉ còn lại ảo ảnh về một người đang ôm ta...

11. Chương 11

Ta chậm chạp ngủ mất, khi tỉnh dậy chính là trên xe ngựa.

Thế nhưng lại là nằm trong lòng của Văn Thanh Dương. Hần hồ hững ôm ta, đeo trên mình một nụ cười nhạt, mắt cũng không nhìn vào ta mà nhìn vào một khoảng vô định. Ta cũng không rõ là hần nghĩ gì, chúng ta rời khỏi Kỳ Châu rồi? A? Ta vừa mơ giấc mộng kì quái gì, đầu đau như búa bổ, khê rên rì.

“Tỉnh rồi?”

Văn Thanh Dương hỏi, đưa đến cho ta một bình nước. Ta như con cá mắc cạn, cố sức há to miệng, uống không ngừng cho đến khi nước tràn qua khóe miệng, thấm ướt áo, đầu óc mơ hồ không làm cách nào mà tỉnh táo được. Ta chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn hần. Cảm giác này ta biết, Văn Thanh Dương, hần như thế mà lại dám cho ta dùng thuốc. Hần dám dùng á phiện lên người ta.

“Người ... đem qua...?”

“Người vẫn mệt, nghỉ ngơi thêm một chút nữa.”

Văn Thanh Dương ôn nhu dùng lòng bàn tay xoa lên đầu ta, tập trung hết sức mà vuốt những sợi tóc đang tán loạn cho thẳng. Ta gạt tay hắn ra, lúc này mới phát hiện mình hoàn toàn không còn sức lực.

“Nàng đâu rồi?”

Đưa theo thuyền về kinh thành, bán vào lầu xanh, bán làm nha hoàn, vào quân kỹ, đi đâu? Ta không phải là ngốc, vị “Đông gia” kia chẳng phải là chỉ hắn? Hắn bắt cóc tiểu nữ tử làm gì. Bức ép những gia đình bần hàn phải bán con. Thậm chí có thể hắn còn buôn á phiện, mở sòng bài, làm mấy trò mờ ám khác nữa, ta đã không muốn nghĩ. Ta thế nào mà quên mất, hắn chẳng phải dạng tốt lành gì.

Ta vô thức mà lê tấm thân tàn của mình ra khỏi vòng tay của hắn. Văn Thanh Dương khẽ nhíu mày, nhìn chăm chăm vào vòng tay trống rỗng, lại nhìn ta.

“Cao Văn...”

Ta cũng nhìn lại hắn, thế nhưng không phán đoán được hắn đang nghĩ gì, liền theo bản năng mà thấy sợ.

“Người lúc này là muốn tránh ta? Muốn rời xa ta?”

Ta lúng túng, không biết phải phản ứng thế nào, đối với đau buồn cùng cô độc trong mắt hắn đã không còn biện pháp. Chỉ là đầu óc mơ hồ, tay chân vô lực, ngồi không vững mà ngã xuống tấm thảm dày trên xe ngựa.

Thời gian hờ hững trôi qua, Văn Thanh Dương im lặng như một pho tượng, cũng không ôm ta. Ta nhìn ra ngoài, cảnh vật hiu hắt, cây cỏ vào cuối mùa đã úa vàng, lướt nhanh qua, vẫn y sý như lần trước ta rời khỏi Kỳ Châu, vô cùng mỗi một, chợt mơ chợt tỉnh. Do tác dụng của thuốc vẫn còn, ta có chút cảm giác không thực, mặt trời đã ngã dần về tây, đã qua bao nhiêu lâu, bên ngoài, hoàng hôn phủ mờ.

“...Trong núi có hang thỏ nhỏ

Thỏ trắng mềm

Ta bắt cho em con thỏ, thỏ chạy mất rồi

Con thỏ chạy sâu vào trong rừng, Thỏ không tìm được mẹ

Có ai nói với em rằng, ta cũng rất cô đơn...”

Ta chính là một con thỏ cô độc như vậy.

Ta mơ hồ như thấy dưới tán hoa đào có một nữ tử mặc y phục màu hồng nhạt, nàng dịu dàng ôm ta vào lòng, gương mặt ửng hồng rất là xinh đẹp. Đó là người đầu tiên mà ta thực tâm yêu, cũng là người đầu tiên mà ta muốn ở bên. Ta cũng muốn ôm lấy nàng, thế nhưng khi vừa giơ tay ra, thì người ôm lấy lại biến thành Văn Thanh Dương.

Ta vẫn nằm im lìm, nhưng mắt lại mở lớn, vô thức mà rơi nước mắt. Văn Thanh Dương luống cuống dùng ống tay áo bằng vải lụa của hần mà xoa xoa lên mặt ta.

“Tại sao lại khóc rồi?”

Ta vì bộ dạng luống cuống của hần mà bật cười. Hần lại không cười nổi, dường như chất chứa rất nhiều tâm sự mà mơ hồ kể.

“Người biết không, mùa xuân ở Kỳ Châu rất đẹp, có rất nhiều hoa đào. Chỉ tiếc là chúng ta không thể ở lại đến lúc ấy, phải sớm trở về...”

“Kỳ thực, lúc nhỏ ta đã từng sống ở đây, cùng với mẫu thân, ta luôn ước mình chưa từng rời khỏi...”

Văn Thanh Dương vẫn kể đều đều, những ngón tay thon dài xuyên qua tóc ta khẽ run nhẹ. Chỉ là lúc này ta không đủ tỉnh táo để lắng nghe hần, để mặc cho hần vuốt tóc ta như vuốt ve một con mèo nhỏ, nghe giọng hần mơ hồ, rời rạc.

“Hồi nhỏ ta ở cùng với mẹ tại Kỳ Châu, nàng rất đẹp, lại rất giỏi, đọc sách, ngâm thơ, vẽ tranh, cái gì cũng đều biết. Còn có, nàng dạy ta chơi cờ. Cuộc sống ở Kỳ Châu của chúng ta thực ra rất đơn giản, chúng ta sống trong một biện viện nhỏ, trong có trồng một cây hồng, ngày ngày cùng nhau vui đùa, trồng rau, trồng hoa, còn có nuôi một con mèo nhỏ...”

Văn Thanh Dương kể, kể rất nhiều về cuộc sống trước kia của hần mỗi ngày đều khoái hoạt như thế nào, về người mẹ của hần yêu thương hần ra sao, nhưng lại không kể một chút nào về cuộc sống của hần sau khi vào phủ tướng quân. Đây ta đương nhiên là biết. Năm hần ba tuổi, phụ thân hần tức là Mã đại nguyên soái, đón hần rời khỏi Kỳ Châu, trở về phủ tướng quân. Đứa nhỏ lúc đó hần rất xa lạ, rất hoảng loạn, nhưng còn nhỏ như vậy thì có biện pháp gì, có lẽ truyện trước đó đã sớm quên. Câu chuyện mà hần kể có lẽ ba phần là nhớ được, bảy phần là chính hần đã tưởng tượng thêm vào, nhưng dù thế nào cũng rất ưu thương.

Ta, lại vì ưu thương của hần mà nhúu mày. Ta biết.

Mẫu thân của hần chính là thiên kim tiểu thư của Tường Phong hầu, Văn tiểu thư, còn là đệ nhất tài nữ của kinh thành một thời. Năm đó, nàng được gả cho Mã tướng quân chính là trai tài gái sắc, xứng đôi vừa lứa. Chỉ là lòng quân tử khó nắm bắt, Mã tướng quân thay lòng đổi dạ, hoặc chưa từng yêu nàng, lại cưới về thập tứ công chúa, trở thành phò mã. Vị công chúa kia ngang ngược, vừa vào cửa đã đồ kị, không vừa mắt nàng, muốn đuổi đi. Mã tướng quân bao che nàng ta mà viết cho nàng một bức hưu thư.

Trượng phu không cần nàng, ra đi tức tưởi như vậy, nàng cũng chết tâm, nhưng lúc đó, lại phát hiện đã

mang thai rồi. Rồi khỏi kinh thành, đến Kỳ Châu sinh đứa nhỏ rồi tự mình nuôi dưỡng, cuộc sống của nàng cùng đứa nhỏ ở đây cũng chẳng êm đềm như Văn Thanh Dương kể, có lẽ phải vất vả, cực nhọc nhiều lắm. Đến tận năm Văn Thanh Dương ba tuổi, phụ thân hắn mới biết đến sự tồn tại của hắn, cũng không đón nàng, chỉ mang đứa nhỏ đi, là cướp trắng trợn từ tay nàng.

Năm đó ta cũng mới ba tuổi, tại Cao gia nép vào đằng sau cánh cửa lớn, thấy nàng khóc lóc rũ rượi quỳ xuống cầu xin mẫu thân ta. Nàng nói nàng đã không còn chỗ nào để đi rồi, chỉ cần có thể ở lại kinh thành, muốn nàng làm gì cũng được. Nữ nhân xinh đẹp dầm lệ cầu xin mẫu thân nhớ tình tỷ muội mà cứu mang nàng.

Lúc đó mẫu thân của ta lạnh lùng bảo, nàng làm mất mặt Tường Phong hầu, năm đó rời đi không phải quyết tuyệt lắm sao, nếu đã đi rồi tại sao không đi hẳn còn muốn trở lại làm gì.

Nàng nói, nàng muốn gặp lại đứa nhỏ.

Nàng trú lại trong Cao gia một khoảng thời gian. Mẫu thân để cho nàng một căn biệt viện cũ nát, ít người qua lại, tự sinh tự diệt, ta cũng thường trốn đến đây thăm nàng. Nữ tử dịu dàng thường ôm ta vào lòng kể chuyện, rồi dạy ta vẽ tranh, chơi cờ. Trong kí ức của ta, nàng là người đẹp nhất, đẹp hơn cả mẫu thân, cũng là người duy nhất chịu ôm ta. Thật sâu trong thâm tâm, ta ghen tị với đứa nhỏ mà nàng luôn nhớ tới kia.

“Tiểu Văn! Con thật dễ thương, cũng thật ngoan, ước gì hắn được như con nhỉ, hắn nghịch như quỷ.”

“Tiểu Văn ngày càng lớn, không biết Dương Dương đã lớn hơn chút nào chưa?”

“Tiểu Văn! Tiểu Văn à, sau này nếu gặp được đứa nhỏ kia, thay cô cô đối xử tốt với hắn được không?”

Thế nhưng, ngày vui vốn ngắn, Tường Phong hầu ở tại kinh thành sa sút, mẫu thân ta ở Cao gia địa vị gì cũng không còn, lại không được lão gia sủng, cũng là tại ta quá kém cỏi, không đủ khả năng cứu mang nàng. Mẫu thân cũng chưa từng nói một tiếng đuổi nàng đi, nhưng một buổi sáng ta trốn đến thăm nàng đã không còn thấy nàng ở đấy nữa. Ta cũng không bao giờ gặp lại vị nữ tử dịu dàng kia nữa.

Rất lâu sau đó, khi lớn lên, ta mới biết đứa nhỏ kia chính là nghĩa tử của Trần Bắc tướng quân Văn Thanh Dương. Là nghĩa tử của cha ruột mình, thật là nực cười. Ta đi khắp nơi tìm tung tích nàng, gặp lại chính là lần trước đi Kỳ Châu.

Nữ tử xinh đẹp đánh đàn dưới gốc đào, nụ cười dịu dàng như hoa đào nở rộ. Ta cũng không thể nhớ nổi chính xác nữa khi đó nàng có bộ dạng như thế nào. Hình ảnh hư ảo kia thoáng chốc biến mất, thành hình một vị đại thẩm mức nước mì, nước mì đầy đầy tay áo. Cuối cùng, lại biến thành nụ cười bên lên của tiểu muội tặng đèn cho ta trong lễ hội hoa đăng. Ta thấy sống mũi mình chua xót, nước mắt cũng nhòa đi.

Văn Thanh Dương vẫn tiếp tục kể, dùng đầu ngón trở miết đi những giọt nước mắt trên khóe mắt ta, đối với ta khẽ cười.

“Sau này ta trở thành nghĩa tử của Mã đại nguyên soái. Kỳ thực ở phủ tướng quân chẳng có gì là không tốt cả, cần gì có đó, không ai dám đắc tội với mình, vinh hoa phú quý, không thiếu thứ gì. Đối với mẫu thân chẳng thể làm gì cho ta, ta đã sớm quên nàng rồi...”

Văn Thanh Dương, người dừng cười, dừng cười nữa.

Trong một khắc, ta nhìn ra được, đứa nhỏ này cũng cô độc như ta. Hình ảnh của các nàng biến mất, ta nâng người lên, ôm lấy cổ hắn, trước mắt ta chỉ có nụ cười bi thương của hắn là chân thật, liền đưa môi lên hôn, trong khi mắt ta không ngừng rơi lệ.

Nếu người đã không thể khóc thì để cho ta, ta sẽ khóc thay cho cả ta và người.

Xe ngựa vẫn chạy, cảnh vật bên ngoài thay đổi, chúng ta rời khỏi thành Kỳ Châu ngày càng xa, chúng ta cứ hôn rồi lại hôn, dường như chưa đủ, nụ hôn có vị mặn bởi nước mắt của ta.

Y phục giải khai, da thịt cận kề, cảm nhận hơi thở của hắn kề cận ngay bên cạnh mình, siết chặt lấy nhau, lúc này chính là cách phát tiết cho cô đơn cùng tình cảm của bản thân. Ta để mặc cho chính mình cùng hắn đắm chìm, không lúc nào quên được, người ta đang ôm lúc này là Văn Thanh Dương. Cứ như vậy đi, ta sẽ ở bên cạnh người. Ta muốn ở bên cạnh người.

“Văn! Người đã yêu ta rồi à? Người không nên yêu ta.”

Vào lúc ta đạt được cao trào, mệt mỏi cùng xúc động mà ngủ mất, mơ hồ thấy có người ôm mình, còn có, hắn nói.

“Ta cũng yêu người rồi!”

12. Chương 12

“Ta không cần người phải đánh thắng ta cỡ nữa. Nếu đã rời khỏi tay ta rồi thì cứ coi như là giấc mộng đi!”

Ta đã có một giấc mộng như vậy, một người không ngừng xoa xoa gò má ta, ôm ta vào lòng, cô độc mà nói muốn rời bỏ ta. Một khắc kia, ở dưới gốc cây hồng, nam tử cười cười cầm một quân cờ bằng đá đen, thần nhiên mà đặt xuống.

Rất lâu, lại rất lâu, khi ta lần nữa tỉnh lại, cảm giác mơ hồ vô lực đã gần như không còn, thế nhưng ta đang ở đâu thế này.

“Thiếu gia, người tỉnh rồi?! Có bị thương ở đâu không?”

Chớp chớp mắt, như thế nào ta lại thấy được một gương mặt vô cùng quen thuộc mà đã rất lâu rồi không gặp. Chính là A Phúc, tiểu thư đồng của ta. Ta đã trở lại Cao gia rồi.

Ta vội bật dậy, mơ hồ nhìn xung quanh, đúng là Cao gia. Còn Văn Thanh Dương đâu, hấn ở đâu rồi. A Phúc ở bên cạnh thực lo lắng nhìn ta, dè dặt đỡ ta ngồi dậy.

“Thiếu gia, người không sao là tốt rồi. Lúc Văn thiếu gia đưa người về đây làm ta sợ muốn chết, mà người nằm trên giường mê man mãi không tỉnh lại.”

Ta gạt bàn tay của A Phúc ra, lập cập bò xuống giường, chạy ra cửa. Khi mở cửa phòng ra, thứ ánh sáng trầm trầm từ bên ngoài ập vào, phủ lên mặt, khiến đôi mắt vẫn chưa quen ánh sáng của ta phải nhắm lại. Trời có lẽ vừa đổ mưa tuyết, trên mặt đất tuyết đã tan đi một nửa tạo thành những vệt bùn ẩm ướt. Ta mặc kệ bản thân run rẩy, chỉ mặc một cổ trung y mỏng, liền xông ra ngoài. A Phúc luống cuống chạy theo ta, vừa chạy vừa hô.

“Thiếu gia, dừng lại! Người định đi đâu? Thân thể người còn yếu. Ít nhất cũng nên mặc áo choàng vào chứ!”

Ta tóm lấy tay hấn, bấu chặt, đầu ngón tay khô gầy mà run đến lợi hại.

“Văn Thanh Dương ... ở đâu rồi?”

A Phúc nhìn ta mà hai mắt đỏ hồng, có gì phải khóc, tại sao phải khóc, ta chỉ hỏi Văn Thanh Dương đi đâu thôi mà.

“Nô tài không biết, từ khi Văn thiếu gia bế tiểu thiếu gia về liền rời đi luôn, sau đó ta cũng không gặp lại nữa.”

“Vậy để ta đến phủ của hấn tìm.”

“Thiếu gia, đừng như vậy mà. Đừng tìm nữa! Không thì người về phòng nghỉ ngơi đi, bao giờ khỏe lại, chúng ta đi tìm, hay là để nô tài đi tìm cho người.”

A Phúc ôm ta thật chặt, vừa ôm vừa khóc, ta thần thờ ngồi trên nền tuyết vẫn chưa tan hết, đầu óc trống rỗng không nghĩ ra được cái gì cả, chỉ một mồm nói với hấn.

“Không cần!”

Ta nương theo tay A Phúc đỡ mà đứng dậy, trở về phòng. Nếu đã rời khỏi rồi, thì cứ coi như là một giấc mộng đi.

Thời gian tiếp theo, mọi chuyện đều y sì như trước, như thể Văn Thanh Dương chưa từng xuất hiện. Ngày ngày ta đều đúng giờ tỉnh dậy, ngồi ngẩn người cho đến trưa, ăn uống rồi đi dạo một vòng, tối đến đi uống rượu, nghe đàn hát vô vị. Khi ta tỉnh táo lại mới biết Văn Thanh Dương đã triệt để vứt bỏ ta. Hắn đã không còn ở tại kinh thành nữa rồi.

Ta từng đến biệt viện ở ngoại thành tìm hắn, hi vọng biết được chút tin tức, thế nhưng ngoài tấm biển Thanh Dương phủ đã bám một lớp bụi dày, không có một chút vết tích nào rằng hắn đã từng ở qua, một người cũng không gặp được. Ta lại nảy lên một suy nghĩ, có khi nào gặp phải quỷ rồi không.

Vài ngày sau, có một người đến gặp ta, phá hỏng đi cái suy nghĩ gặp phải quỷ, chính là tên béo Đinh Nhất Tần.

“Văn đại ca chẳng hiểu gặp chuyện gì, vừa từ Kỳ Châu về đã không thấy bóng dáng. Hơn nửa lần này thật kì lạ, mờ ám như vậy, cũng không dẫn ta theo. Nhị ca thân với Văn đại ca như vậy, biết chút tin tức gì chẳng?”

Giọng hắn lè nhè, bèn bệt như thể lớp mỡ làm tắc cổ họng, vừa nói vừa lăm lét nhìn ta. Ta ngồi trên ghế lớn lót gối mềm, ghét bỏ nói.

“Có thể làm cho nữ nhân nào có bầu nên bỏ trốn rồi chẳng?”

Đinh Nhất Tần ngạc nhiên, a lên một tiếng rồi nói làm gì có chuyện ấy được.

Sau đó, thành ra Đinh Nhất Tần lại thành kẻ bám đuôi ta, ngày ngày đúng giờ có mặt tại Cao phủ, xum xoe nịnh nọt ta, mang ta ra ngoài uống rượu, đánh bạc, phiêu kỹ. Vốn dĩ tên này cũng chỉ là một kẻ khôn nặn, nhất gan, bản chất phải dựa vào cái bóng của người khác để sống, ngay khi Văn Thanh Dương rời đi, ta vừa vận thành chỗ kết giao, hồ bằng cầu hữu với hắn. Ngày ngày trôi qua khoái hoạt như vậy, không phải thế mới chính là ta sao.

Đinh Nhất Tần cũng không phải người duy nhất đến tìm ta hỏi về tung tích của Văn Thanh Dương. Có một lần, nhị ca của ta, rất lâu chưa gặp mặt lại đến tận phòng hỏi, ta và Văn Thanh Dương đang cầu kết nhau làm cái gì.

Ta cười chưa chút đáp, hắn là hắn, ta là ta, chúng ta chẳng có quan hệ gì cả. Đúng vậy, Văn Thanh Dương đã chặt đứt mọi liên hệ với ta rồi.

“Thế là tốt nhất. Nếu ta biết người dính dáng gì đến những việc xấu xa của Văn Thanh Dương thì sẽ bảo phụ thân chặt gãy chân người, cả đời đừng mong bước ra khỏi Cao phủ.”

Rốt cuộc những việc xấu xa của Văn Thanh Dương là việc gì. Ta hỏi lại nhị ca thì hắn không nói nữa, hằm hằm rời đi. Ta cầm bình rượu, nằm ngửa trên bàn đá ở giữa sân, một mình mà uống hết.

Nghĩa huynh của Văn Thanh Dương, Mã Hường cũng từng đến tìm ta, lúc đó ta đang ở Nghênh Hương lầu uống rượu cùng tên béo Đinh Nhất Tần. Hắn hùng hùng hổ hổ xông vào, chẳng nói chẳng rằng hất tung bàn, chỉ thẳng kiếm vào mặt ta. Phải nói ta nhất chết đến mức nào, đã run đến đời mạng rồi. Thế nhưng tên Đinh Nhất Tần ở bên cạnh còn run lợi hại hơn, hắn ngã ngồi trên mặt đất lấp ba lấp bấp.

“Mã đại ca...đừng... đừng...đao kiếm không có mắt... có gì từ từ nói.”

Mã Hường cũng chẳng để ý đến hắn, một mực hướng ta thành kẻ đầu trò chịu trận.

“Cao Văn, người hẳn biết gần đây Văn Thanh Dương đang âm mưu gì? Giờ hắn biến đi đâu rồi?”

Nếu nói đến việc Văn Thanh Dương buôn người và á phiện thì đúng, ta biết. Thế nhưng hắn hiện đang ở đâu thì ta quả thực không rõ. Thế giới này điên cả rồi, tại sao ai cũng đến hỏi ta về Văn Thanh Dương. Ta hướng đến kẻ đang chìa kiếm vào ta mà nhếch miệng cười, rít gào.

“Mã Hường, người chẳng phải là nghĩa huynh của hắn sao? Việc hắn ở đâu không phải người nên rõ hơn chúng ta à?”

“Hừ, các người cấu kết nhau làm việc xấu, nếu để ta phát hiện ra được thì đều không có kết quả tốt đẹp đâu.”

Lưỡi kiếm của hắn để sát cổ ta, kim loại lạnh lẽo ấn vào da thịt đã có chút đau. Ta hừ lạnh nói.

“Người đã thấy hắn chường mắt như vậy, tìm mọi cách để kiểm soát, vạch trần hắn như thế, vậy tại sao không xích hắn ở trong phủ tướng quân luôn đi, để hắn ra ngoài làm gì?”

Mã Hường không nói nữa, tức giận cho ta một đấm vào mặt rồi hằm hằm bỏ đi. Cơ thể yếu nhược của ta bị đánh ngã lăn trên đất. Đám người xung quanh xem kịch vui nhao nhao nghị luận, đủ náo nhiệt, tên Đinh Nhất Tần thì chẳng biết đã chạy từ lúc nào. Ta được A Phúc đỡ lồm cồm bò dậy, lau đi vết máu trên khóe miệng, lúc này mới biết hóa ra đầu mình vẫn còn nằm trên cổ.

Ta vốn không hiểu, tại sao Văn Thanh Dương đã rời đi rồi, ta cũng đã muốn quên đi rồi, thế nhưng thế giới của ta vẫn như cũ, đều quay xung quanh hắn. Những sự vật, sự việc đến cả những người bên cạnh ta đều có liên quan đến hắn.

Ngày lại ngày, nghe nói sòng bạc của hắn mở tại kinh thành phải đóng cửa, quan quân bắt được một người trong đó trử rất nhiều á phiện. Quả nhiên là có người muốn đối phó hắn, một loạt tửu lầu, sòng bạc, kĩ viện, trà quán cũng bị soát, không lọt đi đâu một kẻ hở nào, cũng nhân dịp này mà bắt bố rất nhiều người, có cả các vị đại nhân tai to mặt lớn, vương gia, công tử. Chuyện đấu đá trong triều ta vốn không hiểu, chỉ là muốn tìm một tửu lầu để uống rượu nghe hát trong yên ả cũng rất khó, làm ta không khỏi phiền lòng. Con nha đầu Trần Tiểu Ngọc, vị hôn thê cũ của ta cũng nhập cung, nghe nói tình hình cũng không tệ. Ta đột nhiên tiếc cho cô ta, không được thông minh lại tự dưng lại lao đầu vào cái vòng đấu đá đầy. Văn Thanh Dương hẳn là đã biết trước được cái gì đó nên mới biến mất dạng như vậy. Bây giờ hắn đang ở

Thanh Châu, Văn Châu, Lưu Châu hay Kỳ Châu rồi?

Có khi nào hấn sẽ chẳng bao giờ trở lại kinh thành nữa?

Mùa xuân, người ta đốt pháo đi mừng cả đêm lẫn ngày, trong viện, hoa đào cũng nở rộ lên, đỏ nhạt. Ta có chút chán nản. Văn Thanh Dương vẫn không có chút tin tức gì.

Gói trà Xuyên Ngũ ta mua tại Kỳ Châu cuối cùng cũng chẳng đưa cho phụ thân hay huynh trưởng. Ngày xuân ta pha một bình trà, hương thơm nhàn nhạt bay ra khắp phòng, ta nâng lên một chén, ngồi trước bàn cờ trầm tư, quân cờ chỉ có hai màu đen trắng.

“Ha ha, nô tài không ngờ thiếu gia lại có thú vui cao nhã thế này. Đây là cờ vây à?”

“Ừ, hồi nhỏ cô cô từng dạy cờ cho ta rồi.”

“Nô tài có nghe lão gia kể qua, nói thiếu gia đánh cờ rất giỏi. Nghe nói mười tuổi đã đánh thắng lão gia, sau đó cũng chưa từng thua bất cứ ai... chỉ tiếc...”

“Chỉ tiếc cái gì?”

Ta nhú mày nhìn A Phúc, hấn cười cười, gãi gãi đầu nói.

“Chỉ tiếc rằng thiếu gia đọc sách làm thơ thì không giỏi như vậy, sau đó cũng không thấy đánh cờ nữa... thế nhưng... thế nhưng thiếu gia vẫn là người giỏi nhất.”

Phải rồi, cờ vây chính là cờ định tâm, từ bàn cờ mà nhìn cuộc đời, ta vốn có thể thắng, nhưng ngay từ đầu đối với người kia đã định thua, là thua từ trong tâm. Là vì muốn ở lại bên cạnh hấn mà nhận thua sao? Cuối cùng vẫn không tránh được bản thân bị bỏ lại.

Trong lòng không tránh khỏi chua xót, liền gạt xuống bàn cờ, quân cờ rơi xuống đất nghe rạo rạo, ta liền mặc áo khoác đi ra ngoài uống rượu, trước khi đi còn bảo với A Phúc không được đi theo.

Hôm nay ta chỉ muốn ở một mình.

Mùa xuân, ngày ngắn, đêm kéo xuống mau, ta một mình uống rượu trong quán đến say mềm. Thắng đến khi quán đóng cửa, ta bị vứt ra ngoài trên tay vẫn cầm bình rượu vừa đi vừa uống, xiêu vẹo, ngã đến mấy lần. Đúng vậy, cuộc sống của ta trước khi Văn Thanh Dương đến và sau khi hấn rời đi cũng vẫn vậy thôi, chỉ là trước đây ta không sợ cô độc, nhưng lúc này, cảm giác cô độc này làm ta đau đớn đến chịu không nổi.

Văn Thanh Dương! Văn Thanh Dương!

Ta đã say đến mơ hồ, ngã vào trong một con hẻm nhỏ, ngửi thấy được mùi hôi thối của rác bẩn, của chính người mình. Sau đó không hiểu tại sao lại có rất nhiều người quây đánh ta, họ mắng chửi cái gì ta cũng không nghe rõ nữa, chỉ thấy buồn ngủ. Liền cuộn tròn lại, thấy những đấm đá trên người mình cũng chẳng đau lắm, muốn ngủ.

Ngay lúc đó, có một đôi giày xuất hiện trong tầm mắt của ta, đấm đá trên người dừng lại. Ta ngơ ngác ngược mắt lên nhìn, qua tầm mắt mơ hồ mà nhìn, thấy một thân ảnh quen thuộc.

“A... Thanh Dương....”

=====

Ngược nữa nha, chưa hết ngược đâu =)))

13. Chương 13

“Cao thiếu gia, đã tỉnh rồi sao?”

“A?!”

Ta mơ hồ ôm đầu ngồi dậy, giương mắt nhìn quanh, từ khi nào đã quá quen với việc tỉnh dậy ở một chỗ xa lạ, bên cạnh là một người xa lạ. Nữ nhân ở trước mặt xinh đẹp đến động lòng người, ôn nhu, nhỏ nhẹ, nhắc tay nhắc chân đều khí chất mười phần. Lúc này nàng khẽ dùng tay áo che miệng nhìn ta cười khúc khích, khiến ta lại cảm thấy bối rối, túng quẫn không biết nói gì cho phải.

“Thiếu gia vẫn chưa nhận ra đây là đâu à? không nhớ gì về việc đêm hôm qua à?”

Chỗ này à? Chẳng phải là khuê phòng của nàng ta hay sao? Tựa như cũng có chút quen thuộc, ngẫm kĩ lại mới nhận ra ta cứ nhiên lại ngủ tại Nghênh Hương lầu, nói vậy nữ nhân xinh đẹp trước mặt cũng là kỹ nữ đi. Chuyện tối qua không phải là ta đối với nàng rượu say loạn tính, đã phát sinh cái gì rồi. Lúc này hẳn là nên nói vài câu hư tình giả ý, trả tiền cho nàng rồi đi về. Ta miên man suy nghĩ, thế nhưng chung quy lại cũng không đúng, cảm giác cơ thể không giống như vừa đi phong lưu, mà giống như vị ném vào trong một cái cối xay gạo khổng lồ, giã cho một trận, đều đau đến mềm xương.

Ta nhú nhú mày, rốt cuộc nhớ không nổi, liền xoa xoa cánh tay, đau đớn khó nhịn. Nàng ta ngồi đối diện quan sát kĩ biểu tình của ta liền bật cười.

“Ha ha, không phải đến lúc này thiếu gia mới phát hiện bị đau đấy chứ?”

Nàng ngừng một lát, tự rót cho mình một chén trà uống, cũng rót cho ta.

“Ta không quen uống trà, có rượu không?”

“Ta không ngờ tiểu thiếu gia lại là người thú vị thế!”

Thế nhưng nàng ta vẫn không chịu lấy rượu cho ta, bất quá hơi nóng của chén trà trong tay cũng không tệ. Vị kỷ nữ kia thông thả kể tiếp, đại khái là nửa đêm hôm qua, ta uống rượu say, chạy tới ngõ ngay bên cạnh Nghênh Hương lầu ngã xiêu ngã vẹo thì bị người chặn lại đánh. Vừa vặn lúc nàng đi ngang qua nhìn thấy liền sợ quá hô hào người đến. Bọn cướp chặn đường ta cũng bỏ đi mà nàng thì vừa vặn nhặt cái mạng nhỏ của ta trở về.

Vậy là thân ảnh mà ta gặp trong mộng kia không phải Văn Thanh Dương...

Kỳ thực ta cũng phải sớm đoán được hẳn sẽ không sớm trở về tìm ta như vậy, có cái gì phải tiếc nuối đâu. Thế nhưng ta nhìn không được mà ngồi trên giường thần thờ.

“Tiểu thiếu gia! Rốt cuộc thiếu gia đã đắc tội với ai, hôm qua đám người đó ra tay cũng không nhẹ. Sau này lên cẩn thận đề phòng!”

Ta gật gật đầu, suy nghĩ mãi cũng không ra bản thân mình đã đắc tội với người nào, cũng lười không nghĩ nữa, chẳng phải chân tay ta vẫn còn lạnh lặn đầy đủ sao, lại hỏi lại.

“Nàng là ai?”

“A! Tiểu nữ là Trịnh Lan Nhi.”

“Trịnh cô nương, đêm qua đã làm phiền rồi. Cảm ơn nàng đã cho ta nương nhờ!”

Ta khách khí nói rồi lập cập xuống giường khoác lại áo chùng, ý muốn rời đi, thế nhưng khắp người bị đánh đều phát đau, hành động một chút thôi cũng khiến ta nhúm mày không ít lần. Trịnh Lan Nhi kia nhìn bộ dạng có chút chật vật của ta lại cười.

“Tiểu nữ vốn cứ nghĩ thiếu gia lạnh nhạt, tuyệt tình lắm. Không ngờ cũng có phương diện như thế này.”

“Nàng từng gặp ta sao?”

Ta nhìn kĩ nàng một lần nữa, cẩn thận đánh giá, dù chẳng đến Nghênh Hương lầu phong lưu không ít, nhưng thế nào cũng nhớ không ra đã từng ôm nàng kia. Hẳn là người mới đi, tại vì sau khi gặp Văn Thanh Dương ta đã không còn đụng vào nữ nhân rồi. Nữ nhân xinh đẹp bậc này nếu đã qua đêm cùng thì hẳn phải nhớ

mới đúng.

Nàng ta cũng không vì ta không thể nhớ ra mà phật ý, chỉ tao nhã nói.

“Trước đây thiếu gia đã từng nghe tiểu nữ đàn một khúc cổ cầm. Chỉ tiếc rằng người không thích, chê ta đàn quá buồn, còn lấy chén rượu ném vào người ta.”

“Quả thật quá đáng vậy sao?”

“Đúng vậy!”

Ta cũng cười cười, có chút ấn tượng về việc này, đối với một nữ tử xinh đẹp như nàng thì hẳn là một đả kích lớn lắm.

“Vết thương không còn đáng ngại gì, trước cứ nghỉ ngơi đi, tiểu nữ mang lên chút đồ ăn...”

Ta nằm nghỉ tại chỗ của Trịnh Lan Nhi một hồi, đợi đến khi trời vừa chập tối, các nàng chẳng đèn tiếp khách thì cáo từ, trở về. Ở Ngênh Hương lầu rèm lụa, đèn hoa, khung cảnh như thơ như họa, vẫn như lần đầu tiên ta gặp, nàng ôm cổ cầm đàn một khúc nhạc ưu thương.

Ta trở về Cao gia, cũng chẳng giám đi cửa chính, chỉ dám lén lén lút lút đi cửa sau, cũng tránh đụng phải người, bộ dạng vừa tởm vừa bốc mùi. A Phúc lúc nhìn thấy ta cũng xém kêu toáng lên như trông thấy quỷ, vội vàng lột sạch ta rồi thoa thuốc từ trên xuống dưới, mỗi một chỗ bầm tím đều ấn một cái. Hắn lo cho ta quả thực rất đáng cảm kích, thế nhưng có thể dịu dàng hơn một chút được không, ta cảm giác như thể bản thân mình bị ngược đãi.

“Tiểu thiếu gia tiểu tổ tông à, người đừng có rời ta ra là lại bị người khác đánh như thế chứ?”

“Có người ở đây cũng vẫn bị đánh thôi.”

Ta bất mãn nói. A Phúc tay ở sau lưng ta gia tăng thêm lực, lại vẫn không ngừng lải nhải.

“Tốt nhất đừng khiến người khác phải suy nghĩ nữa, thiếu gia cũng đã trưởng thành rồi, không nên dây dưa với những người nguy hiểm, vạn nhất có chuyện gì. Bị đánh, bị thương cũng đã nhiều, làm sao thiếu gia còn không biết sợ là gì, chỉ khổ ta, tim cũng muốn nhảy ra ngoài lồng ngực...”

Ta nghe hắn lải nhải chỉ đành liên tục gật đầu.

“Đã biết! Đã biết!”

Thế nhưng bị đánh đầu phải lỗi do ta.

Ngày ngày hôm sau ta gặp được Đinh Nhất Tần, nhìn thấy hắn cũng bị chặn đánh bầm dập một vòng liền đoán được ra một ít manh mối. Quyền cước cùng thủ pháp này chẳng phải là của quân đội, hơn thế nữa, ở kinh thành cả ta và tên béo kia gây thù không ít, nhưng dám chặn đánh con cháu nhà quan lại, lại là kẻ thù chung của cả hai, xem ra tên Mã Hưởng kia nhất định là nhúng tay vào.

Ta cũng rất dễ tâm xem liệu hắn có còn tiếp tục chặn đánh đối phó ta không. Đường đường một tướng quân lại dùng cái thủ đoạn hèn hạ này để đối phó ta, xem ra cũng thật vinh dự.

Dem chuyện này ra kể cho Trịnh Lan Nhi nàng lại chỉ cười, không bình luận thêm gì. Sau hôm đó, ta thường ở chỗ của nàng uống rượu, rồi lại trầm ngâm nghe nàng đàn, đôi khi sẽ nghe nàng kể chuyện, những câu chuyện ngắn ngủn hư hư thực thực về nàng. Ở cạnh nàng lại cho ta được chút cảm giác thoải mái.

“Lan Nhi! Hoa lan trắng à?”

Khuê phòng của nàng luôn treo một giỏ bạch lan xinh đẹp, cầu kì mà lại sạch sẽ, còn tỏa một mùi hương dịu nhẹ.

“Loại hoa này hương có tác dụng an thần, ngủ nhiều sẽ gây buồn ngủ, còn có thể điều chế mê dược.”

“Thật thế à?”

Ta tròn mắt hỏi, tay vẫn vờ vẽ những cánh hoa trắng muốt, yêu thích không buông, Trịnh Lan Nhi lại vẫn như cũ cười. Nàng cũng có tâm sự riêng, thế nhưng ta nào có sức lực để chia sẻ cùng nàng, khi bản thân ta còn rối rắm như vậy. Thế nên khoảng thời gian này chủ yếu vẫn là nàng đàn, ta nghe, chúng ta cảm nhận nỗi lòng của nhau qua tiếng đàn trầm trầm. Ta vốn không phải là người có tâm thưởng hoa, ngắm tranh, nghe nhạc, lại vì có tư tâm mà thấy tiếng đàn buồn như chính bản thân ta vậy.

Ta nghĩ có lẽ bản thân ta quá sợ cô đơn, lúc nào cũng phải tìm một người nào đó để bầu vịu vào, nếu không ta sẽ vỡ vụn mất. Vừa vặn Trịnh Lan Nhi xuất hiện, nàng cứ ân cần ở bên ta, chỉ cần ta muốn là nàng sẽ ở bên ta, nữ nhân như vậy không phải tốt lắm sao. Có người ở bên cạnh nói chuyện dù sao vẫn tốt hơn ở một mình.

Hoa đào trong viện đã tàn xả, mùa xuân qua, thoát cái lại đến một mùa đông nữa, gần một năm trời Văn Thanh Dương chưa từng xuất hiện lại, cũng không có bất kì một tin tức gì. Kinh thành thiếu đi hắn cũng chẳng vì thế mà bớt nhộn nhịp đi, Đinh Nhất Tần cũng chẳng đến tìm ta, Mã Hưởng cũng chẳng gây khó dễ cho ta nữa, đã trở về biên ải, thành thực làm tướng quân của hắn. Thời gian ngắn ngủi như vậy, quốc gia cũng đổi chủ, hoàng đế già nghe nói phóng túng quá độ đã băng hà, tân hoàng còn nhỏ tuổi hơn ta. Phụ thân quan tước cũng được tăng một bậc, vì được tận mắt trông thấy mà hả hê lắm. Những chuyện sát phạt trong triều cũng chẳng ảnh hưởng đến ta.

Ta lại càng đến tìm Trịnh Lan Nhi nhiều hơn.

“Tiểu thiếu gia đang nghĩ gì mà trầm tư như vậy?”

Tiếng đàn của nàng đã dừng từ lúc nào ta cũng chẳng nhận ra, chỉ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ta đang nghĩ thời gian trôi thật là nhanh thôi.”

Mùa đông năm nay không lạnh như mùa đông năm trước, tuyết cũng không rơi nhiều bằng, chỉ lưa thưa như người ta rải đỗ. Trịnh Lan Nhi cười, nàng tựa hồ rất hay cười, khi cười lên cũng rất xinh đẹp, chỉ là không có cảm giác vui vẻ. Lúc này ta mới biết, hóa ra ta muốn ở bên nàng nhiều đến vậy là bởi vì lúc cười nàng rất giống cô cô.

Giỏ bạch lan của nàng, ngay cả mùa đông vẫn nở bừng ra xinh đẹp, hương thơm làm cho người ta luyến tiếc. Ta mê mẩn ngắm hoa bạch sắc trong tay, khẽ nói.

“Lan Nhi, ta chuộc thân cho nàng nhé? Nàng cũng muốn được chuộc thân đúng không?”

Nàng nhìn ta thoáng ngỡ ngàng rồi nhanh chóng cụp mắt xuống.

“Người thật biết nói đùa.”

“Ta lúc nào thì nói đùa, ta muốn đưa nàng ra khỏi đây...”

“Cao lão gia chịu để cho người như tiểu nữ bước chân vào cửa sao? Với lại thiếu gia hình như đã có người trong lòng rồi.”

Ta cười khổ.

“Không quan trọng, ta chỉ muốn có người ở bên ta thôi.”

Người đó là nàng thì tốt rồi, nàng là nữ tử tốt như vậy, ở bên cạnh nàng ta sẽ không phải lo lắng điều gì nữa, nàng cũng sẽ quan tâm ta.

Trịnh Lan Nhi lùi về phía sau một chút, thoáng ngẩng mặt, nhìn thẳng vào mắt ta. Đôi mắt nàng vẫn như cũ, bình thản, mang theo ý cười.

“Ngay cả khi tiểu nữ không phải là.... Văn Thanh Dương?”

14. Chương 14

Ta ngay từ đầu đã biết rõ, nàng không phải là Văn Thanh Dương, bất luận người nào cũng không phải là Văn Thanh Dương. Vậy thì thế nào?

Hắn chưa từng nói yêu ta, chưa từng bảo ta phải chờ hắn, cũng chưa từng nói bao giờ hắn trở về. Ta đến cả tư cách để ôm tấm thân trinh liệt chờ hắn cũng chẳng có, nghe ra cũng thật buồn cười. Ta cùng hắn qua lại với nhau cũng chỉ vài tháng ngắn ngủi, tình nhân cũng không, hứa hẹn gì lại càng không, mối quan hệ mỏng manh và nhõvụn như cát, gió thổi là bay...

Giữa chúng ta chẳng tồn tại bất kì một thứ gì cả...

Ta khổ sở hỏi lại nàng.

“Làm sao nàng lại biết đến hắn?”

“Hôm ở sau ngách cạnh Nghênh Hương lâu cứu lấy thiếu gia, không phải người gọi nhầm tên ta thành Văn Thanh Dương sao?”

“Thế nhưng lúc này ở bên cạnh ta không phải hắn mà là nàng, ta không muốn phải cô độc thêm nữa...”

Ta tuyệt vọng, bi ai mà nhìn nàng. Đúng vậy, ta không muốn bị bỏ một mình. Bản chất ta không yêu ai cả, chưa từng yêu ai, chỉ yêu chính bản thân mình, người nào có thể ở bên cạnh ta, ta liền bầu vùi lấy người ấy. Trịnh Lan Nhi ôm lấy ta, ta nương vào sự dịu dàng của nàng mà không ngừng, không ngừng lặp lại.

“Ở bên cạnh ta, trở thành gia đình của ta được không?...”

Ta không khóc được, lại thấy nàng vì ta mà rơi lệ.

Đêm đó, ta ở lại Nghênh Hương lâu mà ôm lấy nàng. Cảm nhận da thịt ấm áp mà mềm mại, biết rõ bản thân mình yếu hèn, nhu nhược đến mức nào, cũng ích kỉ đến mức nào. Thế nhưng, dù như thế, ta vẫn muốn ôm lấy nàng, che chở cùng bảo hộ.

Nàng là Trịnh Lan Nhi, là nữ tử phong lưu cũng được, chỉ là một cô nàng tầm thường bán rau ngoài phố cũng được, chỉ cần ở lại bên cạnh ta...

Nửa đêm, ta nằm ôm lấy nàng vuốt ve bờ vai trần mịn mượt, nhẹ nhàng mà hôn lên. Có lẽ ta sẽ không yêu nàng, nhưng nàng có thể sinh cho ta một đứa nhỏ, cùng ta có một ngôi nhà ... Ta mỉm cười, chăm chập mặc lại y phục, cẩn thận đứng dậy, tránh cho nàng tỉnh giấc, muốn đi ra ngoài, trước trở về Cao gia.

Nghênh Hương lâu xinh đẹp cùng với vô vàn tiếng cười cợt tình ái, đại sảnh vẫn đầy ngập người, ta theo

thói quen chào ma ma một tiếng, cũng thuận tiện dặn dò nàng chăm sóc cho Trịnh Lan Nhi.

“A, Cao thiếu gia, vừa khéo, có chuyện kinh hỉ, ngài nghe xong hẳn sẽ vui đến giật cả mình... Trở về rồi..”

Đại sảnh ồn ào, ta nghe không rõ liền hỏi lại.

“Ma ma nói cái gì cơ? Trở về?”

“Là ta, đã lâu không gặp!”

Nháy mắt, âm thanh ở trong đại sảnh dường như im bật. Nam nhân đứng đó, ngũ quan trầm tĩnh như tượng, mắt nhìn xoáy sâu vào ta, y như một năm trước...

Văn Thanh Dương

Vì sao phải trở về? Vì sao lại trở về? Vì sao tại lúc này là trở về?

Ta vốn dĩ đã quên được người...

Ta không rõ bản thân như thế nào lại bị kéo đi, quá mức đột ngột, như trước mặt ta vẫn là ảo giác, ta bị hấp kéo vào một gian phòng, đến khi hồi thần lại thì bản thân đã ngồi đối diện hắn rồi. Ánh mắt ta, vô thức mà trốn tránh ánh mắt nhìn chăm chăm tựa như thú dữ kia.

“A Phúc! Tại sao ngươi lại ở đây?”

Ta nhú mày, A Phúc đứng ở góc phòng, thoáng run rẩy đáp.

“Là... là Văn thiếu gia đến Cao phủ tìm người, nhưng mà thiếu gia không có. Ta liền... liền nói có thể thiếu gia đi tìm Lan Nhi cô nương ...”

“Đi ra đi!”

Văn Thanh Dương ánh mắt đã tăng thêm vài phần nguy hiểm, lạnh giọng đối với A Phúc nói.

“Nhưng... nhưng...”

“Được rồi, ngươi về Cao phủ trước đi!”

Ta biết tên nô tài này là lo lắng cho ta, thế nhưng lại không muốn A Phúc phải dính dáng đến chuyện giữa ta và Văn Thanh Dương, liền bảo hắn về. A Phúc đành rời đi. Một lúc lâu sau, ta và Văn Thanh Dương vẫn duy trì tư thế như cũ, không biết phải nói. Hắn đành mở lời.

“Văn, xem ra người vẫn sống rất tốt!”

Ta nhàn nhạt nói, thực ra nội tâm cũng không hẳn bình tĩnh như vẻ bề ngoài.

“Trở về cũng không cần tìm đến ta...”

“Người vẫn y như trước đây, vẫn lạnh lùng như vậy.” Văn Thanh Dương cười cười, ngừng một chút rồi lại nói tiếp. “... còn có, Trịnh Lan Nhi kia?”

Ta từ chối cho ý kiến, nắm lấy chén rượu trên bàn uống cạn, lại rót thêm chén nữa, chặt vật uống xuống để áp chế những cảm xúc ở trong lòng. Văn Thanh Dương đang ngồi đối diện ta, rất gần, lại như thể khoảng cách một năm tồn tại giữa chúng ta rất rõ ràng.

“Người không muốn hỏi ta thời gian này đi đâu sao?”

“Không cần kể với ta...”

“Người vừa cùng cô ta ... làm...?”

Đúng vậy, Trịnh Lan Nhi, cô ấy đã thành người của ta, người trở về cũng chẳng có gì thay đổi cả, ta nhúu mày. Văn Thanh Dương chồm qua, nắm lấy cằm ta mà vuốt ve, đột nhiên như phát điên mà cười lớn.

“Ha ha. Cao Văn, người giỏi lắm, vừa rời khỏi ta liền trầm mê vào đám kỹ nữ thấp hèn đó được.”

Ta hất tay hắn ra, kích động mà hét.

“Thì sao! Nàng tốt hơn người cả tỉ lần” ít ra nàng cũng không rời bỏ ta

“Người thích con kỹ nữ đó, vì cô ta mà muốn chống lại ta.”

Ta cười khẩy.

“Văn Thanh Dương, người tỉnh lại đi, người là cái gì mà muốn ta không được chống lại người, người coi ta là cái gì??”

“Người thực sự thích cô ta?”

Văn Thanh Dương không ngừng lặp lại vấn đề này, khiến ta thật mệt mỏi. Hắn đột nhiên biến mất, rồi đột nhiên trở về, muốn đùa giỡn với ta đến lúc nào. Ta cũng không còn muốn đùa giỡn với hắn nữa.

“Ta sẽ chuộc thân cho nàng rồi cưới nàng về.”

Như vậy là tốt nhất. Văn Thanh Dương thoáng ngẩn ra, sững sờ, nhìn vào ta chăm chăm.

“Cao Văn! Nếu người quen tiểu thư khuê các ta còn có thể chấp nhận được, nhưng chỉ một kỹ nữ, cha người sẽ chấp nhận được sao? Cô ta sẽ bước được qua cửa của Cao gia sao? Thêm nữa.. ” Văn Thanh Dương đưa tay vuốt má ta, càn rỡ nói.

“...người có tiền chuộc thân cho cô ta sao? Bằng không như trước đây, dùng thân thể người kiếm tiền.”

“Chuyện của ta, không cần Văn thiếu gia lo lắng tới...”

Văn Thanh Dương bực mình, cặp mắt dữ tợn nhìn xoáy vào ta, đột ngột xông đến, đẩy ngã ta trên mặt đất, rất nhanh, một bàn tay to lớn ám muội tiến vào y phục. Một dòng cảm xúc quen thuộc xoẹt qua, Văn Thanh Dương rất nhuần nhuyễn khiêu khích hai điểm trước ngực, môi diên cuồng hôn lên, chiếm đoạt. Ta cảm thấy thoáng bị ai cùng tuyệt vọng. Cơ thể ta vẫn chưa quen, hắn cũng chưa quen, ta vẫn y như một năm trước đây, bị hắn đặt dưới thân, tùy ý bày bố, cơ thể không tự nhủ mà run nhẹ. Chỉ một lát, y phục đã hỗn loạn, hơi thở giữa hai người trở lên ám muội.

“Người thực sự cùng cô ta làm.”

Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định, cơ thể ta chính là bằng chứng rõ nét nhất, bả vai còn có vết cào.

“Con mẹ nó, cơ thể này mà còn có thể thỏa mãn được nữ nhân sao?”

Văn Thanh Dương tươi cười ác động, vuốt ve lên những dấu vết ái muội trên cơ thể rồi đột ngột ác ý nắm lấy khí quan của ta, lại thấy nó vẫn đang mềm nhũn. Ta nghiêng đầu qua một bên, tránh đi ánh mắt hắn.

“Người dè dặt ta ở đây thì thế nào? Dù sao ta cũng không quá dễ tâm, muốn làm thì nhanh lên...”

Thế nhưng, sức nặng trên người ta đột ngột biến mất. Văn Thanh Dương đứng dậy, trong mắt hoàn toàn là không biết phải làm sao, điều chỉnh lại y phục hỗn loạn, cũng cài lại áo cho ta.

“Cao Văn, người biết không? Người thực sự rất tuyệt tình!”

Ta bị sự cô đơn cùng đau đớn trong ánh mắt hấn bóp cho nghẹt thở, nhưng chính mình lại chẳng thể làm gì. Chúng ta lại trở về tình huống ban đầu, không ai biết phải nói gì, nên nói gì, trong lòng đầy bất đắc dĩ.

“Chúng ta chơi cờ đi. Nếu ta thắng người thì như lời người lúc trước, để ta rời đi. Sau này Cao Văn ta sống chết thế nào đều không liên quan đến người cả.”

Giữa ta và người đã chẳng thể vẫn hồi rồi. Là bởi vì ta không muốn vẫn hồi nữa.

Một con, lại một con cờ đặt xuống. Cả Văn Thanh Dương và ta đều không nói lời nào, cũng chẳng dám nhìn mặt nhau. Lúc trước hấn từng nói cờ chính là đọc tâm, nhìn thế cờ cũng chính là nhìn thời cuộc, thế nhưng lúc này ta lại không nhìn được gì, cũng không biết hấn nghĩ gì. Thoáng cái như thể chúng ta lại quay về thời gian ngày trước, vẫn đang ở dưới gốc cây hồng trong biệt viện ngoại thành. Từng việc, từng việc từ khi ta lần đầu gặp Văn Thanh Dương liền trở lên thật rõ ràng. Ta tự nhủ rằng mình bây giờ đã có Trịnh Lan Nhi rồi, sẽ có một gia đình với nàng, thế nhưng làm cách nào cũng không thể nhớ được rốt cuộc nàng trông như thế nào. Trước mắt ta, bàn cờ nhòe đi.

“Văn! Người khóc à? Tại sao lại khóc?”

“A!”

Ta bối rối dùng tay áo lau mắt, lại đặt xuống một con cờ, thời gian đã trôi qua rất lâu rồi, ước chừng một canh giờ. Ván cờ đã định.

“Văn Thanh Dương, ta thắng rồi!”

Trầm mặc một hồi lâu, Văn Thanh Dương cúi đầu, đổ gục trên bàn cờ khiến ta không nhìn được biểu cảm của hấn.

“Phải, ta thua. Dù ta từng muốn giữ người bên cạnh nhưng rốt cuộc người vẫn thích ở bên cạnh nữ nhân hơn đúng không? Trần Tiểu Ngọc cũng vậy, cô ả tặng người đèn lồng cũng thế. Lần này là Trịnh Lan Nhi?”

Ta cười khổ, không phản bác, hấn muốn nghĩ như thế cũng được, liền đứng dậy, muốn rời đi. Nếu bước qua cánh cửa này, ta và hấn liền không có bất kì quan hệ gì cả.

“Người đối với cờ vây rất giỏi. Có thể nói là người giỏi nhất ta từng gặp được. Thế nhưng tại sao từ trước đến giờ lại chưa từng thắng ta...”

Đúng vậy, tại sao hết lần này đến lần khác lại thua người.

Chỉ là lúc đó muốn ở lại bên cạnh người, còn lúc này ta đã mệt mỏi, muốn từ bỏ rồi.

Văn Thanh Dương...

...

Trong phòng chỉ còn lại duy nhất một người, Văn Thanh Dương lẳng lặng nhìn người kia rời đi, bóng lưng cô độc. Rõ ràng cả hai người đều là những kẻ cô đơn, luôn muốn ở bên nhau lại luôn làm tổn thương nhau. Hấn điên cuồng giận giữ đập phá hết đồ đạc, bàn cờ cũng bị hất xuống đất, những con cờ rơi vung vãi, cuối cùng cũng kiệt sức mà gục xuống, thốn thức.

“Cao Văn, ta đã không thể từ bỏ được nữa rồi...”

15. Chương 15: Phiên Ngoại – Văn Thanh Dương

Ta là con của kĩ nữ...

Điều này ta chưa từng kể với ai cả, đặc biệt là Cao Văn, không phải là ta không tin tưởng hắn, mà là ta cực kì căm ghét hắn đồng tình và thương hại.

Hồi nhỏ, ta cùng mẹ lênh đênh trên hoa thuyền. Mỗi đêm lại có một nam nhân xa lạ ôm lấy mẹ ta, ta thường nép tại mép thuyền nhìn vào bờ, thành Kì Châu sáng rực đèn, còn sáng hơn bất kì ngôi sao nào...

Không hiểu sao khi gặp Cao Văn, hắn lại khiến ta nhớ lại những thứ này. Hắn, tại Nghênh Hương lâu ngôi cách xa ta vài dặm, mang tâm lý xem kịch vui mà nhìn ta đùa giỡn tiểu cô nương, còn hướng ta cười một cái. Ta lại nhớ ở thành Kì Châu mỗi khi ta và mẹ xuống phố, những đứa trẻ nhìn chúng ta chỉ trỏ cũng mang ánh mắt y sì như vậy, đầy rẫy tò mò cùng coi thường, ta và mẹ chỉ có thể cứ thế bước đi, cúi thấp mặt, mặc kệ những lời nhạo báng. Một đứa nhỏ cầm đá ném chúng ta, ta liền xông ra đánh hắn thành đầu heo, khi ta tỉnh táo lại, thì người bị ta đánh bầm dập ở dưới thân đã là tên nhóc Cao Văn rồi.

Ta cực kì ghét hắn, làn da yếu ớt, cơ thể gầy gò đào không ra một lạng thịt cùng cái bản mặt khinh khỉnh, lúc nào cũng như đang diễn cợt người khác. Bị ta đánh một trận thừa sống thiếu chết như vậy, hắn lại phát điên quẫn lấy ta, cùng một bộ dáng khiến người chán ghét.

Bài bạc, phiêu kĩ, rượu chè...

Đây là thế giới của ta, ngay khi cực nhọc thoát ra khỏi thế giới đó, ngay cả khi phải nhận cha đẻ mình làm nghĩa phụ, ta lại một lần nữa bỏ trở về thế giới đó. Nghe thật nực cười. Căm ghét nó bao nhiêu, ta lại vì nó mà sống được, vì nó mà có tiền bạc, địa vị. Như thể ta đang tự hủy hoại bản thân mình vậy, thế nhưng khi gặp được Cao Văn ta liền nghĩ...

Dù có hủy hoại bản thân mình, ta vẫn muốn hủy hoại hắn trước.

Cao Văn khinh khi, Cao Văn giả giới, Cao Văn buồn rầu, Cao Văn vui vẻ. Chỉ là hắn chưa từng tức giận. Khi ta mượn rượu đặt hắn ở dưới thân, đáy mắt hắn lóe lên sát ý cùng căm hận rõ ràng, rõ ràng đến mức ta thấy hưng phấn. Hắn như một con thú non bị thương, điên cuồng giãy giụa dưới thân ta. Phải như thế chứ, như thế thì cuộc chơi này mới có ý nghĩa được. Ta liếm môi, ghì chặt hắn lại trong vòng tay mình.

Thế nhưng, Cao Văn ơi là Cao Văn...

Ta đã quên hắn là Cao Văn, dù thế nào cũng không thể để ta được như ý, hắn cứ nhiên tránh ta. Từ sau lần đó, bất luận ta làm việc gì hắn cũng chẳng lộ ra biểu cảm đấy nữa, một mặt khinh khỉnh thản nhiên khiến người ta hận đến nỗi muốn đập nát nó.

Ngay cả khi ta mượn thế lực của Thế tử gây khó dễ cho Cao gia...

Ngay cả khi ta gài tam ca của hắn tại kĩ viện khiến Cao gia hắn mất mặt...

Ngay cả khi ta khiến cho con ả Tiểu Ngọc, hôn thê của hắn mu muội, nhất định đòi từ hôn, tiến cung...

Hắn vẫn cao cao tại thượng như thế, không sao cả. Nhưng chỉ một chút run rẩy thôi, ta biết ta bắt được con mồi này rồi. Lần đầu tiên trong suốt nhiều tháng liền, ta mỉm cười vui vẻ chờ con mồi được chọn tự động tiến đến tay mình, cũng là lần đầu tiên ta bỏ nhiều công sức đến thế.

Đây chỉ thuần túy là một cuộc chơi.

Thế nhưng giam lỏng Cao Văn tại phủ đệ rồi, hao đủ tâm tư để hắn không thể rời khỏi. Thì người đang bị hủy hoại, đang bán loạn đường như không phải là hắn, mà là ta.

Có thể tùy thời, tùy khắc nhìn thấy hắn trong tầm mắt mình, có thể biết được hắn đang làm gì, có thể tùy thời tùy khắc chạm vào hắn, hủy hoại hắn, nhưng ta vẫn không làm cách nào mà thỏa mãn được. Mặc kệ ta làm những gì, hắn vẫn cách rất xa ta. Vẫn như khi còn nhỏ, ta đứng ở mép thuyền trông ra, nhìn thứ không thuộc về mình.

“Ta rất muốn đến xem thử xem con chim nhỏ mà người nhốt trong lồng kia là như thế nào? Có thể khiến Văn Đại thiếu gia hao tâm đến như vậy xem ra cũng không tệ.”

Ta chẳng nói gì, chỉ nốc cạn chén rượu, mặc cho tên trước mặt nói tiếp.

“Nghe nói là ngũ thiếu gia của Cao gia. Thân thể cũng không nhỏ, mà sao trước giờ ta chưa từng để ý đến hắn, một mỹ thiếu niên à?”

Ta hất chén rượu đang uống dở vào mặt tên trước mặt, lạnh giọng nói.

“Ít nhìn ngó đến thứ không phải của mình thôi.”

Nam tử cũng không phát giận, thản nhiên lôi ra một chiếc khăn lụa thượng đẳng lau đi vết rượu trên mặt.

“Văn Thanh Dương à, người mà cũng có bộ mặt như thế này, làm người ta chết cười. Người xác định con chim nhỏ của người chỉ là chơi đùa...?”

Ta trả tiền rồi đi về, không tái dây dưa cùng tên kia. Văn Thanh Dương ta lại cần phải để một người tầm thường tên là Cao Văn vào mắt sao.

Kì thực gương mặt hắn không đẹp cùng thân hình không quá xuất chúng, so với bất kì nữ nhân hay thiếu niên ta từng ôm qua đều không thể bằng được, nhưng so với bọn họ ta lại càng muốn hôn hắn hơn, muốn ôm hắn hơn, không thể ngừng lại được. Ở hắn lại có khí tức ôn hòa thản nhiên khiến người ta muốn thân cận mà chính bản thân hắn cũng không nhận thức được. Mà càng nhiều người biết đến hắn, ta lại càng muốn đem hắn giấu đi, cất giữ cho riêng mình, khiến bất cứ ai cũng không thể chạm vào.

Dục vọng độc chiếm này, đối với ta thật điên cuồng, xa lạ, cũng thật xa xỉ.

Ta dẫn theo hắn cùng tên béo Đinh Nhất Tần đi Kỳ Châu. Nơi này là nơi ta rất muốn đến nhưng lại cũng không dám trở lại, nói thế nào thì nói, ta vẫn muốn mang hắn theo. Ta muốn biết rốt cuộc trong lòng hắn nghĩ gì, cũng muốn biết trong lòng ta nghĩ gì. Trong cuộc chơi này, ta hay hắn, ai mới có thể rút ra được mà không sụt mẻ gì đây.

Ở Kỳ Châu, so với ở kinh thành thì kém hơn nhưng ta vẫn có vài sòng bạc, vài tửu lầu, còn buôn cả á phiện, cái thứ độc dược này buôn một lãi mười, đem đến cho ta không ít tiền tài cùng thế lực, cũng khiến ta nắm được trong tay không ít người. Cái thứ độc dược này lại dễ dàng khiến cho người ta mê muội. Nếu không ngại phủ tướng quân luôn nhòm ngó ta thì phỏng chừng ta đã rải trắng cả kinh thành thứ bột này rồi.

Đinh Nhất Tần là con nghiện, ngay từ đầu hắn đã bị ta lợi dụng, cùng cha hắn để tuần thứ này vào trong chốn quan lại, mà chính hắn cũng chẳng biết, thứ cha hắn tặng cho Vương đại nhân, Lý đại nhân là cái gì. Quả thực ngu ngốc đến mức chết cũng không biết vì sao lại chết.

Con nhãi ranh Trần Tiểu Ngọc cũng không ngoại lệ, thế nhưng thế tử có âm mưu gì trong hoàng thất chính ta cũng không rõ, chỉ là tiện tay kiếm cho hắn một con sơn dương tế thần. Phỏng chừng con nhãi này vào trong hoàng cung cũng chẳng thể sống lâu được.

Kì thực, ta cũng thỉnh thoảng dùng một ít thuốc lên Cao Văn, đủ để hắn không nhận ra, loại này tương đối đặc biệt, chẳng đủ để làm hắn nghiện, chỉ khiến đầu óc hắn mơ hồ. Cao Văn không giống hai người kia, hắn đủ thông minh, đủ cảnh giác, ta thì lại không đủ tự tin để lừa hắn.

Cao Văn nghi ngờ ta, hắn bí mật dò hỏi, điều tra ta không phải ta không biết, chỉ là đúng đến những điểm mấu chốt thì hắn lại dừng lại. Tựa như một ván cờ lớn mà cả ta lẫn hắn đều muốn chơi cùng nhau thêm một lúc nữa.

Mấy ngày ở Kì Châu, Cao Văn hấn rất bất an, hầu hết đều ở trong khách điểm mờ mờ mịt mịt đếm ngày về lại kinh thành, như một con thú nhỏ đột ngột bị lôi ra khỏi tổ, bị hoảng sợ vậy. Ta không hiểu nỗi lo lắng trong lòng hấn, nhưng lại vì bộ dáng của hấn bật cười, rồi chả hiểu tại sao lại có hứng kéo hấn xuống xem hội hoa đăng.

Phải rồi, đây đều là những việc mà khi còn nhỏ ta muốn làm...

Hồi đó ta ở trên hoa thuyền, kí ức vui vẻ nhất chính là vào đêm hội hoa đăng, ta trốn mẹ, nhảy lên bờ, rồi chạy chân trần giữa những hàng hoa đăng sáng rực. Một đứa nhỏ như ta không có tiền, chẳng có thể mua được gì, chỉ có thể thèm thuồng nhìn những món đồ chơi xanh xanh đỏ đỏ, những đứa nhỏ kéo tay mẹ oa oa đòi một món đồ ăn vặt, thế nhưng chỉ ngắm nhìn không thôi ta cũng thấy hạnh phúc lắm rồi.

... cho đến khi ăn miếng mứt hồng ở trên tay của Cao Văn, hóa ra thứ này ngọt vậy.

Ta nhìn Cao Văn ôm đồ đạc linh kinh mà hấn cương quyết mua tự đứng lại thấy thỏa mãn.

Cao Văn lúc nào cũng yên lặng bám theo ta, lại có thể vui vẻ như một đứa nhóc vì một bát đồ ăn vặt mua hai đồng ở dọc đường.

Cao Văn đối với cái gì cũng tròn mắt, ngơ ngác.

Đêm đó, có những thứ rực rạch thay đổi. Ta nhìn cái mũi đỏ hồng vì lạnh của hấn mà khê hôn lên...

Thực ra nếu như ta và hấn, mỗi người đều không cố chấp đến vậy thì mọi chuyện sẽ khác.

Hoặc nếu như đêm hôm đó ta không vì giận dỗi mà để lạc mất hấn. Lúc quay đầu lại thì đã không thấy hấn ở sau lưng ta nữa. Kì thực mọi việc rất đơn giản, hấn muốn cái gì ta lại không thể cho hấn được đây, huống chi chỉ là một chiếc đèn lồng. Thế nhưng cứ nhiên hấn lại nhận một chiếc đèn lồng của nữ tử đem về...

Mọi chuyện lại đi theo một hướng mà chính ta không thể kiểm soát được.

Cao Văn, Cao Văn...

Ta vì hấn mà giết đi người của mình, thế nhưng nhìn thấy hấn bị trói nghiền trên mặt đất, bị tên đàn ông khác đùa bỡn, ta không thể kiềm chế được bản thân mà nổi điên.

Ta biết, Cao Văn, hấn đoán ra được rồi, tất cả những việc ta làm.

Hấn bị thuốc làm cho mơ mơ hồ hồ, nằm trên sàn xe ngựa mở trường trường mà oán trách ta. Trách ta vì

cái gì, trách ta vì ta buôn kĩ nữ hay trách ta vì đã bán tiểu muội mà người muốn cứu vào kĩ viện rồi. Ta nắm lấy cảm hần bắt hần nhìn thẳng vào mình, tự đứng lại có cảm giác bất lực.

Cao Văn, tại sao hần lại không thể nhìn một mình ta...

Trò chơi kết thúc ...

Một số việc ở kinh thành của ta bại lộ, Mã Hường không ngần ngại dồn ép ta vào đường cùng. Thế cục xoay vần, Trần Tiểu Ngọc ở trong hoàng cung bị người ám toán, thế tử cũng bị giam lỏng, một loạt tài sản của ta ở kinh thành bị nhòm ngó, việc làm ăn bị gây khó dễ. Ta trả Cao Văn về Cao gia, chung quy lại vẫn là ta lấy trộm một món đồ không thuộc về mình. Rời khỏi kinh thành, tạm thời đóng cửa mấy tửu lâu, sòng bài, kĩ viện, phải sạch đi mấy thứ không sạch sẽ có liên quan đến ta, chính mình thì đi khắp đại giang Nam Bắc, lúc nào cũng có đường lui cả. Ta cũng chẳng phải lo Cao Văn hay Đinh Nhất Tần bán rẻ ta, vì Đinh Nhất Tần thì không biết gì, còn Cao Văn hần có biết cũng chẳng có chứng cứ.

Mã Hường chẳng thể làm gì ta, thế nhưng mỗi lúc nhìn hai bàn tay mình trống trơn, ta lại không nhịn được nhớ tới lúc ôm người kia vào lòng. Ta đã tính toán đường lui cho mình, chỉ có một điều ta không tính được, dù bỏ đi tất cả, vẫn có một thứ tại kinh thành ta không buông bỏ được.

Cao Văn, Cao Văn...

Xem ra, ván cờ giữa ta và người, ta đã định trước là thua rồi...

=====

[Hoàn]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-mong>